

# Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12<sup>ON</sup>  
ΑΡΙΘ. 598

Σ'ΑΥΤΟ  
ΤΟ  
ΦΥΛΛΟ  
ΕΝΑ  
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ  
ΡΟΜΑΝΤΣΟ







## ‘Ο ‘Αναβαλλόμενος

Μάρτης μπήκε, Μάρτης ήρθε,  
μόνον άνοιξις δέν ήρθε...  
Πότε κρύο, πότε ζέστη  
κι’ άν ό χρόνος πιά έπέστη  
νά ξανοίξη ό καιρός,  
πότε μās γελά ό Μάρτης, πότε είναι βλοσυρός!  
Μήπως τ’ Αστεροσκοπείου τὰ δελτία μελετά  
ό κακόμοιρος ό Μάρτης και γι’ αυτό παραπατά;

Ποδναι τα τὰ χελιδόνια νά γυρίσουν στις φωλιές των  
με τὰ μαύρα τους τὰ φράκα και τις άσπρες τραχηλιές των;  
Ποδναι τα νά τιτιρίσουν τρελλαμένα από χαρά  
και νά σκύψουν νά βραχούνε στα στεκούμενα νερά;

Ποδναι ή άνοιξις, τὰ δέντρα στα έμπριμέ τους νά ντυθούν  
και τὰ θηλυκά λιγάκι... λιγουλάκι νά γδυθούν;  
Ποδναι νά φορέση ό κάμπος άνοιξιάτικα στολίδια  
και νά γίνουν τὰ γρασίδια  
γκαρσονιέρες σαν φασόν  
πρός τέρψιν κι’ άγαλίσιν και πάντων και πασών  
πού πιά δέν θα ξεδεύουνε μαζί με τό... μεράκι των  
σε σινεμά ή «αΐθουσες» τό λίγο παραδάκι των  
καθ’ όσον ό ύπάιθριος ό έρώς ως είκός  
είναι... οϊκονομικός  
κι’ έφ’ όσον μ’ ένα... σάμαλι και λίγο πασατέμπο  
έρχεται βόλτα ή μικρά με πάσο και με τέμπο;

Μάρτη, τί νά σου άραδιάσω πρώτον; Τι έπόμενο;  
Πώς τόν θέλεις νά στόν ψάλω τόν αναβαλλόμενον;  
Πότε φαίνεσαι κατσούφης, πότε πάλι γελαστός  
μά διόλου άρεστός...  
Κι’ άν ή γκρίνια σου βασιτάξη,  
δέν είσαι διόλου... έν τάξει,  
ήτοι μ’ άλλα λόγια, ήτοι είσαι μέν ό Μάρτιος,  
άλλά δείχνεσαι πώς είσαι ένας μήν... Μ... άρτιος!

Ι. Αντ



ΙΙΖΕΜΕ...

Η ΕΙΡΗΝΗ

ἀσφαλώς ή πιδ δεινοπαθοῦσα ὑπαρξίς αὐτήν τήν στιγμὴ εἶναι ή Εἰρήνη. Δέν πρόκειται γιά καμμίά ώραία, ἀλλά γιά τήν «εἰρήνην» τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἐλέγαμε ὅτι θά ἡσυχάζαμε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ Ἰσπανικό, ὁπότε νέα ἱστορία ἐδημιουργήθη στήν Κ. Εὐρώπη. Γιά νά μή μάς λείψῃ ἴσως ή ποικιλία.

Ἐχει, ἀλήθεια, συνηθίσει τόσο ὁ κόσμος τήν φασαρία τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρό, πού θά μπορούσε νά πάθῃ ἀπὸ μαρτυροῦν ἂν δέν τοῦ ἐτροφοδοτοῦσε τήν φιλοτάραχην διάθεσὴ τοῦ κανένα νέο «παταρόκι».

Σ' ὅλα, ὁμως, αὐτά, τί φαίει ή ἀτυχής αὐτή Εἰρήνη, ἐν ὄνοματι τῆς ὁποίας ή ὑψηλὸς ἐτοιμάζεται νά ἐκστρατεύσῃ... κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της:

Εἰς τὸ καί-πον

συνκινητικὰ αἱ εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Κάϊρον. Ἡ ὑπόδοχή πού ἔγινε στή Κρατική μας Σχολή, ὑπῆρξε αὐτόχρημα ἀποθεωτική. Καί ἐνεθυμήθησαν οἱ παλαιότεροι κάποιους ἄλλους θριάμβους, πρὸ τριακονταετίας, ὅταν γιά πρώτη φοράν τὸ βασιλικὸν θέατρον τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεπτότο τὸν ὀλυνισμὸν τῆς Αἰγύπτου.

Αὐτὴν τήν φοράν ὁμως, ὁ σιναναγεμός δέν ὑπῆρξε μόνον ἑλληνικὸς ἀλλὰ πανηγυριστικός. Τὸ κοινὸν τοῦ Κάϊρου σύσσωμον ἐχειροκρότησε τὸν πρῶτον θίασον τῆς Ἑλλάδος, πού πῆγε νά τοῦ προσφέρει μαζί με τὴν ἀληθινὴ τέχνην καὶ τοὺς χαριετισμοὺς μιᾶς ἀδελφῆς χώρας.

ΡΑΧΑΤΙ

Ἡ μεταπολεμικὴ κοσμογονία ή ἀναστάσις—ὅπως θέλετε—μᾶς ἔκανε νά λησμονήσουμε πολλὰς συνήθειάς μας, νά ἀλλάξουμε σὲ ἀρκετὰ πράγματα εἰθίμως. Τὸ σαχάτι μας ὁμως, δέν κατώρθωσε ἀκόμη νά τὸ θίξῃ. Μάχεται αὐτὸ ἀκόμη, ὅπως... βωμῶν καὶ ἐστιῶν, σὰ τὰ τὰ καὶ τὰ λεωφορεία. Καὶ βλέπει νανεῖς νεαροὺς καὶ νεοσάς, γεμάτους σφοδρὸς καὶ χρώματα ὑγείας νά στρώνονται σὰ ἀδελφὰ καθίσματα, ἀδιαφορώντας ἂν διπλὰ τοὺς τὸ γῆρας πολὺν καὶ τρέμον, ὀρθοστατεῖ.

Τόση μεγάλη θυσία, εἶναι λοιπὸν, νά κάμνουμε τὸν ἱσπανικὸν ἔστω καὶ σὰ 5—10 λεπτὰ πού εἶναι ὁ μέσος ὅρος διαρκείας μιᾶς συγκοινωνιακῆς διαδρομῆς;

Μηχανισμοί

## Υπαίδριος ἔρως

ΜΕ τὰ πρῶτα ἀνοιξιὰτικα χαμόγελα πού προμηνύει ὁ Μάρτιος παρ' ὅλην τὴν ἐφετηνὴν τοῦ ἀγακτῆριστῆ σκυθρωπότητά, ὁ ἔρως ἔγινε ὑπαίδριος καὶ πῆρε τὰ ρωμαντικά μονοπάτια τῶν ἐξοχῶν.

Εἶνε φυσιολάτρης ὁ ἄθλιος ἀνέκαθεν. Τὸν γοητεύει τὸ ὑπαίθριον καὶ ὁ ἀνοιχτὸς οὐρανὸς πού κλείνεται μόνο ἀπ' τὴ σκούρα γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος καὶ τίς τολύπες τῶν συννέφων πού κάνουν ἥρεμα καὶ τεμπέλικα τὴ βάρδια τοὺς σὸ γαλανὸ τοῦ στερεώματος...

Ἐσβυσε, λοιπὸν, τὸ καλοριφέρ τοῦ κλειστοῦ χώρου, ἀνοίξε διάπλατα τὰ παραθυρόφυλλα τῆς γκαρσονιέρας, ἀναποδογύρισε τὰ στρωσίδια τοῦ ντιβανιοῦ καὶ γύρισε τὸν διακόπτη γιά δια σβύση τῶν ροζ ὑποβλητικῶν λαμπιόνων. Δέν τοῦ νοιώσε τὴν ἀνοιξὶ καὶ πετάχθηκε ἔξω. Δέν τοῦ χρειαζόταν πιά οἱ τέσσαρες τοῖχοι... Ἐγινε πλάνης κι' ἀτίγανος.

Προτιμᾷ νά σταθῇ κάτω ἀπ' τὴ σκιά ἐνὸς πεύκου, πίσω ἀπὸ ἕναν φράχτη σὲ μιὰ πτυχὴ ἔστω τοῦ ἐδάφους καὶ πάντως κι' ὅπως ὅποτε ἐπιποτιμᾷ τὸ γρασιδί ἀπ' τὸ πούπουλένια μαξιλάρι τοῦ ντιβανιοῦ κι' ἀπ' τὸ χνούδι τοῦ χαλάρι τοῦ γκαρσονιέρας. Τρελαίνεται πλάνη στήν παπαροῦνα κι' ἀνάμεσα στίς μαργαρίτες... Χαίρεται τὸν ἥλιο, τρέχει, παίξει ἀμπαρίτζα, γελάει καὶ χαριεντίζεται φωναχτὰ χωρίς νά σκέπτεται ὅτι ἐνοχλεῖ τοὺς γειτόνους τοῦ πλάνου τοῦ ἀποκάτω ή τοῦ ἀποπάνω διαμερίσμα. Τὸς, πηδαίει κι' ἀναποκοκκινίζουν τὰ μάγουλά του κι' ἀναμαλλιάζεται ἐπὶ τοῦ ἀλαφιασμένου πιά ἐσπλάνεται μπρούμυτα σὸ γρασιδί γιά νά κόψῃ μιὰ παπαροῦνα, νά κάνῃ «πατλάκια» με τὰ μεγάλα της φύλλα καὶ νά ρωτήσῃ με καρδιοχτύπι τὴν προφητικὴν μαργαρίτα: —Μαργαρίτα μου ξανθοῦλα, μ' ἀναπᾶ... δέν μ' ἀγαπᾶ...

Κι' ή μαργαρίτα τὸν πειράζει:

—Ναί... ὄχι... ναί ὄχι ναί ὄχι...

Τί κατσούφιασμα! Ἐκεῖνος συνέχεται, πιάνει ἀπ' τοὺς ὤμους τῆς ἀλαργέ-βουθίζει τὸ βλέμμα του σὸ δικό της.

—Εἶνε ἀλήθεια; Δέν μ' ἀγαπᾶς;

Ἐκεῖνη ἐπιτετιέται τότε τοῦ ξεφεύγει τρέχοντας καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἐξαφανίζεται...

—Κοῦκ... Κοῦκου!

Κι' ἀρχινᾷ τὸ κυνηγτὸ, τὸ παιχνίδι καὶ τὸ κρυφτοῦλι τοῦ Ἐρωτος πού θέλει νά μπαντέψῃ, νά παινήδισῃ καὶ νά χαρῇ πρὸ τοῦ ἐκτελέσει τὸ... ἔργον του!

Καὶ κάποτε, λοιπὸν, σὲ μιὰ γωνιά, στή ρίζα ἐνὸς δένδρου, ή πίσω ἀπ' τὸ φράχτη ἐκεῖνη θά συμμαζεῖται μιὰ κουβαρίτσα, εἰκόνα τῆς χάρας, τῆς νεότητος καὶ τοῦ ἔρωτος καὶ θά τὸν περιμένῃ μ' ἕνα στοματάκι μισάνοικτο καὶ ὀγρό γιά νά τοῦ διαφεύσῃ τὴ μαργαρίτα...

Νά γιατί ὁ ἔρως λατρεῖ τὸ ὑπαίθριον καὶ παίρνει τὰ βουνὰ καὶ τίς ἐξοχάς. Ξέρει ὁ πολὺ φιλὸς αὐτὸς μικρὸς ὅτι ἐκεῖ, πιδ γρήγορα καὶ πιδ φυσικὰ ἀνάμεσα σὲ παιχνίδια καὶ μεταξὺ ἐνὸς ἀστείου καὶ μιᾶς ἀμπαρίτζας θά μπορέσῃ νά ἐνώσῃ δυὸ νεανικά χεῖλια σ' ἕνα φιλή... ἀρραβῶνα εὐτυχίας κι' ἀγάπης...

I. A. ANT.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Εἶναι πλέον βέβαιον, ὅτι οἱ μόνοι ἄνθρωποι ἐν Ἑλλάδι πού δέν ξέρουνε τί λένα εἶναι οἱ κριτικοί. Εἶπαν—καὶ τί δέν εἶπαν—καὶ γιά τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Λιδωρίκη «Αἰθουσα Ἀναμονῆς». Αὐτὸ δέν ἐμπόδισε τὸ κοινόν, νά ἔχῃ διαφορετικὴ γνώμη ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ τὸ ἔργον νά ξεπεράσῃ τὴν 30ην παράστασίν του.

Δέν μᾶς ὑπαγορεύει τὰ παραπάνω κανένας δεσμός, πρὸς παλαιὴν συνεισφοράν, κανένα αἰσθημα συμπαθείας, ἀλλ' ἀπλῶς ή πραγματικότης, πού διαφανεῖ—ἀτυχῶς—πάντοτε σχεδὸν με τοὺς κριτικούς. (Ἦδε καὶ ἔργα τοῦ κ. Μωραϊτίνη, τοῦ κ. Συναδινού κ.λ.π.).

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ

σὸ δάθος καὶ τοῦ θλιβερωτέρου περιστατικοῦ, ἔλεγε κάποτε ὁ Μάρις Τουαίν, θά βοηθῇ κάποιαν δόσιν ἀστείου. Εἶναι ή περίπτωση τοῦ ἀτυχοῦς ζεύγους Ντάβις.

Νιόπαντροι ή Ἑλλεν καὶ ὁ Τζῶν Ντάβις πῆγαν νά περάσουν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου των σ' ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο. Τὸ κρῦο ἦταν ὀρθὸ καὶ ὡς γνωστὸν ὁ ἔρως μόνος του δέν κατορθώνει στήν ἐποχὴ μας νά θερμάνῃ. Δι' ὅ καὶ οἱ νεόνυμφοι ἐκάλεσαν συνεπιγυρόν των τὸ πεζότατον ἐριδύφως. Αὐτὸ ὁμως δέν ὑπῆρξε ἀπλῶς πεζόν, ἀλλὰ καὶ φονικὸν μαζι. Καθὼς διέφευγε ἀπὸ ἕνα βλαμμένον σωλήνα, ἐδηλητήριασε τοὺς 2 συζύγους. Καὶ ή μὲν σύζυγος διεξέφυγε τὸν θάνατον, γιά νά ἀποδειχθῇ ἴσως ἄλλη μιὰ φορά ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι ἐφτάψυχες, ὁ σύζυγος ὁμως ἀπέθανε.

Τῶς ή σύζυγος ζητᾷ ἀπὸ τὸν ξενοδόχον ἀποζημιώσιν 300 λιρῶν γιά τὸν ἀπολασθέντα συζύγον.

Θά παροδενθῇ ή χήρη πλέον Κε Ντάβις ὅτι 300 λίρες εἶναι τίμημα πολὺ μικρὸν γιά ἕνα σύζυγον, ὁ ὁποῖος μάλιστα δέν ἐπαρτήσατο, ὁ ἀτυχής, νά παλαστήσῃ ἀκόμη...

ΕΥΤΥΧΩΣ

διαβάζομεν σὰ «περιεργὰς κηθμερινῆς συναδέλφου»: «Θραύσιν κάμνει τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν εἰς τὸ Χόλλυγουντ τὸ σινεδο. Ἐνας νέος ἐπιστήμων ἐγκατεστημένος ἐκεῖ ὁ Δρ. Χούτσο, διεκήρυξε ὅτι τὸ σινεδο εἶνε ἕνα κι' ἕνα διὰ νά ἀποκτήσῃ κανεῖς γυναικὴ, ή νά διατηρήσῃ τὴν ὑπόγονονσαν γυναῖκα νά πάθῃ ή ὑγεία του. Κατόπιν τοῦ του ὅλοι οἱ ἀστέρες τῶ Ἰοῦσαν στήν σκορδομανίαν: Ἡ Γκοέττα Γκράμπο, ή Μαίη Οὔδσετ, ή Κλωντέτ Κολμπέρ κ.λ.π.

Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κινηματογράφος εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον διηλθὼν. Ἀλλοῖμονον ὁμως ἂν αὐτοῖς μᾶς μεταβιβάξει καὶ τίς μυρωδιές!

Τὸ δέντρο καὶ τὸ τράμι



Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. Ἀλκη Γροπαιάτη

ΤΙ εἶναι πάλιν, αὐτὸ πού ἦρθε καὶ τὸν βρῆκε τὸν κύριο καθηγητῇ... Τώρα, σὰ καλὰ καὶ θοῦμενα, κοντὰ σὰ γεράματα, ὑστερα ἀπὸ εἰκοσιπενταετὴ εὐδόκιμο ὑπηρεσία. Ναί, τόσα εἶναι, σωστά εἰκοσιπέντε χρόνια. Πότε πέρασαν... Νά ἔχουν κυλίσει τὸ ἕνα κοντὰ σὸ ἄλλο, χρόνος με τὸ χρόνο, ἡμέρα με τὴν ἡμέρα, νά ἔχουν ξεκοκκιστεῖ σὰ χάντρες ἀπὸ κομπολόι: Χάντρες πού πρέπει ν' ἀφίουν, καθὼς ἀγγίζουσιν ή μιὰ τὴν ἄλλη, ἔνα κρότο ξερὸ, πένθιμο. Σὰν κόκκαλα πεθαμένων. Ναί, ναί, ἔτσι εἶναι κι' ἄς ἔχουν ξεφύτσει ἀνάμεσα ἀπὸ στίχους, μεγάλα νοήματα, νόμους ή θικούς. Τόσα χρόνια τοῦ ἔχει φάει ὁ Ὀμηρος, τόσα ὁ Σοφοκλῆς, τόσα ὁ Πλάτων... Ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν δουλέψῃ χρόνια καὶ χρόνια πάνω σὰ μαλλιά του πού ἦσαν ἄλλοτε σγουρὰ καὶ πυκνὰ καὶ τώρα ἔχουν γίρει γκριζὰ, πῆς καλύτερα λευκά, ἔχουν μαδησεῖ τόπους-τόπους κι' ἀφίουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυμνὰ τὸ κρανίον. Σκάψανε ἀκόμη ρυτίδες σὰ μάγουλα, σὸ κούτελο, ρίξαν ἕνα στᾶ-χτωμα σὰ μάτια...

— — —

Ἡ συμβολή σας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεοελληνικῆς παιδείας θά παραμείνῃ, νά εἰσθε βέβαιος, φαινὸν παράδειγμα πρὸς μίμωσιν... Ἐτοῖ δέν τοῦ εἶχε πεί ὁ κύριος ἐπιθεωρητῆς στήν τελευταία του ἐπιθεώρηση σὸ Γυμνάσιον: «Ἰδία θά πρέπῃ νά τοῦ ἔγραψε καὶ στήν ἐκθεσὴ του. Κι' αὐτὴ ή ἐκθεσὴ θά βρίσκεται τώρα σὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Θά τὴν ἔχουν ἰδεῖ κι' ἄλλα μάτια. Ἐνα σωρὸ. Μπορεῖ κι' ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργός. Γιατί ὄχι;

—Εἰς τὸ προηγούμενον μάθημα εἶχομεν ἀρχίσει ἀναλύοντες τὸν τύπον τῆς Μηδείας, ὅσον τὸν θέλει ὁ ποιητής. Ἐσεῖς ἐκεῖ κάτω, δεσποινίς, εἰς τὸ πέμπτον θρανίον, δέν ἐννοεῖτε νά βάλετε μυαλό. Νά ἔλθῃτε πιδ κοντὰ. Καθῆστε ἐδῶ, εἰς τὸ τρίτον. Πιδ κοντὰ ἀκόμα. Εἰς τὸ πρῶτον. Νά εἶμαι εἰς θέσιν νά σας παρακολουθῶ καλύτερον...

Αὐτὴ ή μικρὴ τοῦ πέμπτου θρανίου δέν ἐννοεῖ νά βάνῃ μυαλό. Τῆς ἀρέσει ν' ἀποτελῇ τὴν παράφρασιν μέσα στή θρησκευτικὴ σιωπὴ πού ἐπικρατεῖ τὴν ὥρα πού παραδίδει ὁ κύριος καθηγητής. Πρέπει νά εἶναι ἕνα μικρὸ σκάνδαλο αὐτὴ ή ἀνυπόταχτη κοπέλλα. Δέν τὸν προσέγει καθόλου τὴν ὥρα πού διδάσκει. Κι' αὐτὸς δέν κάνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νά παρακολουθῇ καθεστὴς τῆς κίνησῃ. Κοντεύει νά τὸν κάτῃ μονομανία νά μὴν τὴν γάνῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του. Δέν τοῦ ἀρέσει νά φέρνεται με ἀυστηρότητα στήν τάξη. Στὰ «παιδιά του», ὅπως τὰ λέει ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια πού γεμίζουν τὴν αἴθουσα. Ἐχει συνηθίσει νά τοὺς μιλά σὰν πατέρας. Κι' αὐτὰ πάλι νά τὸν ἀκοῦν μέσα σὲ μιὰν ἀπολύτην σιωπῇ.

—Δέν θά ἐπεθύμουν, δεσποινίς, νά μετέλθω ἀπέναντί σας τακτικὴν ἀντίθετον πρὸς τὸν χαρακτῆρα μου...

—Ὅλα τὰ παιδιά εἶναι μιὰ τάσσα πού πλάθεται εὐκόλα μέσα σὰ χεῖρα σου. Φτάνει νά ἔρρηξῃ τὴν τέχνη. Πῶς θά τὰ μεταχειριστῇ, ὁ τράπος πού θά τοὺς φερθῇ. Κι' αὐτὴ τὴν τέχνην τὴν κατέχει ὅσο κανένας ὁ κύριος καθηγητής. Στὴν ἀρχὴ ή μικρὴ καθότανε σὸ τελευταῖο θρανίον, μὰ ή χάρις τῆς ἔφτανε ἴσαμε τὴν ἔδρα. Σιγά-σιγά τὴν ἔφερε πιδ κοντὰ. Τὴν κάθισε σὸ πρῶτο θρανίον.

Τώρα τὴν ἔχει μπρὸς σὰ μάτια του. Βλέπει τὰ δικά της. Πάντα γελαστά καὶ πάντα ἀνήσυχτα.

—Ὁ χαρακτῆρ τῆς Μηδείας, παιδιά μου...

—Ὅλα τὰ μάτια κρέμονται ἀπὸ τὰ γέλια του. Πόσο τίς χαίρεται αὐτὴς τίς στιγμὲς ὁ κύριος καθηγητής. Πού μπορεί νά δῇν σ' ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοὺς καρπούς πού ἔχει σοδιάσει μέσα του ή γνώση κι' ή πείρα τῶσιν χρόνων... Εἶναι καλὸ, πρέπει νά εἶναι καλὸ, νά ὑπορῇ νά δῇνς ὅτι ἔχεις στίους ἄλλους. Σὰ νά τοὺς τὸ χρωστάς. Φτάνει νά ἔρρηξῃ νά δῇνς... Κι' ἀκόμα, νά ἔτσι τὸ σκέφτεται, εἶναι ὁμορφὸ, πολὺ ὁμορφὸ, νά νοιώθῃς πῶς τόσα χρόνια πού ἐξοδεύηκαν ἐπάνω σὲ ἀρχαία κείμενα ή καρδιά πού διέλεξε καὶ μάζεψε ἀπὸ κάθε τοῖς στίχοι, ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, λοιπὸν, πού ἔφεραν λευκά μαλλιά σὸ κεφάλι, ρυτίδες σὰ κυρτὴ μύτη, σὲ κατὶ χρησίμωσαν τὰ χρόνια αὐτὰ, δέν πῆγαν, νά ποῦμε, ὀλοτέλα χαμένα...

—Με παρακολουθεῖτε, δεσποινίς; με τὰ γελαστά ἀνήσυχτα μάτια, φοιοῦν μαζί του.

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά, ὁ ἔτης νοσηρότητος — ἔτσι δέν τὸ εἶπαρως τῆς Μηδείας, κύριε νοσηρός ὁ ἔτης νοσηρότης — ἔτσι δέν τὸ εἶπαρως τῆς Μηδείας, κύριε νοσηρός ὁ ἔτης νοσηρότης, τὸν παρακολουθεῖ, τὸν γέλιο πού σκορπιέται ἀπὸ τὰ μάτια τῆς δέν εἶναι εἰρωνία. Διορθώνει, ἐπικὰ γυναικίᾳ πᾶν στήν κορμὴ του μὴτὴ ὁ κύριος καθηγητής. Ἰδία



νευρικά ξεφυλλίζει και το βιβλίο που έχει ανοιχτό μπροστά του.

## ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΜ

Έχει διαβάσει τόσο πολύ στη ζωή του ο κύριος καθηγητής. Κι έχει γράψει τόσο λίγο. Έχει διαβάσει όλους τους κλασσικούς. Τώρα τελευταία βρίσκει ευχαρίστηση στον Εϋριπίδη. Αυτόν που παίζει τους ανθρώπους και τους εξαπλώνει πάνω σ' ένα χειρουργικό τραπέζι και μ' ένα νυστέρι ψάχνει τόσο βαθειά εντός τους. Τους ανασκαλεύει τα σπλάχνα τους. Αυτό που τους φλομώνουν το νου και παραδίνουν την καρδιά δίχως κανένα χαλινό. Όλα σ' αυτούς είναι φλόγα. Μά ο κύριος καθηγητής — Ιωάννης Δασκαλόπουλος, άριστογυμναστής της Φιλολογίας του Αθηνών Πανεπιστημίου — είναι πιά δαδί σβυστό. Ένα κάρβουνο σταγυμένο. Πώς θα μπορέσει ο Εϋριπίδης να ξεθάψει τη φλόγα του μέσα από τις στάχτες που την έχουν πνίξει;

Χτύπησαν δειλά την πόρτα του γραφείου. Λέπουν όλοι εκείνη την ώρα κι' ο γυμνασιάρχης κι' οι άλλοι συνάδελφοι. Ο κύριος καθηγητής έχει έρθει από νωρίς. Γιατί; Ούτε κι' αυτός δεν ξέρει γιατί. Έχει ανοίξει μπροστά του ένα βιβλίο και διαβάσει. Δεν είναι αρχαίο κείμενο, Σύγχρονο βιβλίο, μά έχει τόσο κλασσική γραμμή το ύφος του. «Ιωάννου Κονδυλάκη — Όταν ήμουν δάσκαλος». Έφ'ος λιτό και ξερό, μά που ξεπετιούνται λουλούδια από κάθε άρδα του. Μά, ύστερα, στο τέλος, εκείνος ο δάσκαλος που κρεμνίζεται από το δέντρο. Σάν κάπως τραβηγμένο δεν είναι αυτό; Ένας άτυχος έρωτας ή αφορμή. Μά πως μπορεί. Κι' έτσι τραγικά. Κάτι που θυμίζει αρχαία τραγωδία.

— Έμπρός...  
Λέει σ' αυτόν που χτυπά την πόρτα και σηκώνει τα μάτια από το βιβλίο.  
— Σείς, τί θέλεις; Από τόσο νωρίς. Έχει έμπρός του τα μάτια τ' αγελαστά κι' ανήσυχα — που τώρα, όμως, δεν γελούν.

— Συγχωρήστε μου το θάρρος μου, κύριε καθηγητά, μά στο πρώτο έσάμηνό δεν ήμουν τόσο καλή όσο θάθελα να είμαι. Ήμουν έπιπολαία, παιδί, πές τε με όπως θέλετε...  
— Έλλη Λαμπρινού, είπαμε — κά νει πως ξεφυλλίζει τον κατάλογο, ξέρει απόξω τους βαθμούς της.  
Ναί, ναι, δεν ήταν καθόλου καλή στο πρώτο έσάμηνό. Μά, οι βαθμοί της είναι καλοί. Έχει έψει προσεγνής και το έχει κάνει «έννέα». Πώς μπόρεσε... Δίχως να το πη έχει πεί πως αποτελεί φωτεινόν παράδειγμα προς μίμηση.

— Κύριε καθηγητά; Πώς θα μπορέσω να σας το ξεπληρώσω;...  
Είναι τόσο αδόκητη που το άρπαξε το χέρι και τόφερε στα γείτα ξανθά καθώς τον άγγιξαν στο πρόσωπο. Είναι τόσο κοντά ο ένας στον άλλον, άν έμπαινε ξαφνικά έμνασιάρχης ή κάποιος συνάδελφος... Άν έμπαινε, λοιπόν... Τό έέρει ο κύριος καθηγητής πως δέ θα μετατόπιζε καθόλου. Δέ θάκανε την

παραμικρή κίνηση. Τό μόνο που μπόρεσε, είναι το χέρι του που τό πέρασε πάνω από τό ξανθό κεφάλι του κοριτσιού. Ένα χέρι που έτρεμε. Έστερα, όλα τ' άλλα, τό πρόσωπό του που άγγιξε τό δικό της, τό χείλη του που βρήκαν τό χείλη της νέας... Όλα έγιναν τόσο αόθόρμητα. Τόσο άπλά. Τόσο λιτά.

Γυρεύει να ξανάβρη τό γυαλιά του που κάπου έπεσαν.  
— Έχετε τίποτε, κύριε Δασκαλόπουλε; τον ρωτάει ο γυμνασιάρχης καθώς τον βλέπει άργότερα κατάκόκκινο, ξαναμμένο.  
— Ά, μπά, τίποτα δεν έχει. Ίσως έφαγε κάπως πιο πολύ τό μεσημέρι.

## Σκέψεις

Είναι προτιμότερο να βασανίζουμε τη σκέψη μας με το πώς θα σηκώσουμε το βάρος των άτυχμάτων που μας ήλθαν παρά με το πώς θ' αντιμετώπισουμε εκείνα που θα μας έλθουν.

(Λά Ροσφονκό)

Διορθώνεται κάποτε κανείς καλύτερα με το παράδειγμα του κακού, παρά με το παράδειγμα του καλού.

(Πασκάλ)

Τό παιδί γίνεται για τους γονείς του, άναλόγως την άνατροφή που θά πάρη, άνταμοιβή ή τιμωρία.

(Δουμάς, υίός)

Η διάθεση, τό κέφι, είναι τό μεγαλύτερο θέλγητρο της ζωής.

(Ρενάν)

Η ευγένεια είναι όπως τό τρεχούμενο νερό, που κάνει λεία και ίσια, και τό πιο σκληρά χαλίνα.

(Έπικτήτος)

Η πιο άδοξαμένη από όλες τις ήμερες, είναι αυτή κατά την οποία δεν έχει γελήσει κανείς.

(Σαφόρ)

— Στην ηλικία μας, ξαναλέει ο γυμνασιάρχης, δεν είναι να τ' παίρνουμε όλα στά άφήφιστα, άγαπητέ κύριε συνάδελφε...

Στην ηλικία μας... Έχει και ο κύριος γυμνασιάρχης άσπρα μαλλιά, φοράει κι' αυτός γυαλιά μυωπικά κι' έχει γυναίκα, παιδιά κι' άγγόνια — άν δεν κάνει λάθος ο κύριος καθηγητής, δεν είναι πολύς καιρός που άπόχτησε άγγονάκι ο κύριος γυμνασιάρχης.

— ΕΒ —

Αυτός ο Κονδυλάκης τ' παραλέει. Δεν φτάνει κανείς ίσαμε κεί, να κρεμαστή από τους κλώνους ενός δέντρου. Σεφεύγει, διάβολε, πιο εύκολα κανείς απ' αυτή, πώς να την πη, την έρωτική άπογοήτευση. Μά, πάλι, άς μη λέει κανείς μεγάλο λόγο. Χαμογελάει μονάχος του ο κύριος καθηγητής. Αυτή ή Έλλη Λαμπρινού είναι ένα παιδί. Ένας ήλιος που ξεθάρρεψε κι' άγγιξε τό χειμώνα του.

— Πάει, τον τρέλλανε τον κύριο καθηγητή, της λένε οι άλλες.

— Σούτ, να δώσουμε και τους διαγωνισμούς. Έχουμε καιρό ακόμα, γελάει μαζί τους ή ξανθή. Έσού, Στάσσα, λέει μιάς μικρής μελαχροινής, είχες τριάρια έλληνικά και λατινικά. Τά κάναμε έξάρια. Σήμερα θά διορθώσουμε τους βαθμούς της Έλληνίσσας. Μά προς Θεού, μη σάς φύνη κουβέντα. Χαθήκαμε όλες.

— ΕΒ —

— Βρέ, τό άθλιο, λέει ο γυμνασιάρχης μέσα στο γραφείο των καθηγητών, άκοις να κλεφτή. Κοψίδι πράμα. Και μπροστά στα μάτια μας...

Μιλάνε για την Έλλη Λαμπρινού. Έχει γίνει άνάστατο τό σχολειό με τό σκάνδαλό της. Κλέφτηκε με κάποιον άεροπόρο. Μόλις είχε πάρει τό άπολυτήριό της. Τη δεύτερη κι' όλες ήμέρα.

Ο κύριος καθηγητής δεν είναι στο γραφείο. Έχει να ρηθ από γτές. Από τό σπίτι του, ή νοικοκυρά, έλδοποίησε πως είναι άρρωστος.

.....

Λοιπόν, λοιπόν, ο Κονδυλάκης... Πάλιν αυτός. Λές να είχε δίκιο με τον ήρώα του; Τό δάσκαλο που κρεμάστηκε από τό δέντρο. Μά, πάλι, γιατί τόσο τραγικά, Σάν αρχαία τραγωδία. Η ζωή είναι πιο πεζή. Δεν χρειάζεται τόση άνάταση. Τόσο ύψος. Έστερα, οι άλλοι δεν θά μπορέσουν να σέ καταλάβουν. Ίσως και να γελάσουν μαζί σου. Νά κρέμεται ένα λιγνό κορμί από ένα δέντρο, σάν τ' ασκιάτρα που βλέπεις στα χωράφια. Πιο πεζά, πιο χαμηλά. Ένα δυστύχημα τυχαίο από ένα τράμ, από ένα αυτοκίνητο, στις γραμμές του ηλεκτρικού, να πούμε. Όσο τό δυνατό πιο άπλά. Πιο λιτά.

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Από την ζωή

## Μιά παράξενη συνθήκη

(Τό άφηγείται ο κ. Λεμπρέν)

Την παρακάτω ιστορία την άπηγήθηκε ο ίδιος ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας κ. Λεμπρέν σ' έναν Γάλλο συνάδελφο, κατά την διάρκεια ανάπαινου νεύματος.



Ο κ. Λεμπρέν

— Όταν ήμουν ύπουργός των Άποικιών, είπαν ο κ. Λεμπρέν, χρεώθηκε να συμβουλευθώ μιά συνθήκη που είχε ύπογραφή μεταξυ του Σαβορνιάν ντε Μπραζά και του βασιλέως Μαρκό, σχετικά με την έκχώρησιν στην Γαλλίαν ώρισμένων έδαφών του Νείγητος (Κ. Άφρικής). Παρ' όλες, όμως, τις προσπάθειές μου άδύνατο να δρώ την συνθήκη αυτή. Δεν ύπήρχε, ούτε στο ύπουργείο μου, ούτε στο ύπουργείο των Έξωτερικών, ούτε και στα Άρχεία του Κράτους.

Κάποιος τότε, του ύπουργείου μου, μου λέγει ότι σέ μιά πόλι της νοτίου Γαλλίας ζούσε ένας άπόστρατος συνταγματάχης ο όποιος είχε λάβει μέρος στις διαπραγματεύσεις με τον βασιλέα Μαρκό.

Φωνάζω άμέσως τον συνταγματάχη αυτόν και του ζητώ πληροφορίες για την τριβόλητη συνθήκη.

— Την έχω εγώ, μου άπαντά.

— Πώς! Κάνω κατάπληκτος εγώ. Τελμάτε να παρακρατήτε ένα διπλωματικών έγγραφον;

— Δυστυχώς ναι, κ. ύπουργέ.

— Σας καλώ να μου τό παραδώσετε άμέσως γιατί πρέπει να κατατεθί εις τα Άρχεία.

— Αιτούμαι πολύ κ. ύπουργέ, αλλά δεν μπορώ να σας την δώσω. Άν θέλετε όμως μπορώ να σας την δείξω.

— Συνταγματάχρη! φώναξα έξω φωνών, να ξέρετε ότι μπορώ να σας στείλω άμέσως στην φυλακή!

— Τό ξέρω, κ. ύπουργέ, αλλά σάς παραλαμβάνω ότι μου είναι άδύνατον να σας παραδώσω την συνθήκη.

Και λέγοντας, ο άπόστρατος άξιωματικός σήκωσε τό μανίκι του και μου έδειξε τό χέρι του. Η συνθήκη ήταν γεμαμένη εκεί με τό σύστημα του σιγματομοϋ!

Κύταξα τον συνταγματάχη πιο κατάπληκτος τώρα. Και τότε μου έξήγησε ότι ο βασιλέας Μαρκό δεν είχε δεχθί με κανένα τρόπο να γραφή ή συνθήκη διαφορετικά από τον τρόπο με τον όποιον συνετάσσοντο όλα τα έπίσημα έγγραφα στην χείρα του!

Αναγκασθήκαμε φυσικά να φωτογραφήσουμε άπλώς την συνθήκη αυτήν και να άφήσουμε τό χέρι του σιόν νεύματον συνταγματάχη!

## ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

Θα είνε ένα φύλλο έξαιρετικό

Μεταξύ άλλων δά περιέχει:

"Ενα νέον άθηναϊκόν ρομάντσο

γραμμένο ειδικώς για την "ΕΒΔΟΜΑΔΑ,"

"Ενα νέον μυθιστόρημα

από τα άριστουργήματα της ξένης φιλολογίας.

Μία έλληνική Πασχαλινή

Νουβέλλα

γράμμένη από έκλεκτόν Άθηναϊον πεζογράφον

"Ενα εϋθυμον Άθηναϊκό

άνάγνωσμα

που δά προκαλέση άβιαστο τό γέλιο

Μία γαλλική νουβέλλα

από τις ώρα ότερες.

Και άλλην έπίκαιρον ύλην σοβαράν και εϋθυμον.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

από τα έκλεκτότερα του έλληνικού και ξένου φιλο-λογικού κόσμου, δά άποτελέσουν

μιά εϋχάριστη ΕΚΠΛΗΞΙ και μιά ΕΓΓΥΗΣΙ

για την άξία των νέων άναγνωσμάτων μας



Στὸ περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητας

# "Όταν στή Βιέννη δριάμβευε τὸ Βάλς Ἡ δυναστεία τῶν Στράους

«Αγγελεῖται ὁ θάνατος τοῦ Γιόχαν Στράους τοῦ τελευταίου ἐπιζώντος τῆς δυναστείας τῶν βασιλέων τοῦ βάλς, ἐγγονοῦ τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ ἀνεψιοῦ τοῦ συνθέτου τοῦ «Γαλάζιου Δούναβι»».

(Οἱ ἐφημερίδες)

**Τ**ΗΝ στιγμή πού ἡ Ὑβὸν Πρεστάν καὶ ὁ Πιέρ Φρεναὶ κάνουν κάθε δράδου νὰ θριαμβεύη στὴ σκηνή καὶ στὴν ὁδὸν ἡ μουσικὴ τοῦ Στράους, τὴν στιγμή πού ὁ Φερνάν Γκραβὲ συνθέτει:—χάρις στὴν καμερά— τὶς ἀ-



Γιὰ πρώτη φορά ὁ «Ὁραῖος Γαλάζιος Δούναβις» τραγουδήθηκε στὴν Αὐτοκρατορικὴ Αὐλὴ τῆς Βιέννης.

ἔλασταν μελωδίες τοῦ «Ὁραῖου Γαλάζιου Δούναβι» ὁ τελευταῖος τῶν Στράους σβύνει, ξεχασμένος σχεδὸν σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Αὐστρίας. Καὶ πεθαίνει σ' ἓνα ἄσυλο ψυχοπαθόν, χωρὶς νὰ θυμᾶται οὔτε κἀν τίς παλιές του φλογερὲς ἀγάπες. Ἐτοί σβύνουν οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ βασιλισσες τῆς εὐτυχημένης προπολεμικῆς ἐποχῆς, τότε πού ἡ Βιέννη χόρευε μερόνυχτα σ' ἀνθισμένα περιβόλια καὶ μέσα σὲς ὀλόλαμπρες αἰθουσες. Καὶ οἱ Στράους κατεῖθναν μὲ τὸ μαγικὸ τους ραβδί τὰ πάντα. Γιατὶ ἔτσι καὶ ἂν δὲν εἶχαν σταθῇ αὐτοὶ οἱ ἐφευρέτες τοῦ βάλς—τοῦ παλινοῦ ἐκείνου χοροῦ τῆς Αὐλῆς τῶν Βασιλέων καὶ τῶν χωρικῶν τῆς Προβηγκίας—τόν εἶχαν φέρει ὅμως σὲς ὄψιστο σημείο τῆς ἀμῆς του χρόνου στὴ μεγαλοφῶνα τους καὶ τὴν δεξιοτεχνία τους. Ἐπὶ ἓναν ὀλόκληρο αἰῶνα παιζόταν σὲ ὅλα τὰ πιάνα τοῦ κόσμου, τὰ διενέζον (πρὸς) καὶ τοῦ Στράους (υἱοῦ) τοῦ δημιουργοῦ τοῦ ἀέχαστου «Γαλάζιου Δούναβι».

Ἀλλὰ ἐξ περιοριστοῦμε στὴν ἱστορία καλύτερα.  
Ἦταν τὴν ἐποχὴ τοῦ Συνεδρίου τῆς

Βιέννης. Ὁ Ναπολέων, πού ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια ἔκανε τὴν Εὐρώπη νὰ τρέμη, ἀπομακρυνόταν σιγά-σιγά. Στὴ Βιέννη ὅλος ὁ κόσμος χόρευε. Ἐνας νεαρὸς βιολίστας μὲ κατάνυρα μαλλιά, ἐπαίξε στὴ πὶδ λαϊκὴ ὀρχήστρα τῆς Αὐστριακῆς πρωτεύουσας. Στὴν ὀρχήστρα τοῦ Λάνερ πού μ' αὐτὴν χόρευε ἡ χαρούμενη νεολαία στὰ ἀνθισμένα περιβόλια.

Πέντε χρόνια τώρα ὁ Λάνερ ἔμενε σ' ἓνα φτωχικὸ δωμάτιο μὲ τὸν Στράους καὶ γέμιζαν ἀράδα οἱ δύο τους κόλλες χαρτὶ μὲ νότες. Τὰ δράβια μὲ δύο-τρεῖς

Ἀπὸ αὐτὸν ξεκίνησε ὁ Στράους γιὰ τὴν θριαμβευτικὴ του πορεία πρὸς τὴ δόξα.

Ἦταν μελαγχρινὸς καὶ χλωμὸς μὲ πλούσια κατάνυρα μαλλιά καὶ τὰ κορίτσια ξετρελλανόταν γι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τὴν Ἄννα Στράου, τὴν κόρη ἐνὸς ἀμαξῶ καὶ ἄμα συνεκέντρωσε ἀπ' τὴ δουλειὰ του ἀρκετὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀνοίξῃ σπιτικό, τὴν παντρεύτηκε.

Ἐνα γρόνθο ἀργότερα γεννήθηκε ὁ Γιόχαν Στράους νεότερος (1825) καὶ τὸ σπῆτι πλημμύρισε ἀπ' τὶς ζωηρές του φωνές.

Οἱ Στράους δὲν ἦσαν πολλὴ πλούσιοι, πάντως ὅμως τὰ βάλς, οἱ πόλικες καὶ οἱ μαζοῦρες τοῦ νεαροῦ μαστροῦ παιζόταν ἀπὸ τότε πολλὴ στὴ χαρούμενη πρωτεύουσα.

Ὁ Στράους δούλευε τόσο πολλὴ πού εἶχε γίνῃ ὀξύθυμος καὶ ζηλιῶσης. Εἶχε ἀποκτήσῃ πέντε παιδιὰ καὶ οἱ φωνές τους καὶ τὰ κλάματά τους δὲν τὸν ἀφηναν νὰ ἐργασθῇ. Ἀποφάσισε νὰ ταξιδέψῃ. Πρωτοπῆγε στὴ Γερμανία ὅπου ἐμάζευσαν τοὺς Βερολινέζους μὲ τὶς γλυκὲς του μελωδίες καὶ ἐπειτα ἦρθε στὸ Παρίσι ὅπου στὰ κονσέρτα του ὅλα ἀποθεώθηκε. Ὁ Παγκανίνι πού τὸν λέγαν «ὁ μάγος τοῦ δοξαριοῦ» σηκώθηκε γιὰ νὰ τὸν χειροκροτήσῃ καὶ τοῦ πέταξε διολέτες. Καὶ στὸ Λονδίνο ἔλαβε τὴ τιμὴ νὰ χορεύῃ τὴν ἴδια τὴ βασίλισσα Βικτωρία σὲς ἑορτὲς τῆς στήσεως.

Στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του τὰ παιδιὰ του ἀρχίσαν νὰ γρατζουνίζουν τὸ πιάνο. Θαύμαζαν πολλὴ τὸν πατέρα τους καὶ τὶς χαιδευτικὲς του συνθέσεις, ἀλλὰ τὸν φοβόταν. Δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μάθουν μουσικὴ. Ἐτοί, ἔλεγε. Δὲν ἦθελε οἱ υἱοὶ τοῦ Γιόχαν, ὁ Ζοζέφ καὶ ὁ Ἐδουάρδος νὰ γίνουν μουσικάντες, καὶ ἀρνιόταν νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχαν πραγματικὴ κλίση στὴ μουσικὴ.

Κρυφὰ ὅμως ὁ Γιόχαν Νο II ἐπαίξε βιολί καὶ ἔγραφε νότες. Ὁ πατέρας του ἔγινε ἔξω φρενὸν ὅμα ἔμαθε τὴ κλίση τοῦ πρωτότοκου γιου του. Ὁ Γιόχαν Στράους ἐξ ἄλλου γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὅλο καὶ πὶδ ὀξύθυμος. Στὸ σπῆτι ὅλη μέρα δὲν ἀκουγόταν παρὰ καννὰδες καὶ φωνές. Ὁ μαστρος ἐφύλαγε τὰ χαρτολά του γιὰ τὶς ὀραῖες κυρίες πού τὸν κολάλευσαν καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὴν Ἐμιλί Γάμπους μὲ τὴν ὁποία ἦταν τρελὰ ἐρωτευμένοι.

Ἀνάγκασε τὸ γιὺ του νὰ ἐγγραφῇ στὸ Πολυτεχνικὴ σχολὴ ὅπου θὰ προετοιμαζόταν γιὰ ἔμπορος. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς δὲν κατόρθωσε νὰ ἀπαρνηθῇ τὴ κλίση του. Στὸ διάστημα τῶν παραδόσεων ἔγραφε τὶς μουσικὲς μελωδίες πού ἀκούγε νὰ τὸν πλημμυρίζουν. Μιὰ μέρα τὸν εἶδαν. Ἀπεβλήθη. Ἡ μητέρα του τὸν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Καὶ σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρόνων ὁ Γιόχαν, πού τὸν ἔλεγαν Τσάν, τότε ἀκόμα, ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ διευθύνῃ ὀρχήστρα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅλη ἡ Βιέννη ἤξερε ὅτι ὁ μεγάλος Γιόχαν Στράους εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ σπῆτι του καὶ ζούσε μὲ τὴν Ἐμιλί, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐποικοῦσε ἄλλα πέντε παιδιά.

Ὁ Γιόχαν Στράους Β' ἔδωσε τὸ πρῶ-

το του κονσέρτο στὸ προάστειο Χίτουνγκ κοντὰ στὸ Σένμπρουγγ.

Ἀμα παρουσιάσθηκε μὲ τὸ βιολί του, γλωμὸς καὶ μελαγχρινὸς ὅπως ὁ πατέρας του, μπροστὰ στοὺς δεκαπέντε του μουσικούς, ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ χειροκροτῇ.

Ἐπαίξε τὸ πρῶτο του κομμάτι καὶ ἀπεθεώθη. Ἐνὰ βάλς ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ δεκαεννέα φορές γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ κοινόν.

Ἐνας κριτικὸς ἔγραψε.

«Ὡστε εἶναι κληρονομικὸ τὸ ταλέντο, λοιπόν; Ὁ νέος αὐτὸς φαίνεται νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὰ προσόντα ἐμφυχοῦ τοῦ ὀρχήστρας. Οἱ μελωδίες του κυλοῦν ἀπαλά, νηλικά, ὅλες ἐμπνευσι, σὰν τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ χωρὶς νᾶναι καθόλου ἐπηρεασμένες ἀπ' αὐτόν».

Σὲ λίγο διαβαζόταν στοὺς τοίχους τῆς Βιέννης «Στὸ κονσέρτο θὰ παρουσιασθῇ ὁ Γιόχαν Στράους αὐτοπροσώπως».

Ἐγινε λαοφιλὴς σὰν δευτέρου τοῦ σινεμά. Ἀντέγραψαν τὸ ντύσιμό του, τὶς κινήσεις του καὶ στὰ κοσμικὰ σαλόνια δὲν παιζόταν παρὰ τὰ δικά του βάλς.

Ὁ Στράους, πατέρας ἐξήλθε τρομερὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ γιου του. Δὲν τοῦ μίλησε παρὰ μιὰ φορά, σὲς παραμονὲς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848. Ὡστερα ξαναμάλωσαν. Ὡταν πέθανε στὰ 1849 ἄφισε τὸ γιὺ του ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἀκετὰ πολυάρθρης οἰκογενείας. Τὶ εὐθύνη γιὰ τὸν νεαρὸ μαστρο πού δὲν ἦταν παρὰ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Εἶχε θάρρος ὅμως καὶ τόσο ταλέντο!

Συνέθετε μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία. Ἀνάμεσα σὲ δύο κονσέρτα σημείωνε διαστικά πέντε-ἕξι νότες καὶ ἀμέσως ξεπταγόταν ἓνα νέο βάλς ἢ πόλκα. Ἐγγραφε παντοῦ, στὰ μενοῦ τῶν ἐστιατορίων, στὰ μανικέτια του, στὰ χαρτονομίσματα.

Ἡ Βιέννη ὀλόκληρη τραγουδοῦσε τὰ «Ἐρωτικά τραγούδια» καὶ τὰ «Πρωῖνα Φύλλα» καὶ φαίνόταν πὸς ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ τῆς πόλεως ἐκδηλωνόταν μὲ τὶς χαρούμενες αὐτὲς μελωδίες. Δὲν γινόταν οὔτε ἓνας χορὸς ὅπου νὰ μὴ τὸν ποσοκαλέσουν.

Στὴν πατρίδα του ἡ καὶ ἀλλοῦ, στὸ ἐξωστρεφὸς γινόταν δεκτὸς σὰν θεὸς καὶ στὴν Αὐλὴ οἱ παιγνίχισσες δὲν χόρευαν μὲ κέφι παρὰ ὅταν ἐπαίξε αὐτός. Στὴ Πετρούπολη, στὸ Λονδίνο, στὸ Παρίσι τὸν ποσοκαλοῦσαν ἐξακολουθητικὰ ἀλλὰ ἡ Βιέννη δὲν μπορούσε νὰ τὸν στερεθῇ.

Ἐπεισε τὸν ἐδελφό του Ζοζέφ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, καὶ ἔτσι ἀνέλαβε ἓνας τρίτος Στράους νὰ γοιτεῖν τοὺς Βιεννέζους.

Πράγμα πού ἐπέτρεψε στὸν Γιόχαν νὰ πικνωσθῇ τὰ ταξίδια του καὶ νὰ ζήσῃ τὶς πὶδ τρελλὲς περιπέτειες στοὺς τόπους πού ἐπισκέφτηκε.

Μιὰ μέρα τὸ εἰδωλο τῶν Βιεννέζων δέχτηκε μιὰ παράδοξη πρόταση. Μιὰ χορωδία πού θάδινε κάποιο χορὸ τὶς ἀπόκριες ἔζησε νὰ τραγουδήσῃ ἐνὰ βάλς τοῦ Στράους. Ὁ μουσικοσυνθέτης δίστασε. Ἀλλὰ ὕστε-

ρα ἀπὸ ἐπιμονὲς παραλήψεις δέχτηκε νὰ ἐργασθῇ πάνω σ' ἓνα ποίημα κάποιου ἄγνωστου τότε Ζοζέφ Βάιλ.

Καὶ δημιουργήθηκε ἡ κραυγὴ τῆς χαρᾶς ὁ ὕμνος τοῦ ἐρωτος, ὁ περίφημος «Ὁραῖος γαλάζιος Δούναβις».

Ἡ χορωδία τραγουδοῦσε γιὰ πρώτη φορά αὐτὸ τὸ βάλς σὲς 15 Φεβρουαρίου 1867. Τὸ ὑποδέχτηκαν ἀκετὰ ψυχρὰ καὶ ὅλοι νόμισαν ὅτι τὸ ποίημα θὰ ξεχνόταν γρήγορα. Τὸ Παρίσι ἀνεκάλυψε τὴν ὑπέροχη αὐτὴ μελωδία. Ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσις εἶχε προσκαλέσει τὸν βασιλέα τοῦ βάλς καὶ ἡ πριγκίπισσα Παολίνα τοῦ Μέντενβιχ πρωτοστάτισε στὴν πρώτη ἐμφάνισή τοῦ Στράους.

Ἐδιοργάνωσε στὴν προσβεία ἓναν ἀλησινόχο χορὸ ὅπου ὁ Ναπολέων ὁ ΙΙΙ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία παραστάθηκαν ἀπ' τοὺς πρώτους. Ἐκεῖ παίχτηκε καὶ ὁ «Ὁραῖος γαλάζιος Δούναβις» καὶ ἐκεῖ γνώρισε τὴ πρώτη του ἐπιτυχία.

Ἀμα ἡ Ἀμερικὴ προσκάλεσε τὸν Γιόχαν Στράους γιὰ τὶς γιορτὲς τῆς Ἀνεξαρτησίας συνεστῆθη ὀρχήστρα «τέρας» ὅπως ἀπεκλήθη. Εἰκοσι γιλιᾶδες τραγουδιστὰ ἐξετέλεσαν τὸν «Ὁραῖο γαλάζιο Δούναβι». Ὁ Στράους διηύθυνε ὁ ἴδιος ἀλλὰ τὸν βοήθησαν ἐκατὸ «διευθυνταὶ ὀρχήστρας». Ἦταν κἀνὶ τὸ καταπληκτικόν.

Ἐκατὸ γιλιᾶδες ἀκροατὰ ὀρλιαζάν ἀπὸ ἐνθουσιασμό καὶ δὲν ὀφείλεται παρὰ σὲ θαῦμα τὸ ὅτι κατόρθωσε νὰ δῇ ζωντανὸς ἀπὸ κεί μέσα ὁ Στράους.

(Συνέχεια στὴν σελίδα 45)



Ἡ διάσημος χορεύτρια Κύρα-Μπλάν πού πρῶτη χόρεψε στὴν «Νυχτερίδα» τοῦ Γιόχαν Στράους στὸ Παρίσι.

## Τὸ πνεῦμα τῶν μικρῶν

Ὁ Γιαννάκης καταδιώκεται ἀπὸ ἓνα σκύλο καὶ φεύγει ὀλοταχῶς. Κάποτε γυρίζει πίσω του καὶ λέει:

— Ἀχ, παληόσκυλο! ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχω ἀπασχολημένα καὶ τὰ δύο μου τὰ πόδια καὶ θάβλεπες τί κλισία θάτρωγες!

Στὸ σχολεῖο, ὁ καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας ρωτᾷ: τὸν Λαλάκη:

— Πές μου ἐσύ, Ταραγόπουλε, οἱ κροκόδειλοι μποροῦν νὰ ζήσουν στὸ κλίμα μας;

Κι' ὁ Λαλάκης:

— Ὡταν εἶνε παλασαμωμένοι.

Ὁ Τάκης. — Μαριζ, γιατί κινηγᾶνε καὶ σκοτώνουν τοὺς λύκους.

Ἡ μαμά του. — Γιατὶ σκοτώνουν τὰ προβάτια.

Ὁ Τάκης. — Τότε γιατί δὲν σκοτώνουν καὶ τοὺς χασάπηδες;

Στὸ μάθημα τῆς ἱστορίας ὁ καθηγητὴς ρωτᾷ: τὸν Νίκο:

— Γιατὶ Νίκο εἶσαι ἐναντίον τοῦ πολέμου;

— Γιατὶ κύριε καθηγητὰ ὁ πόλεμος κάνει τὴν ἱστορία καὶ ἐγὼ συχαίνομαι τὴν ἱστορία!

Ὁ πατέρας (ἀνίσχυρος). — Πῶς! Σοὺ χρειάζονται 150 δρ. ἀκόμη γιὰ 6.67 λτρά; Ὁμολογῶ ὅτι τὰ μαθητὰ σου μοῦ στοιχίζουν πὶδ ἄνωβά.

Ὁ Μίμης. — Καὶ πάλι, πατέρα, εἶμαι μέσα στὴν τάξη, ὁ ὀλιγώτερος ἐργαζόμενος μαθητὴς!..

Ἡ μαμά. — Ἀν καθήσεις φεῦμα, Περαχώρα, θὰ σοῦ δώσω 50 λεπτά.

Ὁ Περικλᾶκης. — Ἀδύνατο μαμά. Μόνον μὲ μιὰ δραχμὴ δέχομαι.

Ἡ μαμά. — Καὶ γιατί;

Ὁ Περικλᾶκης. — Τὶ μπορεῖ πὶδ νὰ πάρῃ κανεὶς μὲ 50 λεπτά καλὲ μαμά;



# ΑΚΟΜΠΑΝΙΑΜΕΝΤΟ

Α

Η ιστορία άρχισε κάποιο βράδυ της Αποκρηάς. Όλη η συντροφιά φορούσε ντόμινα. Πήγαν σε κάποιο χορό, διασκεδάσαν καλά και ύστερα τράβηξαν για το «Μαζίμ». Καθώς έμπαινε μέσα ή συντροφιά, κάπου δώδεκα ντόμινα, πολλοί τους χειροκρότησαν.

—Τά ντόμινα, τά ντόμινα, φώναξαν μερικοί.

Διάλεξαν ένα καλό τραπέζι κι' ο Παυλίδης είχε ιδιαίτερη συνεινότησι με τον μαίτρο. Φαίνεται πως εκείνος γνώριζε τον άνωτερο τραπέζιτικό υπάλληλο, γι' αυτό η περιποίηση ήταν άληθινά εξαιρετική.

Όταν τακτοποιήθηκαν, ο Παυλίδης έσκυψε στη γυναίκα του:

—Τί θα πάρης σερί; ρώτησε τρυφερά.

Τά δυο γλυκά ματάκια της τον κύτταξαν μέσα απ' τις τρύπες της μάσκας.

—Πες να φέρουν ό,τι θέλεις εσύ...

Ήταν όλοι στο κέφι εκείνο το βράδυ. Κι' ο Παυλίδης κι' η γυναίκα του ή Ζαννέτ κι' η άλλη συντροφιά. Άκόμα κι' ο Ζαφειρίου, ο χορτός χρηματιστής, που δεν τον έπιανε ούτε κρασί, ούτε σαμπάνια, ούτε ούισκυ. Ήταν απόψε αλλοιώτικος, διαφορετικός.

Ο Παυλίδης, έδωσε τις διαταγές που έπρεπε κι' ύστερα γύρισε πάλι στη Ζαννέτ:

—Χορεύουμε;...

—Α! Δεν μπορώ, διαμαρτυρήθηκε αυτή. Το ξέρεις πως ζαλιστήκα;...

—Κουταμάρες...

—Αφού δεν μπορώ να σταθώ...

Εσύ όμως να χορέψης...

Ο Παυλίδης φόρεσε τη μάσκα του και τραβώντας την Καίτη, την άνηψιά του Ζαφειρίου, άνακατέυτηκε μέσα στο κύμα των χορευτών που είχε κατακτήσει την πίστα.

Χόρευαν περίφημα εκείνο το ταγκό, γιατί ή Καίτη ήταν στο φόρτε της. Μά σε λίγο ζαλιστηκε κι' αυτή κι' ο Παυλίδης την έφερε στο τραπέζι για να ξαναφύγουν μαζί με τον συνάδελφό του, τον Παπαδόπουλο.

—Ε! Ποῦ πάτε σείς οί δυο, φώναξε πονηρά ή γυναίκα του Παπαδόπουλου.

—Νά σάς κάνουμε άπιστίες, άπάντησε ο Παυλίδης.

— 33 —

Σε λίγο βρέθηκαν μέσα στον κύκλο των χορευτών. Έκαναν την άπόπειρα να τον διασχίσουν, αλλά το πράγμα δεν ήταν τόσο εύκολο. Τά ζευγάρια χόρευαν—χόρευαν είναι μιά λέξη— «σαρδελωποιημένα» και το δυσκολώτερο πράγμα ήταν να περάση μεταξύ τους ένας παρείσακτος.

Έτσι, μέσα στον κόσμο και το

κακό, άναμέσα στην τρέλλα και και στις πιγυμένες άνάσες, άναμέσα στα πυρωμένα βλέμματα, τά τολμηρά ντεκολτέ και τά πιό τολμηρά λόγια ο Παυλίδης έχασε τον Παπαδόπουλο και ο Παπαδόπουλος τον Παυλίδη.

Άγωνιζόταν να τον βρή όταν ένα χέρι έπιασε το δικό του.

—Τί ζητάς, ντόμινο;...

Ήταν μιά γλυκειά, χαριτωμένη, μελωδική φωνή. Γύρισε και είδε ένα άλλο ντόμινο που στεκόταν δίπλα του. Κατάλαβε πως είχε να κάνει με μιά γυναίκα. Ήταν μικροκαμωμένη και φαινόταν χαριτωμένη. Άνάμεσα απ' την μαύρη δαντελλίτσα της μάσκας ξεχώριζε ένα πηγουνάκι γεμάτο δροσιά.

Δυο πορφυρά χείλη επανέλαβαν την έρώτησι:

—Ντόμινο, τί ζητάς;...

Χαμογέλασε ο Παυλίδης κι' άπάντησε σοβαρά:

—Έσένα, ντόμινο.

—Πάμε λοιπόν;...

Και τὸν τράβηξε απ' το χέρι του

Έλληνική  
νουβέλλα  
του κ. Δημ.  
Χρονοπούλου

που δεν το είχε άφαισι.

Ο Παυλίδης την άκολούθησε. Ύστερα την ρώτησε:

—Πού πηγαίνουμε;...

—Όπου θέλεις, ντόμινο.

Εκείνος έβριζε μιά πρότασι:

—Χορεύουμε;...

—Εύχαρίστως;...

Την έκλεισε μέσα στην άγκαλιά του κι' οί δυο γλύστησαν άνάλαφρα πάνω στο παρκέτο της πίστας.

Καθώς χόρευαν την κύτταζε. Τά μάτια της ήταν ολόμαυρα, χαριτωμένα, παιγνιδιάρικα. Και το στοματάκι της ήταν περίφημο, όπως περίφημη ήταν κι' η γλυκειά φωνή της.

Την έσφιγγε στην άγκαλιά του κι' ένοιωθε ένα κορμί νεανικό να σπαρταρά μέσα στα χέρια του. Ή περιπέτεια άρχισε να γίνεται ένδιαφέροσα.

Εκείνη δεν μιλούσε παρά μόνο όταν ήταν απαραίτητο. Άλλά τά βλέμματά της, οί κινήσεις της, το σκέρτσο της, ήταν γεμάτα από κάποια τρυφερότητα που συγκινούσε:

—Πως σε λένε; ρώτησε ο τραπέζιτικός.

—Με λένε ντόμινο.

—Πάντα;

—Πάντα...

—Κι' όταν τελειώσουν οί Άποκρηές;

—Ένα μελαγχολικό χαμόγελο άνθισε στα χείλη της.

—Κι' όταν τελειώσουν οί Άποκρηές, άπάντησε. Μήπως κάθε άνθρωπος δεν φορεί πάντα κάποιο ντόμινο;

—Ω! Ω! φώναξε ο Παυλίδης. Έχουμε και φιλοσοφίες τώρα...

—Γιατί;... Δεν επιτρέπεται σ' ένα ντόμινο να φιλοσοφεί;...

—Κάθε άλλο... Όστόσο εγώ ρώτησα ποιά είναι τ' όνομά σου...

—Τί ενδιαφέρει!... Τί σημασία έχει τ' όνομα! Όνόματα βρίσκεις πολλά, ντόμινο. Άνθρώπους δεν βρίσκεις;...

—Τά λες περίφημα, μικρή μου, αλλά δεν πάνε αυτές οί φιλοσοφίες μιά βραδυά σαν την άποκρηά... Τί λές;...

—Συμφωνώ...

—Αφού είναι έτσι, άς γλεντήσουμε... Πέρνεις ένα βερμούτι;...

—Προτιμώ μιά παγωμένη λεμονάδα...

—Άφισαν στην μέση τον χορό, ξεγλύστησαν άνάμεσα απ' τά ζευγάρια κι' άνέβηκαν στον έξώστη του κέντρου. Εκεί υπάρχουν τραπέζια που μπορεί κανείς να κουβεντιάση ήσυχα, έστω και στα πιό τρελλά βράδυα.

Την άγαπούσε την γυναίκα του. Την άγαπούσε με έρωτα άληθινό, με τρυφερότητα. Ήταν δέκα χρόνια παντρεμένοι—τον Νοέμβριο θά τέλειαν—και καταλάβαιναν πως ή ζωή τους ήταν πραγματικά ευτυχισμένη. Βέβαια δεν είχαν παιδιά, ώστόσο όμως αυτό το γεγονός, που άλλα ζευγάρια τά γαρίζει και τά ψυχραίνει, υπήρξε γι' αυτούς ένας λόγος συνδέσμου πιό στενού. Είχαν περάσει σχεδόν τά δέκα χρόνια απ' την ήμερα που παντρεύθηκαν κι' όμως αισθανόνταν τον έαυτό τους σαν νιόπαντροι.

Όταν τους γνώριζαν, ρωτούσαν:

—Νιόπαντροι είναι αυτοί;...

—Ναί!... Νιόπαντροι δέκα χρόνων, άπαντούσαν ειρωνικά.

Μερικές φιλενάδες της Ζαννέτ κορόιδευαν αυτές τίς διήμες συζυγικές τρυφερότητες. Άλλά δεν είχαν δίκιο. Κι' οί δυο είχαν παντρευτή νεώτατοι. Ο Παυλίδης ήταν τότε είκοσιπέντε χρονών κι' ή Ζαννέτ δεκαεννιά. Άπετέλεσαν τὸ πιό ιδανικό, τὸ πιό χαριτωμένο ζευγαράκι που μπορούσε να φαντασθῇ κανείς.

Τώρα αὐτὸς ήταν τοιανοπέντε χρονών. Άπάνω στα νειάτα του δηλαδή, στην ωραιότερη ηλικία ενός άνδρος. Κι' αυτή περπατούσε στα είκοσιεννέα, μὰ φαινόταν μόλις είκοσιτεσσάρων. Ήταν φρέσκια, χαριτωμένη, κοιμητή και γεμάτη από μιά νοητεία που πλημμύριζε την ύπαρξί της.

Πολλές φορές και στον δρόμο τὸ

δικό του και στον δρόμο των δικό της έτυχαν οί περιπέτειες. Εκείνη, σαν νέα κι' ώμορφη γυναίκα, την πολιορκούσαν πολλοί. Εκείνον, σαν χαριτωμένο κι' εύχαριστο άνδρικό τύπο, με νοητεία και με ιδιαίτερη κοινωνική θέσι πολλές γυναίκες του προσέφεραν την καρδιά τους. Κι' οί δυο μπόρεσαν ν' άποκρούσουν αυτές τις προσφορές. Βέβαια, κανένας δεν απέκλεισε στον άλλον τὸ γεγονός, ότι μπορούσαν κάπως να διασκεδάσουν με μιά τέτοια περίπτωση.

Άλλά ποτέ ή διασκεδάσις αυτή δεν περνούσε τά σύνορα της άπιστίας.

Απόψε όμως ο Παυλίδης αισθανόταν κάποιο περίεργο συναίσθημα.

Αὐτὸ τὸ ντόμινο, αὐτά τά γλυκά μάτια, αὐτή ή φωνή που ήταν γεμάτη από μιά γλυκειά νοητεία του έφερνε πολλές σκέψεις. Αισθανόταν κάποιον μαγνήτη να τον παρασύρει, κάποια μυστηριώδη δεσμά να τον τυλίγουν κοντά στην μυστηριώδη και μικροσκοπική αυτή ύπαρξι που παιδολογοῦσε μαζί του.

Ποιά ήταν;... Τὸ φέρεμά της ήταν, σίγουρα, έλαφρό, αλλά τὸ ύψος της δεν πρόδιδε τέτοιο πράγμα. Μήπως ήταν ένα έξεσπασμα άποκρηάτικο για μιά ύπαρξι συντηρητική στο βάθος που περνούσε τις άλλες μέρες στο σπίτι της ή μέσα στην πνιγηρότητα κανενός σοβαροῦ γραφείου;... Ή μήπως έπρόκειτο για κανένα συνηθισμένο γυναικείο τύπο που άποζητούσε περιπέτειες, για καμιά έλαφρή και μοντέρνα γυναίκα;...

Ποιός ξέρει;... Ποιός μπορεί να ξεδιαλύνει τὸ μυστήριο αὐτὸ που λέγεται γυναίκα!... Κι' αὐτή ήταν δυο φορές μυστήριο. Μιά φορά για τί ήταν γυναίκα και δεύτερη γιατί φορούσε ντόμινο και μιά μεταξωτή μαύρη μάσκα.

— 34 —

—Βγάλε την μάσκα σου;...

—Μην λες κουταμάρες.

—Γιατί;...

—Γιατί δεν θέλω...

Ο Παυλίδης μειδίασε:

—Παραδέχομαι, έκανε, πως ο λόγος είναι σοβαρός. Άλλά θά σταματήση εδώ ή γνωριμία μας;...

—Κατά πάσαν πιθανότητα...

Ο τραπέζιτικός διαμαρτυρήθηκε με κάποια άγανάκτησι:

—Μά είναι σωστό... Θά έπρεπε να συναντηθούμε, να γνωρισθούμε... Είμαστε πολιτισμένοι άνθρωποι. Και μεταξύ πολιτισμένων ανθρώπων πρέπει να υπάρχει έμπιστοσύνη.

—Βρίσκετε πως είμαστε πολιτισμένοι; ρώτησε αυτή με τὸ ίδιο πικάντικο ύφος. Έπειδή βρίσκόμαστε, δηλαδή, στο «Μαζίμ» και μὰς σερβίρουν γκαρσόνια ντυμένα άμεμπτα, έπειδή ο τάδε φορεί μονάκι κι' ή γυναίκα του ένα κολλιέ άέλιος διακοσίων χιλιάδων, είμαστε πολιτισμένοι;

—Αὐτά που λέτε, άπάντησε αὐτός, αποτελοῦν την άπόδειξι ότι δεν είμαστε συνηθισμένοι άνθρωποι. Κι' αὐτὸν τὸν περίεργο, τὸν άγνωστο, τὸν βαθύτατα φιλοσοφημένο άνθρωπο θέλω να τὸν γνωρίσω καλά...

—Επιμένετε;...

—Επιμένω...

—Εστώ... Καί τί θά καταλάβετε;... Δεν φοβάστε ότι υπάρχει ο κίνδυνος ν' άπογοητευθῇτε;

—Ν' άπογοητευθῶ;... Γιατί;...



κειάδα. Θά συναντηθούμε στο τελευταίο πρὸς τὰ άριστερά τραπέζια κοντά στο ταμείο...

—Σύμφωνοι. Άλλά ποιά ὥρα την Τετάρτη;

—Στις πέντε τὸ άπόγευμα.

—Περίφημα.

B

Απ' τὸ πρῶτῃ της Τετάρτης τον κατείχε μιά άπερίγραπτος νευρικότης. Στην Τράπεζα έκανε χίλιες παρατηρήσεις στην δακτυλογράφο του, τὸν ένοχλούσε τρομερά τὸ τηλεφώνου που κουδούνιζε διαρκῶς και τὸν δαιμονίζαν οί έπισκέψεις διαφόρων τύπων.

Φυσικά ή Ζαννέτ δεν είχε εἶδησι για την περιπέτεια που βρισκόταν στα σκαριά. Τὸ βράδυ του «Μαζίμ» ο Παυλίδης δικαιολόγησε την έξαφάνισί του με την δῆθεν συνάντησι κάποιου παιδικῶ του φίλου. Τὸ ψέμμα πέρασε χωρίς να τὸ άντηληφθῇ.

(Συνέχεια στὸ έπόμενο)







# ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΕΚΤΟΠΙΖΕΙ  
ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Μια μεγάλη 'Αμερικανική έφημε-  
ρίς διοργανώνει κάθε χρόνο δη-  
μοψήφισμα μεταξύ των αναγνώ-  
στών της για την ανάδειξη των ευ-  
νοούμενων της άστρων της χρυ-  
νιάς. Φέτος, το δημοψήφισμα έφερε  
στην πρώτη γραμμή τα έξι κατά  
σειράν ονόματα: 1) Σίρλεϊ Τέμπλ,  
2) Κλάρι Γκαίμπλ, 3) Σόνια Χένι,  
4) Μίκυ Ρούντ, 5) Σπένσερ Τράσυ,  
6) Ρόμπερτ Τάιλορ, 7) Μύνα Λόυ,  
8) Τζαϊν Ουίθες, 9) 'Αλίσ Φαίη,  
και 10) Τάυρον Πόουερ.

Στό πρό έπταετίας δημοψήφισμα ο  
Κλάρι Γκαίμπλ, ο οποίος σημειώτε-  
ον ψηφίζεται τακτικά κάθε χρόνο,  
είχε την 1η θέση, φέτος έχει την 2α.  
Αφού εν τώ μεταξύ είχε κατορθώ-  
σει να πάρη την 1η. Τόν ξετόπισε,  
όμως, μόλις φάνηκε η μικρούλα Σίρ-  
λεϊ Τέμπλ, η οποία τόν έβαλε αν δ-  
χι στη θέση του, αλλά τουλάχιστον  
εις δευτέραν μοίραν.

Ο ΧΟΝΔΡΟΣ ΖΗΤΑΕΙ ΑΛΛΟΝ  
ΛΙΓΝΟ

Θα τὰ μάθατε βέβαια. 'Ο Χονδρός  
και ο Λιγνός έχουν χωρίσει... από  
τοπάζης... και κινηματογραφικού φα-  
κού. Έμειναν και τώρα ο Χον-  
δρός βρίσκεται στο Παρίσι εις ανα-  
ζήτησιν νέου «παρτεναίου».

Και φαίνεται ότι τόν δόθηκε εν τώ  
προσώπῳ τοῦ Γάλλου Μισέλ Σιμόν,  
πού εἶνε ακόμη πὸ λιγνός ἀπὸ τὸν  
πρῶτο Λιγνό.

Η ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ  
ΟΥΑΛΛΑΣ

Εἶναι μεγάλη μόδα τὼς οἱ κινη-  
ματογραφικὲς βιογραφίαι διασημῶν  
ἀνθρώπων. Καὶ φυσικὰ, ὁ μόνος πὸς  
δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν γλυτώσῃ  
ἦταν ὁ περίφημος καὶ μακαρίτης τώ-  
ρα συγγραφεὺς τῶν ἀστεροειδῶν  
μυθιστορημάτων 'Εντγκαρ Ουάλλας.  
'Ὡς γνωστὸν, τὰ περισσότερὰ τοῦ  
ἔργου ἔχουν κινματογραφηθῇ.

Ἡ ταινία γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ θὰ γυ-  
ρισθῇ στὸ Λονδίνο ἐπὶ τῇ βάσει σε-  
νάριου τοῦ ὁποῖον ἔγραψε ἡ νύφη  
τοῦ, Κα Μάργκαρετ Λαίην-Ουάλλας.  
Τὸν συγγραφέα θὰ ὑποδυθῶν τρεῖς  
διαφορετικοὶ ἡθοῖοι, δεδομένου  
ὅτι ἡ βιογραφία θὰ ἀρχίτῃ ἀπὸ τὴν  
παιδικὴν ἡλικία τοῦ Ουάλλας.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΚΡΑΧΑΜ ΜΠΕΛΛ

Μὴ θέλοντας νὰ μείνουν πίσω οἱ  
'Αμερικανοὶ θὰ γυρίσουν καὶ αὐτοὶ



Οἱ τρεῖς χάριτες; Γιατὶ ὄχι; 'Αφοῦ  
πρόκειται γιὰ τὶς τρισχαριτωμένες  
'Ελλην Πάρρις (ἄνω), Ντιάννα  
Ντάρμπιν, καὶ Νάν Γκρέϊ. Οἱ τρεῖς  
αὐτὲς χάριτες πρωταγωνιστοῦν στὸ  
τελευταῖο φιλμ 'Τρία κομψὰ κορί-  
τσια μεγαλώνουν».



Ἡ 'Ελεάνορ Πόουελ, ἡ περίφημη γο-  
ρευτρία, πρόκειται νὰ μᾶς χαρίσῃ ἕ-  
να νέο φιλμ, τὸ «Χονολουό». Στὸ  
φιλμ αὐτό, θὰ βάλῃ, ὅπως λέγει, ὁ-  
λα τὰς τὰ δυνατό, καὶ γι' αὐτὸ προ-  
πονεῖται ἀκούραστα, ὅπως τὴν δει-  
χνεῖ ἡ εἰκὼν μας.

τὴν ζωὴ τοῦ Γκράχαμ Μπέλλ, τοῦ ε-  
φευρέτου τοῦ τηλεφώνου.

Τὸν ἐφευρέτῃ θὰ ἐνσαρκώσῃ ὁ  
γνωστὸς ἡθοῖος Ντόν 'Αμέχε. Με-  
γάλο ζήτημα ὅμως ἐγείρεται ἂν θὰ  
δεχθῇ νὰ ἀφήσῃ τὰ γένεια τοῦ νὰ  
μεγαλώσουν. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τε-  
λικῶς, ὁ σκόπελος τῆς γενειάδος θὰ  
παρακαμφθῇ δοθέντος ὅτι ὁ Μπέλλ  
πότε ἔτρεφε γενειάδα καὶ πότε ὄχι.  
Κατὰ τὰ γούστα τοῦ τῆς στιγμῆς.

ΘΑ ΤΟΝ ΠΑΡΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ;

Θὰ τὸν πάρῃ, δὲν θὰ τὸν πάρῃ.  
'Ἄς τὸν παντρευτῇ ἐπὶ τέλους νὰ ἡ-  
συχάσωμε. Πρόκειται γιὰ τὴν «θεία»  
Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τὸν διάσημο μα-  
έστρο Στοκόφσκυ.

Ἡ φήμη τοῦς παρουσιάζει πάλι  
ὡς ἐτοιμοὺς νὰ χορέψουν τὸν χορὸ  
τοῦ 'Ησαία. Οἱ δύο ὑποψήφιοι, νυμ-  
φιοί, πρόκειται νὰ ταξιδέψουν καὶ  
φέτος μαζί στὴν Σουηδία, ὅπου ὁ  
Στοκόφσκυ θὰ δώσῃ διὸ συναυλίαν.  
Καὶ μετὰ—λένε οἱ «καλῶς πληροφο-  
ρορημένοι»— θὰ γίνουν οἱ γάμοι.

Τοὺς εὐχόμεθα ὁλοψύχως μὲ τὸ  
καλὸ.

ΟΛΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ ἀρχίσῃ  
ἀπὸ τὸν Γάλλο ἐπιχειρηματία Ζάν  
Μπουαγιέ, τὸ γύρισμα μιᾶς πολὺ  
πρωτοτύπου ταινίας. 'Ὅλο τὸ φιλμ  
θὰ γυρισθῇ μέσα σ' ἕνα νοσοκομεῖο.  
Τὰ πρόσωπά τοῦ δὲ θὰ εἶναι γι-  
τροί, νοσοκόμοι καὶ ἄρρωστοι.

Φανταζόμεθα ὅτι κατὰ τὴν διάρ-  
κειαν τῆς προβολῆς τοῦ φιλμ αὐτοῦ,  
οἱ αἰθούσες τῶν κινματογραφῶν θὰ  
μυρίζουν... φορηόλην!...

Ο ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ ΩΣ ΣΥΡΑΝΟ

Οἱ πολυπληθεῖς καὶ φανατικοὶ θαυ-  
μασταὶ τοῦ μεγάλου Μιούνι, θὰ ἔ-  
χουν προσεχῶς τὴν εὐχαρίστηση νὰ  
τὸν ἀπολαύουν σ' ἕναν χιουμοριστι-  
κὸ ρόλο, ὡς Συρανὸν ντὲ Μπερζεράκ.  
'Αρχικῶς τὸν ρόλο τοῦ περιφημοῦ ἡ-  
ρώος τοῦ Ροστάν θὰ τὸν ἐπαίξῃ ὁ  
γνωστὸς γῆς 'Ερὼλ Φλόν, ἀλλὰ κα-  
τόπιν προτιμήθηκε ὁ Πῶλ Μιούνι.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΗ  
ΜΠΑΝΙΑ

Τὰ τρία πρόσωπα γιὰ τὰ ὁποῖα γί-  
νεται λόγος, σήμερα, στὸ Χόλλυ-  
γουντ, εἶναι ἡ Χέντυ Λαμά, ὁ Τζῶν  
Γκάρφιλντ, ἡ Νάνσυ Κέλλυ, ἡ πρω-  
ταγωνίστρια τῆς «Θαλασσινῆς Πε-  
ταγολιστρία».

# ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ριπόλου». Ἡ τελευταία αὐτῇ, πὸς  
εἶναι μιὰ γοητευτικὴ... ἄσχημη, ἔχει  
κατακτήσει ἀπὸ τὴν πρώτη τῆς, ἀκό-  
μη, ἐμφάνιση τὸ ἀμερικανικὸν κοι-  
νόν.

Διηγοῦνται γι' αὐτὴν ὅτι πέρου, ὁ  
κινματογραφικὸς ἐπιχειρηματίας  
Ντάβιντ Σλέζνικ, τῆς εἶχε προτεί-  
νει νὰ τῆς δώσῃ τὸν πρῶτο ρόλο σ'  
ἕνα νέο του φιλμ. Ἡ Κέλλυ, ὅμως,  
ἀρνήθηκε νὰ τὸ κοινήσῃ ἀπὸ τὴν Ν.  
'Υόρκη, ἀπαντώντας ὅτι προτιμοῦσε  
νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο τῆς στὸ  
Μαϊάμι.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ  
ΓΚΑΡΜΠΟ

Προσεχῶς θὰ ἴδωμε τὴν Γκρέτα  
Γκάρμπο σ' ἕνα νέο τῆς φιλμ, τὴν  
'Νίνοςκα». Μαζί τῆς θὰ παίξῃ καὶ  
ὁ Γκάρντ Γκράντ.

Γιὰ τὸ φιλμ αὐτό, οἱ κύκλοι τοῦ  
Χόλλυγουντ λένε ὅτι θὰ εἶναι τὸ ἀ-  
ριστοῦργημα τῶν ἀριστουργημάτων  
τῆς μεγάλης καλλιτέχνης.

ΗΘΕΛΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ

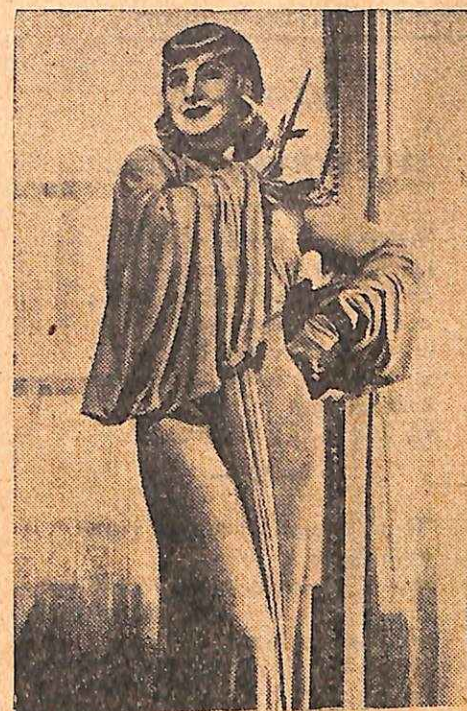
Ἡ Νόρμα Σήρερ, ὁδήγησε, γιὰ  
πρῶτη φορά, πρὶν λίγες μέρες, τὴν  
κορούλα τῆς Κατερίνα, στὸ στούντιο  
ὅπου ἐγύριζε ἕνα φιλμ. Τὸ ἔκανε  
αὐτὴ ἡ Νόρμα γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν γνώμη  
τῆς κόρης τῆς ὡς πρὸς τὸν τρόπο  
τοῦ παιξίματός τῆς. Ἐξέρετε, τώρα,  
ποῖα ἦταν ἡ σκηνὴ στὴν ὁποία ἡ κό-  
ρη θὰ ἔδινε γνώμη γιὰ τὴν μητέρα;  
'Ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Σήρερ  
κρεμίσαι μετὰ τὰ δόντια ἀπὸ μιὰ αἰώ-  
ρα ἱπποδρόμου!

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΚΟΜΗ  
ΑΔΕΛΦΕΣ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν... ἀστερισμῶν  
τιά, ἀντὶ τῶν μεμονωμένων ἀστέρων.  
'Ενας ἀκόμη ἐνεφανίσθη στὸ κινη-  
ματογραφικὸ στερέωμα: εἶναι οἱ  
τέσσερις ἀδελφές τῆς περιφημοῦ  
Ούγγαρεζας ἀοιδοῦ Μιλίτσας Κόρι-  
ους πὸς τὴν ἀνατέλλει καὶ αὐτὴ ὡς  
ἄστρον τῆς ὀθόνης: τῆς Νίνας, ἡ  
Ἄννα, ἡ Ταμάρα, καὶ ἡ Τόννυ.  
Εἶναι καὶ οἱ τέσσερις τῶν τρα-  
γουδίστριες περιφημῆς, ὅπως καὶ οἱ  
ἀδελφὲς τῶν καὶ θὰ ἐγκαινιάσουν τὴν  
ἀδελφότητά τοὺς στὸ φιλμ «'Ο-  
λὴ ἡ πόλις χορεύει».

ΜΙΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀκροβάτου τοῦ



Οἱ θαυμασταὶ τῆς Νόρμας Σήρερ,  
θὰ ἀπογοητευθοῦν, ἴσως, λιγάκι, με-  
τὰ τὴν νέα ἐμφάνισι πὸς πῆρε ἡ εὐνο-  
ουμένη τοὺς στάρ. Πραγματικὰ, ἡ  
Σήρερ, ἔγινε ξαθὴ καὶ ὡς τέτοιο  
ἐμφανίζεται στὸ νέο τῆς φιλμ «Οἱ ἀ-  
πολαύσεις τοῦ ἡλιθίου».



Ἡ Βίβιαν Λάιτ, ὁ Λέσλη Χάουαρντ  
καὶ ἡ 'Ολίβια ντὲ Χάβιλαντ, θὰ εἶναι  
οἱ πρωταγωνιστὰς τοῦ νέου φιλμ  
'Εφυγαν μαζί μετὰ τὸν ἄνεμο». Στὴν  
εἰκὼνα μας, ἐνῶ μελετοῦν τὸ σενα-  
ριο τοῦ φιλμ αὐτοῦ πὸς ἔχει γραφῇ  
ἀπὸ τὴν περίφημη Μ. Μίσελλ.

ειδικευμένου σὲ ἐπικίνδυνα γυμνά-  
σματα εἶναι τὸ ἐπικερδέστερο στὸ  
Χόλλυγουντ. Οἱ ἀκροβάται χρησιμα-  
ποιοῦνται σὲς πὸς ἐπικίνδυνες σκη-  
νές, σὲς ρόλους τῶν. Ἰδοὺ τῶρα  
καὶ ἡ σχετικὴ διατίμησις σὲς ἑλλη-  
νικὰς δραχμῆς: ἀνατροπὴ ἀπὸ αὐτὸ  
κινήτου 2.500 δρ., σύγκρισις μετὰ  
ἕν δύο αὐτοκινήτων 15.000 δραχμῶν,  
πώσις ἀπὸ οὐρανοξύστη 7.500 πέσι-  
μο σὲ κρημνὸ 4.000 δραχμῶν, πώσις  
ἀεροπλάνου μέγας τοῦ ἐδάφους 5.000  
δραχμῶν, καὶ ἡ ἴδια πώσις μετὰ πυρ-  
καϊᾶς 15.000.

ΠΕΝΝΙΕΣ

'Ο γῆρας 'Ερὼλ Φλόν ἐξηφανίσθη  
μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ  
καὶ μετὰ τῆς στιγμῆς δὲν δρεθρίαν  
τὰ ἴχνη τοῦ.

Οἱ κύκλοι τῆς πρωτεύουσας τοῦ  
φιλμ φοβοῦνται κανένα δυστύχημα  
τὸ πὸς βέβαιον, ὅμως, φαίνεται νὰ  
εἶναι ὅτι ὁ ὁρατὸς 'Ερὼλ, ἀπῆλθε  
ἀπὸ καμμίαν ὥραϊαν. Πράγμα πὸς  
εὐχόμεθα καὶ μεῖς, ἀπὸ καρδίας, νὰ  
συμβαίη.

Ἡ μικρούλα στὰς Ντάρνα Ντάρ-  
μπιν θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς σ' ἕνα  
νέο φιλμ μετὰ τὸν Γάλλο γῆρας Σάελ  
Μπουαγιέ αὐτῇ τῇ φορά. Τὸ φιλμ  
θὰ ἔχῃ ὡς τίτλον «Πρῶτη ἀγάπη».  
Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τὸ «κακὸν» τοῦ  
Χόλλυγουντ ψιθυρίζε: ἀπὸ αὐτῇ σὲ  
αὐτὴ, ὅτι ἡ «Πρῶτη» αὐτῇ ἀγάπη  
εἶναι πραγματικότης καὶ ὅτι ἡ γο-  
ητευτικότης Ντιάννα εἶνε γιὰ πρῶ-  
τη φορά σφόδρα ἐρωτευμένη. Με ποι-  
όν; Δὲν μᾶς λέει ἡ σχετικὴ εἰδοσις.

'Ο συμπαιθεστάτος στὰς 'Αθήνας  
Γκάρντ Κούπερ, θὰ ἐμφανισθῇ μαζί  
μετὰ τὴν Ραίη Μίλαν, καὶ τὸν Ρόμ-  
περτ Πρέστον, σ' ἕνα ἐξαιρετικὸ, ὁ-  
πως λέγεται, φιλμ, ὁπὸ τὸν τίτλον  
'Μιὰ φορά χειρονομία».

Στὴν ταινία αὐτῇ ὁ Γκάρντ Κούπερ  
διαπλάσσει ἕνα πολὺ πρωτότυπο  
ρόλο.

Στὸ βιογραφικὸ φιλμ «Γκράχαμ  
Μπέλλ» γιὰ τὸ ὁποῖο γράφουμε πα-  
ραπάνω, ἐκτὸς τοῦ Ντόν 'Αμέχε θὰ  
παίξουν καὶ οἱ τέσσερις ἀδελφές Γι-  
ούγκ: Λορέττα, Πόλεϊ, Σάλεϊ καὶ  
Γεωργιάνα. Θὰ ὑποδυθῶν τὶς τέσ-  
σερις ἀδελφές τοῦ ἐφευρέτου τοῦ  
τηλεφώνου.



## ΓΝΩΜΕΣ...

«Οι γυναίκες είναι αισθηματικές σαν τα πρόκολλα και φλύαρες όπως τα φασόλια».

Σαίξπηρ

## ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ



## ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ...

«Ανδρες, θέλετε να σας αγαπούν οι γυναίκες; Τρώτε σκορδαλιά!».

Βαλεντίνο

## Κουβέντες του Βάδρακα

## Το τσαλάκωμα

Αδερφάκι Διαφεντή,

Κατά πως τόλγα τό λοιπόν άσικη μου από σήμερα καταντικώς μου θάνατ και θά γράφω τό σπλάγνο ή Μέλπω!



Έτσι για να μάθω ή σπικούλας ή Ζακυνθινός πως τό ψηφί άδρεφέ μου τονέ κρατάει τό λόγο του, Είπα! Κι' ό,τι λέω γένεταί!

Κάτι ώστόσο πήγε να μου πη ή Τζάντες ή άνίδος και ύψωσε και τη φωνή:

«Δέ σκαζόμαι βρε μούλο μου λέει κι' άξάισω κι' άπό μαχαίριδι! Κατάλιαβες».

Άκου ρέ τό χειρογυλέ να μου μιλήν περί μαχαίριδι, σά να μιλάγε για τό μπαστούν ά κι του!

— Ρέ θρασμένο λούμπινο του κάνω, μπράκι και άποχώρησε έντίμως για να μη σέ κάνω Ίσπανία! Μπήκες;

Και τού κατεβάσω μια όπισθόβουλη ζται για...δειγμα στον τραγουδιστή που τοίκανα τηναντα τη γαλέτα...

— Όχου, τζογούλια μου, μου λέει, θά έγκληματίσω!

Και σηκώνει τό μπαστούνάκι του.

Χράπ του τό θοντάω και τό πολλω πλασιάζω εις...όντω. Ό φίλος λύσσαγε.

Τονέ πάνω τό λοιπό άπ' τό γραβδατόνι, σφηνάω και σου τόν παραδίνα σηκωτόνε σ' ένα πολιτομάνο!

— Πάρτο αυτό τό πρώμια του λέω κύρ άστυνόμω γιατί γουστάρει ξύλο κι' έγώ δέρονό άντρες!

Ό πολιτομάνος παιδι τζιμάνι μπήκε και έννόησε...

Και τό έπεισόδιον πάει λήξαν με τό τσαλάκωμα του φίλου.

Και διάβα τώρα να σου τά πη κι' ή Μέλπω ή νέα συνεονάτα σου.

Γιά χαρά  
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

## Ήδη και έδιμα

Είς τηνΖανζιβάρην της Νοτίας Ζκοτλα και άκριβώς εις τους πρόποδας της Ίρλανδίας συνήθισαν κατά την ήμέραν του γάμου των να κόπουν τά νύχτα του γαμβρού και της νύμφης και να πασσαευάζουν άτζέν πλάφι, που καταβροχθίζον κατόπι οι κεκλημένοι με έξαιρετικήν βουλιμίαν. Οι φαγόντες τό περίεργο αυτό γαμήλιον πλάφι θεομιοούν ότι είνε μοναδικόν φάρμακον εναντίον της ναυτίας των κάλων και των ρευματισμών.

## Σουρρεαλιστική ποίησις

## Του πόδου

## τό τσιγάρισμα...

Άπ' τόν εσώτατο έαυτό μου  
μιά θρούβα ξεπετάχτηκε  
από της Σολωμονικής τό δάθος  
στά ύψη άβραδάκαβρά  
κι' ένα ρολόι τύπου ξενιθ  
τήν ώρα του άγίου Σουλτζικίου  
έσήμανε άργά κι' άβρά  
τή θλίψη για να γλύψη...

— — —

Ό κι' ή καρδιά μου πως χτυπε  
στού έρωτα τ' άμώνι  
που σ' ουρανούς πλκτειούς με κρο  
ουλ κολυμπά  
κι' είμαι σφουγγάρι και διψώ  
να πω άπ' τη χαρά σου να χαρώ  
(πίασε παιδι ένα νερό!)  
κι' άπέ κι' άπέ ξυπνάω...

— — —

Ένα κουνούπι κάνει  
δυό δόλ-πλανέ στή μύτη μου  
και χράπ τό λυώνω  
Μά σ' άλύπητα φουάς τη φλόγα  
Και τί να κάνω;  
Πώς να γιάνω;  
Άπ' τόν καημό που με πονεί  
έξρω θά γίνω σίγουρα  
τρώσιμος στο Λαονί!

Δ. ΤΡΙΩΤΗΣ



Ό νεαρός και φερελπς ποιητής κ. Τάκης Μάκης μετά την πρώτην ημεσίαν εμφάνισίν του, κατόπιν της κυκλοφορίας της νέας του ποιητικής συλλογής «Σφουγγάρι και σκουπόξυλο». Ό κ. Τάκης Μάκης πηγαίνει τώρα καλλιτεχνά.

## Ίδέες της Μέλπως...

## Γνωριμία!

Πολυπόθητον κ. Διαφεντή,

Έξ αίτιαν που και ή άγαπητός σύζυγός κύριος Βάδρακας γουστάρει κατάλαβες να καμαρώνη πως ή σύζυγός του είνε γραμμαντιζούμενη ά ποφάσις άπ' άρχέψω να γράφω περί πάντα τά ζήτηματά άπό έδανάς.

Θά γράψω εν-γενέστατον κύριε την κάθε ιδέα μου για ούλα πότε με τό σοβαρό που ν' άφαλογώθεσαι στο γέλιο και πότε με τό άστείον που να κλαίς σά να καθα-ελίης κροαίδια ό-πως καληώρα τό-παθα σημερις που βουλήθηκε ή σύζυγός μου σφιπαδάκι κι' έχω που καθαρίζω καμμιά δυό διαδιδ-τες άπό δαύτα άπό τή μαύρες α-γές...

Μάθε το κύριε διαφεντή μου πως εί-μαι και θά είμαι πολύ γραμμαντιζούμενη και πως θά λέω τό όχημα και θά τό έπο-στηρίξω με σκουπόξυλο με πέννα και παντόφλα.

Έχω μάτι γαρίδα και τ' άφτιά μου τάχω ρίξει και βροχάνε στή γειτονιά ά-που δεν μου ξεφεύγει μήτε του ψύλλου τό πύδημα.

Κι' όσο κι' άπό γλώσσας Χτιμό θά τόν έδοή π' αναθεμάτονε τό ριζιλεμένο που θά περιλάβω! Κόβω 300 λέξεις στο λε-φτό και λέξεις μαχαίρια και σπαθιά που ξεφτελίζουν τον όγτρο και τ' άδικο. Άμην Παναγία μου κι' άντε να δούμε!

Στο καλό  
Η ΜΕΛΠΩ

## Ίστορικά ανέκδοτα

Διά την άνδρείαν του Γοδεφρίδου της Σαραγόσσης νόθου υιού του δονάδς του Άμπενανία Άβεσαλώμ θείου της κομή-σης Πηνελόπιτας ντε Νοάϊν διηγούνται και τό κάτωθι ανέκδοτο:

Ένα προά ή Γοδεφρίδος—ό όποιος ση-μειωτέον ήτο άπόγονος του Γουλιέλμου Τέλλου—συνητήθη εις ένα Οίνοπολείον με δυό Ίσπώτας του Τάγματος της Περι-νημίδας με τους όποιους έστοιχημάτισεν διά μίαν Λουκαννιφαγίαν. Ό άθλιος λαίπν έπέρδισε τό στοιχημα καταβροχθί-σας 5 χιλιομέτρα 312 μέτρα και 6 πόν-τους λουκαννίκα. Κατόπιν του κοροσθήμα-τος αυτού ή ήρωας της Ιστορίας μάχης του άγίου Σεβαστιανού ντυκτόνησεν νυμ-φειθείς την βασίλισσα του Σαββά και των δύο Σικελιών εις τάς 3 Θερμίδωρ του 1453 στις 3 τό άπόγευμα.

## ΣΟΝΙΑ

Ή ιστορία αυτή δεν είναι κανένα φιλολογικό κομμάτι, αλλά μία άληθινή περιπέτεια που μας την άποκαλύπτει ή Γαλλίς δημοσιογράφος δις Άννα Ντοριά

## Μιά άληθινή παθητική ιστορία

Τ' είναι αυτό; ρώτησα.  
— Πιστοποιητικά, μου άποκρίθηκε ή άγνωστη σπη-λώνοντας τά βαθυπράσινα μάτια της πάνω μου. Και ύστερα έ-πρόσθεσε:

— Ζητώ θέση ύπηρετριάς.  
Καθόμασταν και οι δυό στην α-θουσα άναμονής ενός γραφείου ευ-ρέσεως εργασίας. Είχα ξανάρθει και άλλες φορές, όταν τύχαινε να μάς φύγη ή ύπηρετριά μας.

Αυτή τη φορά, μπαίνοντας συναν-τήθηκε με μια νέα που φορούσε ένα άπλο μπλέ ταγιέρ και άπό πά-νω ένα μουσαμά. Στήν άρχή νόμι-σα πως είχε έλθει αυτή με τον ίδιο σκοπό που έρχόμουναι και έγώ. Άλλά δεν ξέραω και γώ με ποιά δύναμη, ποιά διαίσθησις ίσως με ώ-θησαν να τη ρωτήσω με κάποια δει-λία:

— Ζητώ κι' έγώ μια νέα. Θά μπο-ρούσαμε να συμφωνήσουμε ίσως...

Της έδωσα τη διεύθυνσή μου όρ-ζοντάς της ραντεβού για τό άπό-γευμα.

Άμα γύρισα σπίτι διηγήθηκα τη συνάντηση που είχα κάνει στή μητέ-ρα μου.

— Έχει θαυμάσια πιστοποιητικά, της είπα. Έχει εργασθεί έξη μήνες στην πρέσβειρα της Ρωσίας, στο Λουγκάνο και άλλους δυό σε μια Ρωσίδα πριγκίπισσα.

Και έπειδή συναισθανόμουν πόσο άνεπαρκείς ήσαν οι πληροφορίες μου, συνεπλήρωσα.

— Τί να σου πώ... Έχουν μια τέ-τοια έκφραση τά μάτια της... Σε σκλαβώνουν. Είναι σαν να προκα-λούν, να ίκετεύουν.

Τό ρολόι έχτύπησε πέντε. Και ά-μέσως άκούστηκαν βήματα στην άλλέα του κήπου της βίλλας μας.

Ή πρωινή μου γνωριμία παρουσι-άστηκε κρατώντας δυό δερμάτινες μπλέ βαλίτζες που είχαν άπάνω ά-πό ένα μονόγραμμο άσημένιο. Ή μητέρα μου την παρεκάλεσε να μάς πη τί και ποιά ήταν.

Ή νέα κοκκίνισε. Εδίστασε στην άρχή. Άλλά ύστερα είπε:

— Είμαι κόρη ενός Ρώσου βιβλι-οπώλου. Έφυγα άπ' τό σπίτι μου γιατί δεν τά πήγαίνα καλά με τη δεύτερη γυναίκα του πατέρα μου. Τάξιδεψα με... μια φίλη μου, αλλά ύστερα μάλλωσα μαζί της. Άναγ-κάστηκε να ζήτσω δουλειά. Μά δεν βρήκα τίποτα.

Όλα αυτά ήσαν πιθανώτατα. Άλλά έγώ ένοιόθα ότι ψευδόναν. Παρ' όλο που τά μάτια της ήσαν ά-νά και τά ναρκητοριστικά της παιδικά σνεδόν, έγώ δεν κατώρθω-να να διώξω τη σκέψη που μούχε σφηνωθεί στο νού, ότι ή νέα αυτή έκουρε κάποιο μενάλο μυστικό.

— Πόσων έτών είσθε; έρώτησε ή μητέρα μου.

— Δέκα όκτώ!

— Τί δρᾶμα!



Έμεινε για λίγο σαν άφηρημένη και κατόπι κρέμασε τό άνοητικόν



στη ζωή της. μολαγε η μαμα, ένα βράδυ, άφωρ ανέβηκε στο δωμάτιό της ή Σόνια.

Αποσυρόταν στη καμαρούλα της, από νωρίς πάντα και εδιάβαζε άφωρ έπαιρνε την άδεια μας πρώτα, ώρες ατελείωτες. Η έκλογη βιβλίων που έκανε απ' τη βιβλιοθήκη μας, μάς προξενούσε κατάπληξη. Απέκαλυπτε πως ήταν βαθύτατα καλλιεργμένη.

Εκείνο το βράδυ ή Σόνια ήταν σκεπτική. Πρίν πάει για ύπνο έζητησε απ' τη μητέρα μου να της προκάταβάλει ένα φράγκα, από τον μισθό της.

Όταν ή μαμά της έτεινε τα χέρια τα πήρε με φανερή ικανοποίηση και άργα-άργα κατευθύνθηκε πρὸς τη πόρτα. Αλλά ή τελευταία στιγμή τὸ μετάνοισε και γυρνώντας πίσω μάς εἶπε:

—Θάθελα να εἶχα και μιάς ώρας άδεια για να πάω να πάρω τὸ ρολόι μου απ' τὸ ενεχυροδανειστήριο... Εἶναι τὸ τελευταίο δώρο της μαμάς... Τὸ άφισα ή ήμέρα ακριβῶς πὸς σὰς συνάντησα για να πληρώσω τὸ ξενοδοχείο μου.

Δέν σὰς εἶχε άπομείνει τίποτε, λοιπόν:

—Τίποτα... Καί αν δέν σὰς εἶχα συναντήσει... Τίναξε πρὸς τὰ πῖσω τὸ κεφάλι της. Αλλά δέν βαρύνεστε... Όλα πάγε καλά τώρα πιά... συνεπλήρωσε ζωηρά.

Και ακριβῶς στὸ διάστημα τῆς συντόμου αὐτῆς άπουσίας της ήρθε ὁ ταχυδρόμος και έφερε ένα γράμμα για τὴν δεσποινίδα Μπολουν—Τιρτακώφ...

Δέν θέλησε να μάς τὸ άφίση και εἶπε ὅτι θά ξαναρχόταν τὸ έπόμενο πρωί.

—Ένα γράμμα για μένα; φώναξε ή Σόνια πὸς γύρισε από έξω δλη χαρά.

Και εἰς λόγιμασε δλόκληρη. Καί σάν να τὴν εἶχε εκπλήξει αὐτὴ ή εἰδησις επανέλαβε με κάποιον τρόπο στη φωνή της.

—Ένα γράμμα...

Τὴν έπομένη νύκτα πὸς θά βιαζόταν να παραλάβει τὸ συστημένο γράμμα. Τὸ πήρε όμως και τὸ άκούμπησε σὲ μιά γωνιά της έταξέρας της κουζίνας, ὅπου και τὸ άφισε δλη τὴν ήμέρα.

Η μητέρα μου, μπαίνοντας τὸ άπόγευμα στὴ κουζίνα τὸ εἶδε.

—Θάνα από τὴ φίλη μου, άποκρίθηκε άτάραχη ή νέα, στήν άπάντηση τῆς μαμάς. Θά μοῦ γράφει απ' τὴν Έλβετία.

Εἶχα τὴν εντύπωση ὅτι εἶλεγε και αὐτὴ τὴ φορά ψέμματα.

—Τὴς δώσατε τὴ διεύθυνσή σας; έπέμεινε ή μητέρα μου.

—Όχι... Καί μάλιστα νόμιζα ὅτι ήμιον καλά κρυμμένη. Αλλά δέν τὸς ξεφεύγει κανείς εύκολα αὐτῶν.

Και έβαλε τὰ κλάμματα. Ένα κλάμμα γοερό πὸς κράτησε ὡς μισὴ ώρα σχεδόν.

Στὸ τέλος άμα ήσυχασε, μάς εἶπε:

—Ξεχάστε αὐτὰ πὸς σὰς εἶπα... Εἶμαι τρελλή, δέν ξέρω τί κάνω...

## ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Τὴν έπομένη παρουσιάστηκε γλωμή και με μάτια κατακόκκινα

να. Τὴ λυπηθήκαμε. Μά ή κοπέλλα αὐτή, ήταν τόσο επιφυλακτική, τόσο κλεισμένη στὸν έαυτό της, πὸς δέν τολμούσαμε να τὴν παρακαλέσουμε να έξομολογηθῇ. Οὐτε και μάς επέτρεπε με τὴ στάση της, να της προτεινουμε τὴ βοήθειά μας. Μόνον πὸς υποφέραμε και έμεις απ' τὴ θλίψη της. Ξένη, χωρισμένη από μάς απ' τὴ ράτσα της και απ' τὸ παρελθόν της πὸς τὸ άγνωσάμε, μά πὸς τὸ μαντεύαμε φοβερό, ή άγνωστη εἶχε κατορθώσει να κερδίσει δλη μας τὴ συμπαθεια.

Πέρασαν δυὸ μέρες... μέσα σὲ άπόλυτη σιωπή. Καί πάλι ὁ γραμματοκομιστής έφερε ένα γράμμα συστημένο και ένα τσέκ μάλιστα αὐτὴ τὴ φορά.



## ΗΡΘΕΣ

\*Ηρθες και ή μέρα ήταν γλωμή και ήτανε κρύο

\*Ηρθες, μά με άπλωμένα τὰ πανιά έμμενε τὸ πλοίο.

\*Ηρθες και τὰ πουλιά καθίσαν στα κλαδιά

και κελαδοῦσαν, και τὰ παράθυρα ήταν άνοιχτά κι' άνη σκουρῶσαν.

\*Ηρθες, αλλά τὰ φύλλα στα κλαδιά ήταν μαδημένα και ήταν τὰ σύννεφα σταχτιά και κρεμασμένα.

Και ήταν ή θάλασσα γλωμή και ήτανε κρύο κι' ὅλοι κυττάζαν γλωμοί πὸς με άπλωμένα τὰ πανιά έμμενε τὸ πλοίο.

Π. ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

—Σὰς στέλνουν χιλια φράγκα της εἶπε.

Η Σόνια χαμήλωσε τὰ μάτια. Δίσταζε ν' άπλώσει τὸ χέρι και να πάρη τὰ λεπτά.

—Έλάτε, υπογράψτε! έπέμεινε ὁ γραμματοκομιστής.

Τὸ χέρι της νέας έτρεμε τόσο πὸς χρειάστηκε να έπιχειρήσει δυὸ φορές πρίν κατορθώσει να υπογράψῃ.

—Εἴσατε πλούσια τώρα! εἶπε ή μητέρα μου.

Δέν θά τὰ πειράξω ποτέ αὐτὰ τὰ λεπτά, μουρμούρισε ή Σόνια.

Κατόπιν άρπαξε τὸ γράμμα και τὸ πέταξε στη φωτιά. Τὰ μάτια της πετούσαν φλόγες.

Τὴν έπομένη και δλη τὴν εβδομάδα ή Σόνια έκαψε χωρίς να τὰ διαβάσει, δυὸ τηλεγραφήματα και τρία γράμματα. Φαινόταν ναχε συνέλθῃ. Τὰ πράσινα μάτια της εἶχαν βρεῖ ξανά τὴν ήρεμία τους.

Οἱ κινήσεις τῆς ήσαν πὸς ζωηρές, και γενικά, απ' ὅλο της τὸ εἶναι ξεγυρνόταν μιά άσυγκράτητη ζωτικότητα. Δυὸ— τρεῖς φορές άμίλησε για τὸ μέλλον.

—Χαίρουμαι να βλέπω τὸ περιβόλι σας τὴν άνοιξι, μοῦ εἶπε κάποτε Μ' άρέσει τόσο ή έξοχή, τὰ λουλούδια, τὰ δένδρα.

Και μίαν άλλη φορά:

—Νομίζετε πὸς θά μπορῶ τώρα τὸ καλοκαίρι να διαθέτω κάνα δυὸ βράδυα τὴ βδομάδα για να πηγαίνω να κάνω μπάνια στη πλάζ;

\*Υπελόγιζε βλέπετε να ζήση για πάντα μαζί μας... αὐτὴ πὸς τῆς εἶχαμε φερθεῖ σάν ένα πουλάκι πὸς κατέφυγε κοντά μας για να γλυτώσει από κάποια καταγινιά.

Πέρασε άλλη μιά βδομάδα. Τὸ κύμα τῶν γραμμάτων και τῶν τηλεγραφημάτων εἶχε σταματήσει.

## ΑΛΛΟ... ΝΑΙ... ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

\*Ένα βράδυ, θάταν δέκα ή δώρα, ή μαμά εἶχε μόλις πάει για ύπνο και ή Σόνια εἶχε από ώρα πολλή άποσυρθεῖ στὸ δωμάτιό της, ὅταν άκουσα τὸ κοιδοῦν τοῦ τηλεφώνου.

\*Έτρεξα, τρομαγμένη λιγάκι. Ποτέ δέν μάς τηλεφωνούσαν τέτοια ώρα. Στὴν μονότονη ζωή μας τὸ τηλεφῶνο δέν τὸ χρησιμοποιοῦσαμε παρά για να συνεχνοούμεθα με τὸς προηγουτάς μας και σπάνια πολύ μάς θυμόταν οἱ φίλοι να μάς πουν από μακριὰ μιά καλημέρα.

—Αλλά!...

—Σὰς καλοῦν απ' τὴν Έλβετία! Έκανε ή τηλεφωνήτρια.

Και σὲ λίγο άκουσα μιά άνδρική φωνή να μοῦ μιλή.

—Αλλά... Μπορῶ να δῶ τὴν δεσποινίδα Μπολουν, παρακαλῶ;

—Ό μά να δῶ.

—Πηγαίνετε να τὴ φωνάξετε, εἶπε ή άγνωστη φωνή. Ὁ τόνος της ήταν τόσο προστατευτικός πὸς ὑπήκουσα, μηχανικά σχεδόν, χωρίς να ζητήσω οὔτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ πὸς τηλεφωνούσε.

—Σόνια, εἶπα, σὰς ζητοῦν στὸ τηλεφῶνο.

—Άνοιξε τὴ πόρτα τοῦ δωματίου της, έρριξε μιά κομπή ρόμπ

—ντ—σάμπρ πάνω απ' τὴ μετα-

(Η συνέχεια στὴ σελίδα 64)

Ένας αἰσθηματικός

διάλογος τοῦ κ.

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

# Τὰ πάντα

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνεβαίνει τέσσερις-τέσσερις τῆς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ, τρέχει στὸ διάδρομο, άνοιγει με βία τὴν πόρτα, μπαίνει στὸ δωμάτιό της γυναίκας του, ΕΚΕΙΝΗ κάθεται ήσυχα-ήσυχα σὲ μιά πολυθρόνα και φαίνεται να διαβάζει κάποιο βιβλίο).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τὰ μάτια από τὸ βιβλίο): Τί εἶναι; Τί έπαθες;

Πὸς γύρισες τόσο νωρίς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βλέμμα, στάση, κινήσεις, ὅλα έξαλλα): Τόσο νωρίς...

Παραξενεύσαι, έ, πὸς με βλέπεις τόσο άπότομα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν σε καταλαβαίνω, άγαπτη μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν με καταλαβαίνεις, άγαπητή μου... Καιρός πιά να σταματήσει αὐτὴ ή άνόητη κωμω-

δία. Η άισγρά, θά ταίριαζε να πῶ, ΕΚΕΙΝΗ: Κώστα... Τί έπαθες; Τί συμβαίνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί έπαθα; Τί συμβαίνει; Θαυμάζω, ὡς τόσο, τὴν ψυχραιμία σου. Έχεις ένα τρόπο να μιλάς και να φέρεσαι... Θά μπορού-

σες να με πείσης ὅτι έχω άδικο, ὅτι δέν βλέπω, ὅτι εἶμαι στραβός, άκόμα και αν σ' έβλεπα μαζί του...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται, πετάει κάπου τὸ βιβλίο): "Α, μά αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. Μπαίνεις σάν τρελὸς στὸ δωμάτιο, κυττάς τριγύρω σου σὰ να γυρεύεις κάποιον κλέφτη, μοῦ μιλάς με τὸν τρόπο πὸς μοῦ μιλήσες, με βρίζεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις ένα τρόπο να ὑποκρίνσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί σὺ να ξεχνῶς ὅτι



— Εἶχες δίκιο πὸς εἶλες να μὴ συναντιόμαστε στὸ σπίτι. Αὐριο να με περιμένεις στὸ δικό σου...

Εἶσαι κύριος. Αλλά, ξέρω, ξέρω. Θά σοῦ έστειλαν πάλι κανένα από κείνα τὰ ὡραία γραμματάκια, ὅπου κάποιος καλὸς φίλος — και άνώνυμος, φυσικά — σὲ πληροφορεῖ ὅτι ή γυναίκα σου τὴν τάδε ώρα και στὸ τάδε μέρος θά συναντηθῇ με τὸν έραστή της. Αὐτὸ δέν εἶναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν εἶναι έτσι ὅπως τὸ λές...

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν εἶναι έτσι, δέν φαντάζομαι να θές να εἶμαι ένθουριασμένη μαζί σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πόσο μάλλον εἶγώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Εοῦ, γιατί; Έπειδὴ ξελαβες ένα άνώνυμο γράμμα; Κι' έπειδὴ εἶχες σὺ τὴν ευγένεια να τὸ πιστέψεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακουσέ με, Στέλλα. Εἶμαι ένας τρελλός, έστω, μά πὸς μποροῦσε να γίνῃ αλλοιῶς; Από τὴν ώρα πὸς έλαβα τὸ γράμμα εἶμαι σάν τρελλός. Δέν ξέρω τί μοῦ γίνεται. Ποῦ βρίσκομαι. Θέλησα να τὸ σκίσω τὴν πρώτη στιγμή. Μοῦ εἰ-

καιγε τὰ γέρια. Ένας άνθρωπος πὸς δέν έχει τὸ θάρρος να υπογράψῃ κάτι πὸς γράφει, δέν μπορεῖ να εἶναι ποτέ τίμιος άνθρωπος. Μά, αὐτὸ τὴν άλλη μεριά... Συχώρεσέ με, Στέλλα. Εἶμαι ένας άνθρωπος άδύνατος. Μά σε άγαπῶ. "Ηξερα πὸς θά σ' έβρισκα εδῶ μοναχή σου. Και δέν ξέρεις τὴν εὐτυχία πὸς μοῦ δίνεις τούτῃ τὴ στιγμή. (Ζητάει να τὴν άγκαλιάσει).

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν άποφεύγει). Τὰ λόγια πὸς μοῦ εἶπες, ὁ τρόπος πὸς μοῦ φέρθηκες, δέν εἶναι πράγματα πὸς ξεχνιόνται από τὴ μιά στιγμή στὴν άλλη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Η άγάπη έγει τὸν τρόπο να ξεχνιόνται και τὰ πῖδ σκληρὰ λόγια και... (τὴν ἱδια στιγμή διακρίνει επάνω σ' ένα τραπέζακι, σὲ μιά γωνιά, ένα ζευγάρι γάντια άντρικά. Με μῖας τὸ πρόσωπό του σκοτεινιάζει. Γίνεται εἶγε μπεῖ. Έρχεται στὸ τραπέζι, παίρνει με νευρικότητα τὰ γάντια. Γυρίζει κοντά στη γυναίκα του. Τῆς άγγίζει σχεδόν τὸ πρόσωπο με τὰ γάντια. ("Έξαλλος.") Κι' αὐτὰ, άφελιέμαι και γι' αὐτὰ. Ένα ζευγάρι γάντια άντρικά. Τὰ ξεχάσε φεύγοντας ὁ έραστής σου. Γιατί δέ θά μπορέσης, βέβαια, να μοῦ πῆς ὅτι εἶναι δικά μου...

ΕΚΕΙΝΗ (ένα μικρὸ τράκ για μῖας στιγμή, ξαναβρίσκει όμως, άσὸς έλεγα πὸς εἶναι, Στὴν πρέλλα πὸς βρίσκεσαι τὰ ξεχνῶς ὅλα. Ξεχνῶς πὸς έχεις σήμερα τὰ γεγεθλιά σου; Τὰ δῶρα τὰ δικά μου δέν εἶναι και πολὺ ακριβὰ για να έχουν πάντοτε αξία. Μιά γραμμά, μιά ταμπакιέρα, ένα ζευγάρι γάντια. Εἶδα πὸς τὰ γάντια σου εἶχαν άσχίσει να χαλῶν. Σκέφθηκα πὸς ένα



Ζευγάρι καινούργια, εκτός του ότι θα σ' ευχαριστούσε σαν δώρο από μένα, θα σου χρησίμευε κι' άλλας άρκετά. Θάθελα μόνον να τα φορέσεις μὴν τυχόν καὶ δὲν σοὶ ἔρχονται καλά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει πότε τὴ γυναίκα του, πότε τὰ γάντια. Στὸ τέλος ἀρχίζει καὶ τὰ φορεῖ μηχανικά).

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς τὰ βρίσκεις; ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλὰ... Μοῦ ἔρχονται πολὺ καλά... Σὰ νὰ τὰ εἶχε πάρει μοναχὸς μου (ἐξέσπασμα). Στέλλα, εἰσαι ἕνας ἄγγελος... Κι' ἐγώ... ἐγώ... ἕνα ἀνθρώπου... Εἶλας ξεγάλησεν τὴν ἡμέρα πού ἦταν σήμερα... τὴ θυμήθηκες σύ... Καὶ γιὰ ἀνταπόδοσὴν στὰ ἀπρεπὰ λόγια μου, στὸ σοὺ ἔκανα, βρῖσκεις αὐτὸ τὸ δώρο πού με γυμνίζει ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρὰ. (Τὴς παίρνει καὶ τὴς φιλεῖ τὰ γέφια. Τὴν τραβάει στὴν ἀγκαλιά του, τὴ σφίγγει μὲ πάθος, τὴ γυμνίζει μὲ φιλήν).

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει πῶς ἀντιστέκεται): Στάσου... ἡσυχάσε... Γιὰ τι μωρία σου, δὲ θάπρεπε νὰ σ' ἀφίσω οὕτε νὰ μ' ἀγγίξεις. Ἄκου, οὕτε νὰ μ' ἀγγίξεις. Τέρας... (Τὸν φιλεῖ κι' ἐκείνη).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς θὰ μὴν μπορέσω νὰ ξεπληρώσω τὸ κακὸ πού σοὺ ἔκανα, Στέλλα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὑπάρχει ἕνας τρόπος... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός; Πές μου τον ἄμεσως. Σοὺ ὑπόσχομαι νὰ...

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ μὴν ἐξαυτοπιμασθῇς ποτὲ τὴ γυναίκα σου. Νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι σοὺ εἶναι πάντοτε πιστὴ. Καὶ νὰ καταλαβαίνεις, κουμπάρ, τὰ ψεύτικα, σὰν αὐτὸ πού ἔλαβες ἐσὺ, δὲν μπορεῖ νὰ προέροκίμωσαν νὰ χτυπήσουν τὴν ἀρετὴ μιᾶς γυναίκας καὶ δὲν τὸ ὑπόρσαν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θές νὰ πῆς δηλαδὴ ὅτι...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν διακόπτει): Ὅτι τὸ γράμμα πού ἔλαβες, εἶναι σίγουρα σταλμένο ἀπὸ ἀνθρώπου πού προσπαθεῖ νὰ με κάνει δικαίαν τοῦ καὶ δὲν ὑπόρσκει. Καταλαβαίνεις, ἀγαπη μου. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ θέλω νὰ ποτὲ ἐξαπατηθῶ γιὰ τὸ μέλλον, ὅταν νὰ μὴν σκίσῃς τὴν ἴδια στυγμὴ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοὺ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ τὸ κάνω κομμάτι καθὼς αὐτὸ ἐδῶ. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ τὸ ξεσκίζει. Ὑστερῶς, ἐξαγκαλιάζει τὴ γυναίκα του).

ΕΚΕΙΝΗ (στὸ τηλέφωνο): Σὺ εἶσαι, Τίμο; Ὁραῖα τὰ κατάφερες... Πήγαμε νὰ τὴν πάθουμε γιὰ καλὰ... Σὺ, βέβαια, φταῖς. Ξέχασες τὰ γάντια σου στὸ τραπέζι... Ναι... ναι... Μὰς ἔσωσε ἡ ψυχραιμία μου καὶ ἡ μέρα τὰ γενέθλιά του καὶ τὸ πῆρε γιὰ δώρο. Εὐτυχῶς τοῦ εἶχε πάλιν ἕνα — σήμερα δὲν τὰ εἶχες πάλιν... ἀγοράσας τώρα ἄλλο ζευγάρι... Κι', ἄκου καὶ κάτι... Εἶχες δίκιο πού ἔλεγες πῶς εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ συναντιώμαστε σπῆτι μου. Αὐριο νὰ με περιμένῃς στὸ δικό σου...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

# Ἀγαποῦν καὶ οἱ μεγάλοι

## Ο ΡΟΝΣΑΡ

Ὁ Πιερ Ρονσάρ, θεωρεῖται, στὴν παγκόσμια ἱστορία τῆς φιλολογίας, ὡς ὁ μεγαλύτερος ὕμνητής τοῦ ἔρωτος. Τὴν ἐρωτικὴν τοῦ ζωὴν, εἶναι δύσκολον νὰ τὴν ἐξιστορήσῃ κανεὶς καὶ σὲ χωρὸν μάλιστα τόσο στενόν.

Ὁ ἀπεριόριστος σὺν νὰ ἀπαριθμήσουμε ἀπ' τὴς μοῦσες τοῦ τῆς κυριότερες καὶ νὰ ἀναφέρουμε κατὰ τὸ σχετικὸ μ' αὐτές:

Κασσάνδρα Σαλτιάτι.

Ἰπποκρίτης στὴν Αὐλὴ τοῦ Φραγκίσκου τοῦ 1, ὁ Πιερ ντὲ Ρονσάρ, νέος 20 χρονῶν τότε, ἐρωτεύεται ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας στιγμὴ πού τὴν βλέπει, τὴν 21ην Ἀπριλίου 1545 τὴν ὥραια μελαχροινὴ πού θὰ ὕμνῃ γιὰ χρόνια πολλὰ.

Ἡ νέα συγκινήθηκε ἀπ' τὴ λατρεία τοῦ ποιητῆ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ παντρευθῇ ἕνα χρόνο ἀργότερα.

Περνώντας ἀπ' τὴν πατρίδα τοῦ ὁ Ρονσάρ τὴν ξανα συναντᾷ σὺν τῷ ἐνὸς Ζὰν Πενιέ, ἀξιολάτρευτον πάντα. Τὸ πάθος τοῦ φουντώνει. Καὶ δὲν ἀνακουφίζεται παρὰ μόνον φτιάνοντάς ποιήματα γι' αὐτήν.

Τί νᾶλεγε ἄραγε ἡ Κασσάνδρα, ὅταν διάβαζε τοὺς στίχους πού ἐνέπνευσεν αὐτῇ, «Μικρούλα, πάμε νὰ δοῦμε ἂν τὸ τριαντάφυλλο...».

Μαριὰ Λ' Ἀζεντίν

Μία κοπελίτσα τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐσχόλης, δέκα πέντε μόλις χρονῶν, μιά μικρούλα ἀγνή καὶ ἀπλή, πού καθόταν μετὰ τῆς μητρός της στὸ Πόρτ-Γκινιέ, νὰ ποῖα εἶναι ἡ δευτέρα γυναίκα πού ἀπασχολεῖ τὴ σκέψη τοῦ ποιητῆ.

Ἡ Μαρία εἶχε δύο ἀδελφές καὶ ὁ ποιητὴς τὶς πρωτεύει καὶ τὶς τρεῖς μαζὶ κάποτε πού πῆγανιν βαρκάδα.

Τοῦ χτύπησε στὸ μάτι ἡ Μαρία, ἡ μικρὴ καὶ πρῶτη ἀπὸ τὴν ἀληθινὰ ἀνταμιώθηκε γι' αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Τοῦ ἐνέπνευσεν τὰ πρῶτα τῶν ποιήματά.

Ντὰμ Ζενέδο

Ἦταν τ' ἀπόγευμα μιᾶς ἑστῆς μέρας τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1561. Τὴν ἄκουσε νὰ τραγουδᾷ στὴ μέση ἀπὸ ἕνα σωρὸ κορίτσια πού χόρευαν στὴν ἀγοροποιμα. Ἰορτεμμένος, πετιέται «δολογυμνος» στὴν ἄμμο, συλλαλεῖ τὴν ὥραια τραγουδίστρια, τῆς φιλεῖ τὸ χέρι καὶ ξαναπέφτει ὕστερα στὸ νερό.

Τὴν ἐπομένη ἀναζητᾷ τοῦ κάκου τὴν ἀγνωστὴν του, στὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ, στὸ προάστιον Σαιν-Μαρό. Ἐπὶ τῆς λουζ τὴν συναντᾷ, κατὰ τύχην τελείως ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς καὶ δὲν διστάζει νὰ τῆς κάνει ἀμέσως μιὰ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησιν. Ἀλλὰ ἀλλοίμονο. Ἡ καρδιά τῆς ὥραιας πενθεῖ. Δὲν τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ξαναπαύσῃ. Ἐνας ἄνδρας, σὺν τῇ ἐραστικῇ: τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε, πέθανε καὶ ἀπὸ τότε ζῇ μόνη κλεισμένη στὸν ἐαυτὸ τῆς.

Τέσσερες μέρες ὁ Ρονσάρ δὲν κάνει καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβῇ.

ἀλλὰ τὴ πέμπτη, τρέχει. Ὁ ἐρωτευμένος εἶναι ὥραιος καὶ ἔχει νὰ μιλεῖ τόσο ὁμορφα.

Καὶ ἐπὶ τέλους, ἡ ὥραια κάμπτεται καὶ ζοῦν ἕνα ὁλόκληρο χρόνον σὰν ἕνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ...

Μὰ στὸ τέλος τὸ εἰδύλλιον διαλύεται σὰν καπνός...



Ὁ Ρονσάρ μετὰ τὴν μεγάλην του ἀγάπην: Ἐλένην ντὲ Σουρζέρ.

Ιζαμπὴ Ντὲ Λιμέζ

Στὴν Αὐλὴ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, τῆς χήρας τοῦ Ἑρρίκου II, τὴν συνάντησε ὁ ποιητὴς, ἀνάμεσα σὲ πολλὰ «ῥαῖα καὶ τίμια κορίτσια» καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε, ἀλλὰ καὶ ὅταν αὐτὴ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ τὴν ἀγγίξῃ, ἡ χαρὰ τοῦ ποιητῆ εἶναι συγκρατημένη, ἀνάμικτη μετὰ λίγη ἀνησυχία.

Γιὰτὶ νοιώθει πῶς ἡ Λιμέζ δὲν μπορεῖ παρὰ ἀπὸ καπρίτσιο νάρθη κοντὰ του, αὐτὴ πούναν τόσο διψωμένη γιὰ τὴ μεγάλη ζωὴ.

Ἀντίπαλος τοῦ Ρονσάρ εἶναι ὁ πρίγκηψ Κονδὲ καὶ ἡ ὥραια Ἰζαμπὴ ἐλπίζει νὰ τὸν παντρευθῇ.

Ἀλλὰ ἕνα σκάνδαλον, ἀπομακρύνει τὴ νέα ἀπὸ τὴν Αὐλὴν, καὶ ὁ Κονδὲ διακόπτει μαζὶ τῆς καὶ παντρεύεται τὴν Φρανσουάζ-ἡς Ὁρλεάνης.

Ὁ ποιητὴς προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴ νέα, πού τὴ νομίζει ἀτελειμένη γιὰτὶ περιφρονήθηκε, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ βρῇ τρόπο νὰ γυρίσῃ στὴν Αὐλὴ.

Καὶ τὸ κατάφερεν νυμφευομένη τὸν Σκυπίωνα Σαρδίνι, τραπέζιτη τοῦ βασιλέως.

Ὁ ποιητὴς παρηγορεῖται ἀλλὰ δὲν παύει ποτὲ νὰ νοιώθῃ κάποιον πικρὸ ἄμα τὴν σκέφτεται.

Ἀοτὰ

Ἀπὸ τὴν Ἀοτὴ (φρανσουά Ντ' Εοτρε, μαρκησία Ντὲ Κέδρ) δὲν εἶναι γνωστὸ παρὰ τὸ ὅτι βοήθησε τὸν ποιητὴ νὰ διέγειρε τὴν ζήλεια τῆς Λιμέζ.

Λέγεται ὅμως ὅτι ἡ ὁμορφιά τῆς δὲν εἶχε ἀφήσει ἀσυγκίνητη τὴν καρδιά τοῦ ποιητῆ.

Σκοτώθηκε, μαζὶ μετὰ τὸν τελευταῖον ἐραστὴ τῆς, τὸν μαρκησία Ντ' Ἀλέγκρε, σὲ κάποια λαϊκὴ ἐξέγερσιν, ἀπ' τὸν ὄχλον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἑρρίκου IV.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασε ἡ μεγάλη, ἡ ἀθάνατη ἀγάπη τῆς Ρονσάρ, ἡ Ἐλένη Σουρζέρ. Ἀλλὰ γι' αὐτὴν ἀξίζει νὰ γράψωμε σὲ ἰδιαίτερον σημεῖωμα.

### Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἄσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

## Ἡ ἄγνωστη ΓΙΩΤΑ ΛΑΣΚΑΡΗ

Ὁ ἀναγνώστης ἂς μᾶς συνοδεύσῃ ὡς τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου Ἀργυροπούλου. Θὰ γνωρίσουμε ἐκεῖ μιὰ κυρία πού παίζει τριάντα τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια στὸ θέατρο κι' ὁ μὲν εἶναι τριάντα ὀκτὼ χρονῶν. Μὴν ἐκπληττεσθε. Δὲν πρόκειται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους. Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη — Ἀργυροπούλου εἶναι 38 ἐτῶν σήμερα καὶ ἔχει βγῇ στὴ σκηνὴ πρὸ 34 χρονῶν ἀκριβῶς. Μωρουδέλι τέσσαρων χρονῶν τὴν ἐνεφάνισαν οἱ γονεῖς τῆς στὸ παλκοσένικο. Γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ ἀπ' τὸ πρῶτον θράδιν καὶ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ πὰ ἀπ' αὐτὸ οὔτε μιὰ βραδυά.

Οἱ γονεῖς τῆς κ. Γιώτας ἦσαν ἡθοποιοί. Ἡ μάλλον γιὰ τὴν ἀκρίβειαν ὁ πατέρας τῆς ἦταν παλαιότερος καθηγητὴς τῶν Γαλλικῶν, ἀγάπησε ὅμως τόσο πολὺ τὴν τέχνην, ὥστε γιὰ χάριν τῆς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πρῶτον τοῦ ἐπάγγελμα καὶ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἐπάνασιν τὴν σκηνήν.

Ὅταν ἡ Γιωτοῦλα ἦταν 4 χρονῶν ὁ πατέρας τῆς βρισκότανε στὴν Κωνσταντινούπολιν μαζὶ μ' ἕνα ἐπιθεωρητικὸν... γαλιανέζικον θίασον. Ἡ μικρὴ, ἑωρεῦλα, ῥεμπέλη, περὶεργη καὶ πρὸ πάντων ἐξυπνάτη, γύριζε διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὴν σκηνήν. Τὴν κατεμάγευαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ θαυμαστά πράγματα πού ἐβλεπε νὰ συμβαίνουν καὶς βράδιν πάντως σ' αὐτήν. Τὴν κλίσιν αὐτὴ — γι' αὐτὴ κλίσιν ἦσαν βέβαια ἡ προσήλωσις τοῦ μικροῦ ἐκείνου στὸ παλκοσένικο, ἀντελήφθησαν οἱ γονεῖς τῆς καὶ μιὰ μέρα ἀπεφασίσαν, ἔτσι γιὰ χάριν τὴν βάλουν νὰ παίζῃ. Καὶ ἔτσι τὸ βράδιν, τὸ ἀκουστικὸν κατὰ πληκτὸ ἐβλεπε νὰ προχωρῇ πάλιν στὴ σκηνήν ἕνα σαμιαμίδι πού ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ μετὰ γλυκαὶ φωνήναι:

Ἡ ἀγάπη στὸ γατάκι εἶναι πράγμα φυσικόν μᾶς τὸ εἶπε κι' ἡ δασκάλα ἕνα βράδιν στὸ σχολεῖόν...

Φαντάζεσθε βέβαια τὴν θοὴν ἀμειψικὴν ὑποδοχὴν πού τῆς ἔκανε τὸ κοινὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ ὅραν ἐσείετο τὸ θέατρο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα: «Θέλωμε τὴν μικρούλα! Νὰ βγῇ ἡ μικροῦ! Τὸ Λασκαράκι!» Καὶ τὸ Λασκαράκι ξαναβγήκε, γιὰ νὰ ξαναβγῇ καὶ τὸ ἐπόμενον βράδιν καὶ γιὰ νὰ βγαίῃ ἔπειτα καὶς βράδιν, ἐπὶ τριάντα τέσσαρα χρόνια!

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ!..

Δέκα τριῶν χρονῶν ἡ κ. Γιώτα ἦταν κιόλας πρωταγωνίστρια στὴν ἐπιθεωρησιν. Τὰ νοῦμερα πού ἐπαίξε τότε ἔχουν μείνει ἀλησμόνητα. Τὸν ἐπόμενον χρόνον πρωταγωνίστρια στὸ ἔργο τοῦ Ξενοπούλου «Δὲν εἶμαι ἐγὼ» μαζὶ μετὰ τὸν Πλέσσα καὶ λίγο κατόπιν ἔφτιαχνε ἕνα

μικρὸ θίασον μετὰ τῆς δυὸ ἀδελφῆς τῆς τῆς Νίκης καὶ τῆς Μαρίας — τῆς σημερινῆς μοναδικῆς καρατερίστᾳ κ. Μαρίας Μαντινέιου. Ὁ θίασος αὐτός, τὰ «Λασκαράκια» ὅπως εἶχαν ἀποκληθεῖ, ἔκαμε χρυσὲς δουλειές. Ἐπειτα ἡ κ. Γιώτα προσελήφθη στὸ θίασον τῆς κ. Ροζαλίας Νίκας ὅπου πρωταγωνίστησε συχνὰ μαζὶ μετὰ τὸν Φῶτος σὲ ἔργα δραματικὰ ὅπως ὁ «Φτωχόκοσμος» τοῦ Ντοστογιέφσκυ, οἱ «Τριμυριεῖς» τοῦ Ροδέττα, ὁ «Ἐνοχος» κ.λ.π. Σὲ ἡλικίαν 17 χρονῶν μπῆκε στὸ θίασον τῆς κ. Κοτοπούλης. Ἐκεῖ τὴν ἀνέμεναν ὁμολογουμένως καλλιτεχνικοὶ θρίαμβοι. Στὴν προμέρα τῆς «Γκαρσονιέρας» στὴν ὁποίαν ἐπαίξε πρῶτον ὁ ρόλο εἶχε σημεῖωση τόσο ἐπιτυχία ὥστε ἡ Α. Μ. ὁ νῦν βασιλεὺς Γεώργιος διάδοχος τὴν ἐσχόλιν ἐκεῖνην, τὴν συνεχάρη αὐτοπροσώπως καὶ μετὰ κολακευτικὰ λόγια. Λίγο ἀργότερα πρωταγωνίστησε στὸ γνωστὸν δραματικὸν ἔργον τοῦ πρίγκηψ Νικολάου «Καὶ βουνοὶ στὴν στάση» ἡ

Μιὰ συναρπαστικὴ θεατρικὴ καμπάνια τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Οἱ σύζυγοι πού δὲν ἦσαν... παντρεμένοι. — Οἱ δύο γάμοι τῆς κ. Ἀργυροπούλου. — Ἀπὸ τεσσάρων χρονῶν στὴ σκηνή. — Τὰ βασιλικά συγχαρητήρια. — Ὡς παίρνεται ἕνα μπάτιο. — Ὅταν ὁ κ. Ἀργυροπούλος μένει... στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ. — Κουτσομπολὺ τὸ ἀνάγνωσμα. — Τὰ πεκινού α, τὸ νοικοκυριὸ καὶ ἡ μου σικὴ.

ράσασιν τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀποτελέσει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κοινωνικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ γεγονὸς ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ μεγάλος σκηνογράφος Πάνος Ἀραβαντινὸς γιὰ νὰ κάμῃ τὶς σκηνογραφίαις τοῦ ἔργου.

### ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΡΟΛΟΙ

Τὸ 1918 ἡ κ. Γιώτα πρωταγωνιστοῦσε στὸ θίασον Γονιδὴ καὶ δύο χρόνια ἀργότερα πρῶτα ἐλαμβάνετο καὶ πάλιν στὸ θίασον τῆς κ. Κοτοπούλης, ὡς μόνη πρωταγωνίστρια τῆς φορᾶς αὐτῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ κ. Μαρίας εἶχε «παῦσει» τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ ὠρισμένους λόγους νὰ παίζῃ. Μετὰ τὸ θίασον αὐτό, καὶ μετὰ μισθὸν 25 λίρας τὸ μῆνα, ἡ κ. Γιώτα ἔπαιξε στὴν Αἰγυπτὸν ὅπου ἔπαιξε ἔργα τοῦ πιδ σοβαροῦ δραματολογίου ὅπως τὸ «Γεωτοποῖδ τοῦ Βασιλέως» τὴν «Τιμὴν» τοῦ Σοῦντερμαν καὶ τὴν «Φαῦστα». Ἐκεῖ στὴν Αἰγυπτὸν ἐπέλεξεν καὶ τὸ εἰδύλλιον τῆς μετὰ τὸν κ. Ἀργυροπούλου, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κοινὸς πρωταγωνιστὴς τοῦ ἰδίου θιάσου.

Ἔως ἀκαταμάχητος! Ἡ ὁμορφιά τῆς κ. Γιώτας εἶχε ξεπερᾶν τὸν συμπῆλιν κομικόν. Φυσικὰ ἡ Λασκαροπούλα δὲν εἶμνε ἀσυγκίνητη, γιὰτὶ ἐδῶ πού τὰ λέμε ὁ κ. Ἀργυροπούλος ἦταν ὅπως κι' εἶναι συμπῆστατος ἄνθρωπος πού θὰ μπορούσε καὶ μὴν ἀποφᾶσθαι καὶ σὴ μὲρα νὰ βάλλῃ κάτω σὲ μιὰ αἰσθητικὴ διαμάχην καὶ τὸν ἐλκυστικώτερον ξένον πρεμιέ. Ἀλλὰς τε εἶχε ἐπὶ πλέον ἕνα ἀκόμη μεγάλο προσόν, λίαν ὑπολογισμὸν εἰς τὶς ὑποθέσεις τῆς καρδιάς: Ἦταν κομικὸς ἡθοποιός! Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅπως ἄλλως τε ἀπέδειξαν στατιστικῶς ἐξημερῶμενες μεταξὺ ὅλων τῶν ἡθοποιῶν ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀνεκάρη περισσοτέρας κατακτήσεις εἶναι οἱ κομικοί. Δεύτεροι κατὰ τὴν ἴδιαν στατιστικὴν ἔρχονται οἱ τενόροι καὶ μόλις τρίτοι οἱ ξένον πρεμιέ. Παράδοξον δὲ τῆς, ἀποπν, δέκατον, Ἀσφα-λῶς. Αὐτὰ δὲν ἀποδίδει



Ἐνα ὥραιο φωτογραφικὸν πορτραῖτον τῆς κας Λασκαρῆ







μαλλιά της, τὰ έπιασε με δυο μονάχα παραμανάκια... «Λίγη άκαταστασία είναι άπαραίτητη!» σκέφτηκε, την ώρα που έβαζε πούδρα άσπρη για να φαίνεται πιο γλυμή. «Οχι κοκκινάδι... διάβολε; Πώς θά δείξει ότι είναι δυστυχισμένη;» Ο Ζάκ θάπρεπε να την ιδή άλλοιωμένη έξαντλημένη. Έφóρεσε μιά μεταξωτή ρόμπα που τή- πήγαινε περίφημα και κατέβηκε.

Καθώς έμπαινε στο σαλόνι, ή ρόμπα της γλύστρισε λιγάκι. «Ω! Έτσι, κατά τύχη, σάς πα- ρακαλώ.

Και απέκάλυψε τούς αγαλματέ- νιους της ώμους. Και κατά λάθος ύστερα οι δυο φουρκέτες που συγ- κρατούσαν τὰ μαλλιά της έξφυγαν και οι μπούκλες της κύλησαν σαν ένα δλόχρυσο κύμα στις πλάτες της. Έκείνη την ώρα επέστρεφε ο Ζάκ.

Με γλυκειά φωνή του είπε:

—Γρήγορα γύρισε...

Ο Ζάκ την κύτταξε για λίγη ώ- ρα. Η Ζάν κοκκίνισε. Ένοιωσε ότι ήταν ώραία εκείνη τη στιγμή.

Με μιά κοκκίτικη κίνηση έτράβη- ξε τη ρόμπα της. Με τὰ δαχτύλα της έσήκωσε τὰ μαλλιά της και ύ- στερα χαμογέλασε στο Ζάκ.

—Θάθελα, αν δεν θάχες αντίρρη- ση, να μιλήσουμε λίγο.

Διέσχισε την αίθουσα και πήγε και κάθισε απέναντί του.

—Σκέφθηκα, σκέφθηκα πολύ, Ζάκ... και είμαι τόσο συγκινημένη...

—Έφερε με τρόπο τὸ μαντηλάκι της στα μάτια.

Ο Ζάκ την κύτταξε με άπορία.

—Μην γελίσαι Ζάν... Δεν έχω σκοπό να την άπαρνηθώ αυτή τη νέα. Στάθηκα τίμιος, πάντα μου...

Θά κρατήσω τὸ λόγο μου... τις ύ- ποσχέσεις μου... Θά πληρώσω τις ύποχρεώσεις μου... Και όσον άφορά σένα, μην άνησυχής.

Και χάρισαν για να πάνε για ύ- πνο...

Άπ' τὸ δωμάτιό της ή Ζάν άκου- γε την ήρεμη, κανονική άναπνοή του Ζάν. Δεν ένύσταζε.

Ένοιωσε όμως τὸν έαυτό της γαλήνιο, εύτυ- χισμένο. Είχαν γίνει όλα τόσο ά- πλα. Ο Ζάκ είναι ταμίας!... σκε- φτόταν.

—Άρχισε να συλλογίζεται... να κα- ταστρώει τη νέα της ζωή. Θάταν ευάριστη αυτή ή ζωή. Ξέννοιαστη... ξεκορραστή...

Και σιγά... σιγά τὰ μάτια της κλείσαν και άποκοιμήθηκε.

Όταν άργότερα έύπνησε εί- χναν έξη ακόμα. Τόσο ναρίς... Μά- τί της είχε συμβεί, λοιπόν; Σκέ- φθηκε και σέ λίγο θυμήθηκε. Ναί, ο Ζάκ άγάπαγε μιάν άλλη γυναί- κα!

—Ένοιωσε λύπη μέσα της, λύ-πη και θυμό μαζί. Ύστερα, ο Ζάκ έβηξε στο διπλανό δωμάτιο και αὐ- τή έαναθυμήθηκε όλα τὰ σχέδια που είχε καταστρώσει.

Σκεφτόταν πώς ήταν νέα ακόμα και ότι ίσως, μιά μέρα, θάβρισκε και αυτή κάποιαν άγάπη.

Θά πήγαινε σέ τσάνια, σέ χορούς. Θάγε θαυμαστά...

Και όταν σιγά... σιγά τὸ σκοτάδι διαλύθηκε και ήρθε ή μέρα. Τί ώ- ραίο που ήταν τὸ δωμάτιό της την ώρα που άνέτελλε ο ήλιος.

Στή σκέψη πώς θάπρεπε να τὸ έγ- καταλείψει, έννοιωσε κάποιαν άγω- νία.

—Ο Ζάκ... Μά δεν θά τὸν ξανάβλε-

πε ποτέ πλέον λοιπόν; Ύστερα ά- πό δεκαπέντε δλόκληρων χρόνων ζωή;

Τού ήταν πιστή, πάντα... Μήπως την άφινε έπειδή δεν ήταν πιά κο- ριτσάκι; Μά γιατί; Και αὐτός εί- χε μεγαλώσει άρκετά.

Και άρχισε να στριφογυρίζει στο κρεβάτι της σαν τὸ άγρίμι που ναι αίχμαλωτισμένο σ' ένα κλουβί και ζητά να βρή διέξοδο.

—□□—

Ο Ζάκ δοκίμασε μιά μικρή έκ- πλξη όταν κατέβηκε για τὸ πρό- γευμα και τή βρήκε να τὸν περιμέ- νη: Της είπε πόσο της ήταν εύνώ- μων γιατί δεν τ' ύ κρατούσε κάκια και ύστερα μίλησαν για διάφορα ά- σήμαντα μικροπράγματα. Έκείνη τὸς χαμογέλουσε. Γιατί να μην είναι δυνατόν να έξακολουθήσει έτσι ήρε- μη και όμαλή ή ζωή της; Όχι, δεν είχε τίποτα σκαμβεί...

—Ήταν ψέμμα- τα. Ο Ζάκ ήταν εκεί, δεν θάφευγε ποτέ.

—Άμα τελείωσε τὸ πρόγευμά τους, ο Ζάκ σηκώθηκε να φύγη.

—Μην άργήσης να γυρίσης τὸ βράδυ, αγαπημένο μου. Θά σοῦ έ- χω πολὺ ώραίο φαγητό...

Και άκούμπησε τὸ χέρι της πάνω στὸν ώμο του. Τὸν έννοιωσε να τα- ράζεται άπ' την έπαφή της, μά και άπ' τὰ λόγια της.

—Δεν θάρθω άπόψε, της άποκρίθη- κε με βαρειά φωνή.

—Ά... καλά. Εὐχαριστῶ που μοῦ τὸ είπες, Ζάκ...

Και ή Ζάν έννοιωσε τὴ καρδιά της να γτυπάζε δυνατά και τὰ αὐτιά της να βουίζουν.

—Τὸ ἀναβάλλουμε για αύριο.

Και συγχρόνως ή Ζάν σκεφτόταν.

—Τί να τὸν πῶ; Δεν πρέπει να θυμώσει προπάντων.

—Εκάθισε κοντά του.

—Αγαπημένο, δεν θέλω να σέ βλέ- πω έτσι. Πρέπει να καταλάβης πώς δεν σοῦ θυμωσα διόλου για ὅ,τι έγι- νε χθές. Νοιώθω πώς δεν μπορείς να κάνης διαφορετικά. Συγχώρεσέ με Ζάκ... Θά άνεγθῶ ὅ,τιδήποτε. Συγχώρησέ με... Γιατί σέ αγαπῶ πολύ.

Τόπος πολλά. Πάρα πολλά. Έκ- δήλωνε την άπελπισία της με άπλά και συγκινητικά λόγια.

—Και μοῦ ζητάς να χωρίσουμε...

Νά άρίσω σένα που στάθηκες ὅλη μου ή ζωή;

Ο Ζάκ είχε σηκωθεί. Είχε ένα κόμπο στο λαιμό και αὐτός. Προχώ- ρησε πρὸς την έξοδο. Έκείνη τη στιγμή έννοιωσε ένα φοβερό πόνο στο δεξί του πόδι. Τὸ βλέμμα του έπεσε στο καθρέφτη. Είδε πώς είχε ρυτίδες πιά, πώς ήταν γκριζα τὰ μαλλιά του.

Προχώρησε πρὸς την έξοδο, άνοι- ξε τὴ πόρτα. Εγύρισε άργά—άργά και κυττάζοντας την Ζάν.

—Καλὸ βράδυ, είπε, χωρίς να κα- ταλάβη και αὐτός πώς μίλησε έτσι ὅπως έλεγε κάθε μέρα.

Χαμήλωσε τὰ μάτια. Η καρδιά της Ζάν είχε πάψει να χτυπά άπ' την άγωνία.

—Ακούθησε λίγων λεπτῶν σιω- πή.

Και ύστερα τὸν ξανάκουσε να λέει...

—Λοιπόν, ναί, καλὸ βράδυ, Ζάν.

Μ. ΤΙΜΠΩ

# Εὐνύμα

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο κ. Άρθούρος Ντυράν πρὸς τὸν Γ. Ιωσήφ Ντυπόν:

Κύριε,

Έμαθα ὅτι ή γυναίκα μου με άπατά με σάς. Σάς παρακαλῶ να διακόψετε ά- μέσως κάθε σχέση μαζί της.

Δεχθήτε, κύριε, τὸς θερμούς μου χαι- ρετισμούς.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΝΤΥΡΑΝ

Ο κ. Γ. Ιωσήφ Ντυπόν πρὸς τὸν κ. Άρθούρον Ντυράν:

Κύριε,

Είς άπάντησιν πρὸς την έγγκυλίό σας έχω την τιμήν να σάς πληροφορήσω ὅτι θά ικανοποιηθῶ άπολύτως την έπιθυμίαν σας.

Δεχθήτε, κύριε, τὸς φιλικωτάτους μου χαιρετισμούς.

ΙΩΣΗΦ ΝΤΥΠΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕ

Στὸ στούντιο γυρίζεται μιά ταινία με συμμετοχή άγέλων θηρίων... Με ὅλες, ὅ- μως τις προσπάθειες τὸς σκηνοθέτου, τὰ θηρία δεν έννοούσαν να θρυχηθῶν. Ο διεθυντής σὺρλιαξε και ήθελε θρυχη- θμούς. Ο σκηνοθέτης έξυσε λίγο τὸ κε- φάλι του και έπειτα είπε.

—Αν ήθελε ο κ. διεθυντής, θά τοῦ ύπεδείκνυν έναν τρόπο...

—Ποιόν;

—Νά φωνάξουμε τὸς ήθοποιούς που έχομε άπλήρωτους ἔδῳ και τρεῖς μέρες. Θά έχομε με τὸ πρώτο αὐτὸ που ζη- τάμε!...

ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΩΣΕ

Δυο νεαροί, συναντοῦν στο δρόμο μιά γηραιά που έσερνε άπὸ τὸ σκονί ένα γαϊδουράκι. Νόμισαν ὅτι θά έκαμαν μιά μεγάλη έξυπνάδα αν την έπείραζαν και της είπαν:

—Καλημέρα, μητέρα με τὸν γαῖδαρο!

—Καλημέρα, παιδιά μου, άπάντᾶ ή γηραιά.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑΤΑΝ...

Στὸ καφενεῖο ένας πελάτης φωνάζει θυμωμένος τὸ γκαρσόν.

—Έλα ἔδῳ γκαρσόν. Ο καφές αὐ- τὸς θρωμαίει ξύδι!

—Ξύδι; Θάκαναν λάθος, κύριε και σάς σέβεισαν τσάι άντὶ για καφέ. Τὸ τσάι μας μυρίζει ξύδι ένῳ ο καφές μας μυρίζει πετρέλαιο.

ΑΝΩΦΕΛΗΣ ΑΠΟΛΕΙΞΙΣ

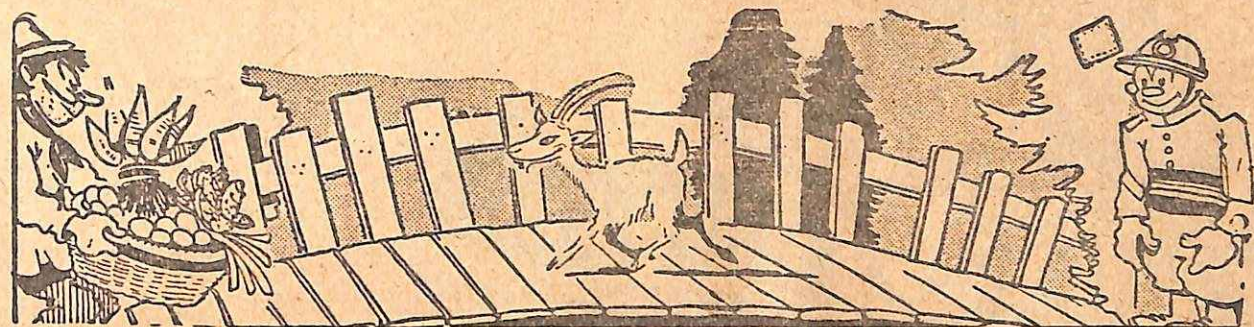
Ο κ. Ζ. τρέχει και βρίσκει στο καφ- νεῖο τὸν φίλο του κ. Ρ.

—Φοβερή Ιστορία, τοῦ λέγει. Είδα πρὸ λίγον έναν νεαρό να προσπαθῇ να φιλήσει ἔδῳ στην γωνία, την κόρη σου.

—Και τὸ κατώρωσε;

—Οχι.

—Τότε δεν ήταν ή κόρη μου!



## ΟΙ... ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Τὰ ζῶα επί

σκηνης; Γιατί ὅ- χι; Δεν πρόκει- ται για κάτι τὸ άσυνήθιστο οὔ- τε ακόμη και στὸν δικὸ μας τόπο. Πρὸ λίγων μηνῶν, ὅπως θά θυμοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι άναγνώ- σται μας άπὸ της σκηνης ἑνὸς θεάτρου έπιθεω- ρήσεως έμφανιζόταν κάθε βράδυ για καιρὸ πολὺ, ἑνας συμπαθέστατος γαϊδουράκος, αἰρων την καταγωγήν έκ Μενιδίου, ὁ ὁποῖος κράτη- σε με μοναδική... μαεστρία τὸ ρόλο του ὅσο καιρὸ παίζοταν ή έν λόγω έπιθεώρησης.

Η ιδέα τοῦ να παρουσιαστοῦν και ζῶα επί σκηνης, δεν είναι νέα. Η Ιστορία άναφέρει πολλὰ ζῶα που έδρεψαν δάφνες καλλιτεχνι- κές. Ποῖος δεν έχει άκούσει για τὸν περίφημο «Σκύλο τοῦ Μοντινιέ»;

Νά σάς ύπενθυμίσωμεν τὸ ιστορικόν που έ- νένεινε αὐτὸ τὸ έργο. Στὰ χρόνια που οἱ έ- νογοι έπαφίοντο στη «Κρίση τοῦ Θεοῦ» χρησι- μοποίησαν κάποτε για να άνακαλυφθοῦν οἱ δράσται ἑνὸς εγκλήματος ένα σκύλλο τοῦ ὁ- ποῦ ο κύριος είχε δολοφονηθεῖ μυστηριω- δῶς.

Τὸ έν λόγω σκυλί εκλείστηκε κάπου με τὸν ύποτιθέμενο δολοφόν.

Διεξήχθη φοβερή πάλι άνάμεσα στὸν άν- θρωπο και τὸ ζῶο και στὸ τέλος νικητής άνε- δειχθη τὸ ζῶο.

Τὸ θῦμα, ὁ και ιδιοκτήτης τοῦ σκυλλιοῦ ή- ταν ὁ Ὀμπρὺ Ντε Μοντινιέ, εύγενής της Αὐ- λης τοῦ Καρόλου Ι. Ο δολοφόνος λεγόταν Ρι- σάρ Μαιάρ και τὸ γεγονός αὐτὸ έλαβε χώραν στὰ 1371.

Όταν κάμποσους αἰῶνες άργότερα άνέ- βασαν επί σκηνης τὴ δραματική αὐτή Ιστορία, εκλήθη ένας σκύλλος να παίζη κάθε βράδυ τὸ ρόλο τοῦ άνδρείου προγόνου του.

Τὸν έβλεπαν να βγαίνει στη σκηνή στην άρ- χή τοῦ έργου με τὸ άφεντικό του και να χορο- πηδά άπ' τὸν ένθουσιασμό του. Σέ λίγο πα- ρουσιάζοταν θλιβερός, με την οὐρά μέσ' στα σκέλια να ζητά τὸν Μοντινιέ.

Αὐτὸς ὡδηγοῦσε τὴ δικαιοσύνη στὸν τόπο τοῦ εγκλήματος, και ριχνόταν με άγριες φω- νές πάνω στὸν εγκληματία, τό- σο ὅσο τὸ άπαι- τοῦσε τὸ κείμε- νο φυσικά.

Ο σκύλος έ- παίζε έξαιρετι- κά καλά τὸ ρό- λο του. Επά- λευε με μοναδι- κή μαεστρία, πό- τε έπιτιθέμενος και ποτε ὀπισθο- γωρῶν για να λάβη νέες δυνά- μεις.

Ποτέ δεν έκα-

με τὴ κουταμά- ρα να σφίξη τὰ δόντια και να δαγκάσει πραγ- ματικά τὸν παρ-

μεναῖρ του.

Όταν στὸ τέλος ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε ξανάβγαίνει και αὐτὸς στη σκηνή και χοροπη- δοῦσε, εκδηλώνοντας έτσι την εύχαρίστησή του για τὸν ένθουσιασμό τοῦ κοινού.

Η περίπτωση αὐτή είναι μοναδική σχεδόν στὰ θεατρικά χρονικά.

Υπάρχουν όμως και άλλες πολλές περιπτώ- σεις κατά τις ὁποῖες τὰ ζῶα είναι άπαραίτη- τα, ἔστω και ὡς πλαίσιο μόνο, στη σκηνή. Ε- πί παραδείγματι, σ' ένα σπίτι κάτι γεροντοκό- ρες κουτσμπολεύουν, πλέκοντας. Μπορεῖ να άποδοθῇ πιστὰ αὐτὴ ή σκηνή αν λείπουν οἱ γά- τες;

Πρωτόγινε άπόπειρα στην Ντανίτσελ. Τὰ γατάκια τὰ καυμένα «μπήκαν» τόσο καλά μέσ' στὸ ρόλο τους, που λίγες μέρες μετὰ τὴ πρε- μiera χαλοῦσαν τὸ κόσμο στη σκηνή, άπ' τὰ παιγνίδια τους με τὰ κουβάρια, τόσο που ὁ- λος ὁ κόσμος έλεγε ὅτι τὸ «παίξιμό» τους ήταν πολὺ πιο φυσικό άπ' τῶν ήθοποιῶν.

Άργότερα στη «Συγγνώμη τοῦ Πλερμελ» ή σκηνή παρίστανε σέ μιά στιγμή μιά έξοχική τοποθεσία, μ' ένα ποτάμι και ένα ξύλινο γεφύ- ρι άπὸ πάνω...

Μιά χαριτωμένη γιδούλα (προσέξετε... γίδα —ζῶον είπαμε, ὅχι τίποτ' άλλο!) έβγαίνει άπ' τὰ παρασκήνια, διστάζε για λίγο, διέσχισε ὅ- στερα την γέφυρα πηδώντας και έξαφανιζό- ταν άπ' την άλλη μεριά.

Αναρωτήθηκαν για καιρὸ πῶς δαχόταν αὐ- τὸ τὸ ζῶο—που φημίζεται για τὸ πείσμα του— να περνᾶ έτσι άτάραχα χωρίς να σταματᾶ στη μέση ή να γυρίζη πίσω. Και όμως τὸ χρησιμο- ποῦμένο «τρύκ», ήταν απλούστατο. Έφορντι- γαν τὴ γίδα) να φάη ὅλη την ήμερα. Την ὡ- ρα που έπρεπε να βγῇ στη σκηνή, της έδειχναν γόρτα. Τὸ ζῶο έτρεχε πρὸς τὰ κεῖ... και αὐτὸ ήταν ὅλο.

Στὴ «Γῆ» τοῦ Ζολά, μιά σκη- νή παριστάνει μιάν άγορέπαι- λη. Χωρίς κότ- τες, πῶς θά άπο- διόταν ή άιμό- σφαιρα της ά- γ ρ ε παύλεως; Με λίγα, λοιπόν, σπειρίδια σῆρι- ηρθαν και οἱ κό- ττες και άπεδόθη ή σκηνή.

ΚΑΩΝΤΑΣΚΑΙΝ







## ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο οίκος Ντεβαρέν, ήταν τό σπουδαιότερο έμπορικόν σπίτι τού Παρισιού. Απασχολούσε ένα πολυάριθμο προσωπικόν και τα κεφάλαιά του έφθαναν εις πολλά έκατομύρια φράγκα. Επὶ κεφαλῆς τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιχειρήσεως πού καταγινόνταν μετ' τὴν διοικησίαν καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν ἀλεύρων ἦταν μιὰ γυναίκα, ἡ Κα Ντεβαρέν, χήρα ἐνὸς ἄλλοτε φούερναρη. Ἡ χήρα Ντεβαρέν εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ πολὺ χαμηλά, κατ' ὁρμῶν, ὅμως, χάρις στὸ ἐπιχειρηματικὸν τῆς δαιμόνιο καὶ τὴν προσωπικὴν τῆς ἐργασία νὰ ἀνεβῇ πολὺ ὑψηλὰ καὶ νὰ γίνῃ, τὴν ἐποχὴν πού γράφεται ἡ ἱστορία αὐτή, μιὰ ἀπὸ τῆς μεγαλύτερες προσωπικότητες τοῦ οἰκονομικοῦ Παρισιού.

Ἡ Κα Ντεβαρέν εἶχε δύο κόρες τὴν Ζάν καὶ τὴν Μισελίν. Ἡ πρώτη ἦταν υἱοθετημένη. Ἀτεκνὴ ἡ Κα Ντεβαρέν ἐπὶ 15 χρόνια εἶχε υἱοθετήσῃ τὴν Ζάν κόρη, εὐγενῶν πού εἶχαν καταστραφῇ. Ὀλίγο ἔπειτα, ὅμως, γεννῶσε τὴν Ζάν, μιὰ ωραιότατη μελαχροινούλα μετ' ὑψηλὰ μάτια, ἀλλὰ ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς τὴν Μισελίν, πού ἦτο αἷμα τῆς. Μπροστὰ τῆς λίγυζε ὁ ἀδάμαστος χαρακτήρας τῆς, πῶς ἔκανε ὅλα τῆς τὰ καριότσια καὶ ἔπρεπε γι' αὐτὴν, γιὰ τὴν ὑγεία τῆς.

Τὰ δύο κορίτσια ἀγαποῦσαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ἡ Ζάν ὅμως ἐνοιῶθε κάποια ζήλεια βλέποντας τὴν προσίτησιν τῆς μητέρας τῆς γι' αὐτήν. Μιὰ μέρα, μὴν μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ περὶ αὐτοῦ, ἐδήλωσε ὅτι θὰ πῆγαινε ταξιδεῖ, εἰς τὴν Σκωτία. Ζούσαν ἐκεῖ κάτω συγγενεῖς τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἡ Ζάν ἔλπιζε νὰ τὴν κρατήσουν κοντὰ τοὺς. Αὐτοί, ὅμως δὲν τῆς ἔδωκαν τὸ ἐνδιαφέρον πού περίμενε καὶ ἡ Ζάν ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι. Στὸ Λονδὸν ἀπὸ κάποιο χορὸν εἶχε γνωρισθῇ μετ' ἑνὸς νεόν, τὸν πρίγκηπα Σέργιο Πανίν μετ' ὅποιον καὶ συνταξίδευσεν ὡς τὸ Παρίσι καὶ τὸν ὅποιον παρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα τῆς. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ὁ Σέργιος Πανίν μπῆκε στὸ σπίτι τῶν Ντεβαρέν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ἕνα ῥόλο διέθριο.

Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε σὲς ἐργασίας τῆς καὶ ἕναν νεόν, πτωχόν, ἀλλὰ πολὺ ἐξυπνὸ καὶ ἐργατικόν, τὸν Πιέρ Ντεβαρέν, τὸν ὅποιον ἐσπούδαυε μηχανικὸν καὶ τὸν προσέλαβε εἰς τὴν δουλειάν τῆς καὶ τὸν ἀρραβωνίωσε ἀργότερα μετ' τὴν Μισελίν. Σὲ λίγον καιρὸ καὶ ἀκριβῶς ὅταν ἡ Ζάν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Σκωτία ὁ Πιέρ ἐφυγὲ γιὰ τὸ Ἀλγέριον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα ἔργο πού θὰ τὸν καθιέρωνε πρὸς ὀρίστikά ὡς μεγάλου μηχανικοῦ.

Ἡ Κα Ντεβαρέν εἶχε κι' ἕναν ἀνεψιόν,

τοῦ συζύγου τῆς, τὸν Σαβινιέν Ντεβαρέν, ἕναν τύπο κομψοῦ τεμπέλη πού μοναδικὴν τὸν δουλειάν εἶχε νὰ τραγανίξῃ τὰ χιλιάδικα πού κάθε τόσο ξεσάλωνε ἀπὸ τὴν θεία του.

Ἐνα πρωὶ τοῦ Μαΐου ὁ Σαβινιέν Ντεβαρέν παρουσιάσθηκε στὸ μέγαρον τῆς θείας του, καὶ ζήτησε νὰ τὴν ἴδῃ. Ὅπως, ὅμως, ἐκείνη ἦταν ἀποσχισμένη μετ' τὸν υποδιευθυντὴν τοῦ Ἰνστιτούτου Δογιστηρίου τοῦ Κράτους, ὁ Σαβινιέν πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μαρετάλ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐπίασε κουβέντα μετ' αὐτοῦ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Οἱ δύο νέοι συνομιλοῦν καὶ ὁ λόγος ἐρχεται καὶ στὸν Πιέρ. Ὁ Σαβινιέν πού ζήλευε τὸν νέο μηχανικόν, λέγει ὅτι ἄσχημα ἔκανε ὁ Πιέρ φεύγοντας μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, γιὰτὶ ἔδω, κάποιος ἄλλος νεαρὸς προσπαθεῖ νὰ τοῦ τὴν κλέψῃ.

Ὁ Μαρετάλ χαρακτηρίζει θυμωμένος ὡς συκοφαντία ὅλα αὐτὰ καὶ λέγει ὅτι ὁ Σέργιος Πανίν—γιὰτὶ περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο—εἶχε νὰ φανῇ τρεῖς ὁδομάδες ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ γιὰ ν' ἀλλάξουν κουβέντα, ὁ Μαρετάλ, μιλεῖ γιὰ τὴν Ζάν. Κάποιος θαυόπλουτος φίλος τοῦ σπιτιοῦ, θαυόπλουτος ὅσο καὶ ταιγχοῦνης ὁ τραπέζης Καϊρόλ, τὴν εἶχε ζητήσει σὲ γάμο, ἀλλὰ ἡ Ζάν ἀγνωστο γιὰτὶ δὲν δέχτηκε.

Ὁ τραπέζης, ὅμως, εἶναι ἐπίμονος ἄνθρωπος καὶ ἡ ἀρνήσις τῆς Ζάν δὲν θὰ τὸν ἀποφύγῃ. Καθὼς μίλουν, ἐμφανίζεται ἡ Κα Ντεβαρέν, ὁ Σαβινιέν ὅπως συνήθως, ἀρχίζει πάλι νὰ τῆς μιλᾷ γιὰ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του, ἡ Κα Ντεβαρέν, ὅμως, τὸν ἐξαποστείλει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πρῶτα τὸν ἐφωδίασε μ' ἕνα καλὸ χρηματικὸ ποσόν. Σὲ λίγο ἐπισκέπτεται τὴν Κα Ντεβαρέν ὁ τραπέζης Καϊρόλ. Δὲν ἐρχεται αὐτὴ τὴν φορὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀλλὰ γιὰ κάποιον ἄλλον: τὸν Πρίγκηπα Σέργιο Πανίν. Ἐκεῖν ὁ γνωρισθῇ ἐν τῷ μεταξὺ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐρχεται νὰ μεσολάβησιν γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἡ Κα Ντεβαρέν τὴν Μισελίν, ἡ ὁποία εἶχε ἀρξίσῃ ἤδη νὰ συμπαθεῖ τὸν ὡραῖον πρίγκηπα.

Ἡ Κα Ντεβαρέν ὅμως, δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τίποτε καὶ δηλώνει ὅτι ἡ Μισελίν εἶναι ἀρραβωνιασμένη μετ' τὸν Πιέρ Ντεβαρέν. Ἡ Μισελίν ὅμως, τὴν ὁποία καλεῖ λίγο ἔπειτα τῆς δηλώνει ὅτι ἀγαπᾷ τὸν πρίγκηπα καὶ μετὰ τὴν συγκατάθεσίν τῆς. Ἡ Κα Ντεβαρέν ὑποχωρεῖ πρὸς στιγμὴν διαμνηνῶς ὅμως τοῦ πρίγκηπος νὰ φύγῃ γιὰ λίγον καιρὸν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ θάξῃ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του τὴν ὀριστικὴν ἀπάντησιν. Ὁ πρίγκηψ φεύγει ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ Κα Ντεβαρέν γράφει τότε τοῦ Πι-

έρ, ὅτι ἂν δὲν θέλῃ νὰ βοηθῇ στὴν ἐπιστροφή τὴν Μισελίν παντρεμένη μετ' ἑνὸς ἄλλου, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Πιέρ ἐπιστρέφει καὶ ἡ Κα Ντεβαρέν πού εἶχε πληροφορηθῇ τὴν ἀφίξίν του ἀπὸ τὸν Καϊρόλ, τρέχει εἰς συνάντησίν του. Τὴν ἴδια ὥραν ὅμως, καὶ ὁ Πιέρ πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς. Ἐκεῖ βρίσκει τὰ δύο κορίτσια μετ' τὸν Καϊρόλ καὶ τὸν πρίγκηπα Σέργιον Πανίν πού εἶχε ἐπιστρέψῃ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ αὐτός. Οἱ δύο ἄνδρες φεύγουν σὲ λίγο καὶ ὁ Πιέρ μένει μόνος μετ' τὴν Μισελίν. Ἐπακολουθεῖ μιὰ δραματικὴ σιγὴ μετὰ τὸν ὅτι νῦν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἡ Μισελίν δηλώνει στὸν Πιέρ ὅτι ἡ ἐνωσίς των δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ γιὰτὶ ἡ καρδιά τῆς ἀνήκει σὲ ἄλλον. Τὸ γυῖπμα εἶναι δυνατόν ἀλλ' ὁ Πιέρ τὸ δέχεται μετ' γενναϊότητα.

— Δυστυχῶς, ἔλεγεν ἀργότερα στὴν Κα Ντεβαρέν, δὲν ἦταν στὸ χέρι μου ἡ πραγματοποίησις αὐτοῦ τοῦ ὄνειρου.

## 5ον

ΧΙ, φώναξε τότε ἡ κυρία Ντεβαρέν, παίρνοντας τὸ συνηθισμένον αὐταρχικὸν τῆς ὄφρος. Στὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν εἴμαστε σύμφωνοι. Κατὰ τὴν γνώμην μου θὰ εἴσαι ὁ μόνος υπεύθυνος γιὰ τὴν ἐξέλιξιν πού θὰ πάρουν τὰ πράγματα. Ξέρω τί θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς. Ἡθελες νὰ φαίης ἀντάξιον τῆς Μισελίν, ἡθελες νὰ τῆς προσφέρῃς τὴν δόμην σου εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἑκατομμυρίων τῆς. Ἀνοήσιες. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ἀξίος σὰν κι' ἐσένα καὶ ἔχει βγεῖ δευτέρος ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖον, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν στήν Σαχάραν ἵνα νὰ γίνῃ ἀξίος νὰ παντρευθῇ ἕνα παληοκόριτσο. Ἐπρεπε νὰ ἀρξίσῃς ἀπὸ τὸν γάμο. Ἡ δόξα θὰ ἐρχόταν ἀργότερα, μετ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Ἡ μαστὰν ἀράγε ἀξίος νὰ κἀνης τὴν προσπάθειαν γιὰ χάριν μας; Στὸ κάτω—κάτω δὲν εἴμαστε τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ οἰκογενεῖα φορναρέων. Ἐχομε ἑκατομμύρια. Φυσικά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀλλάζει καθόλου τὸ γεγονός ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Ντεβαρέν σήκωνε τὰ ἀλευροτσουβάλα στὴν ράνιν τοῦ καὶ ὅτι ἐγὼ καθόμουν πίσω ἀπὸ τὸν μπεζεχτὰ καὶ μάζευα πενταροδεκάρες. Ἐσὺ ὅμως θέλησες νὰ παρστήσῃς τὸν ἱππότην καὶ ἔδωρες ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν σὲ ἕναν κοῦκλον... σοῦ εἶπε ἡ Μισελέν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κυρίου;

— Φθάνοντας ἐδῶ βρέθηκα ἀκριβῶς ἀπέναντί του. Ἦταν στὸν κήπο μετ' αὐτὴν τὴν Μισελίν. Μὰς ἐσὺ ποῦ μετ' αὐτὴν τὴν Μισελίν. Μὰς ἐσὺ ποῦ μετ' αὐτὴν τὴν Μισελίν.

— Τὸ ξέρεις ὅτι εἶναι πρίγκηψ; Ποῖς τὴν γάρνιμας. Θὰ προσθεσοῦμε τὸ οἰκόσημόν του ἐπάνω στὸ σημεῖον κατὰ τὸν τοῦ ἐργοστασίου

## ΠΑΝΙΝ



γυναίκα του.

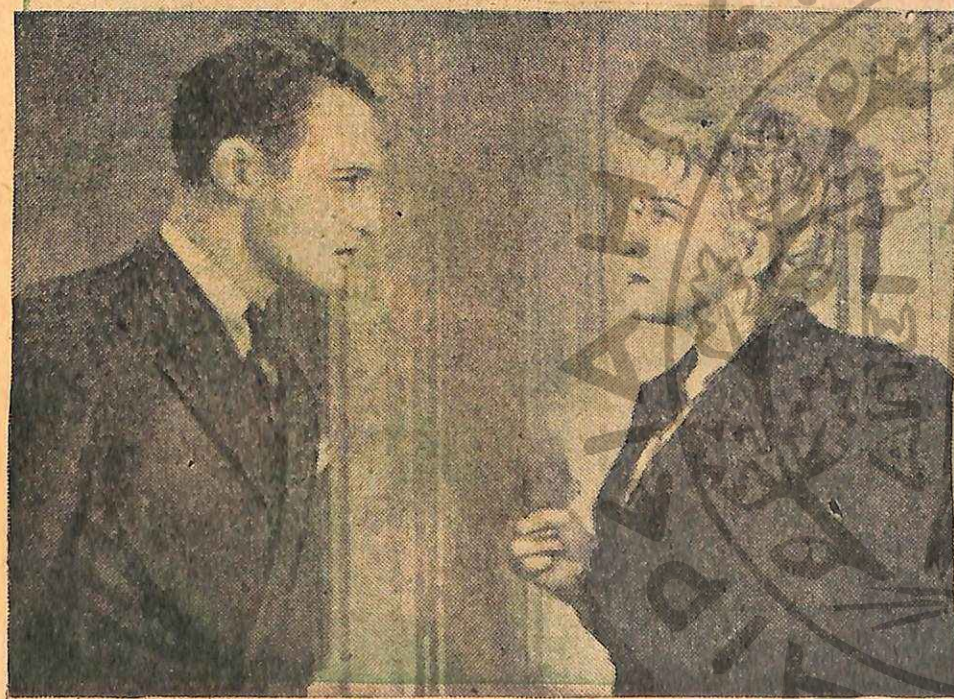
Ὅση ὥραν μιλοῦσε ὁ ἱερεὺς, ἕνα περιφρονητικὸν χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένον στὰ χεῖλη τῆς. Ἡ φουρνάρισσα ἔχει λεπτά, συλλογισθηκε. Ἡ κόρη τῆς εἶναι χαριτωμένη. Ἡ ἐπιχειρήσις εἶναι πρώτης τάξεως.

— Ὁ γάμος εἶναι σήμερα ἡ μόνη λύσις γιὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς, εἶπε ὁ Πιέρ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν δικαιολογήσῃ.

— Εὐγενεῖς; Οἱ δικοὶ μας κάτι πάνε κι' ἐρχονται ἀκόμη, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ξένοι εἶναι ὅλοι τιποτένιοι.

— Οἱ Πανίν εἶναι μεγάλο σόϊ. Κατάγονται ἀπὸ τὸ Πόζεν. Οἱ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται τακτικὰ μαζί τους — Καὶ γιὰτὶ δὲν ἔμεινε στὸ τόπο του;

— Εἶναι ὑπὸ διωγμόν.  
— Ἐκανε τίποτα κακὸ;  
— Φαντάζομαι ὅτι θὰ ἀγωνίσθηκε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατριδος του ὅπως ὅλοι οἱ Πανίν.  
— Ὡστε εἶναι ἐπαναστάτης;  
— Ὁχι. Πατριώτης.



— Εἶσαι ὁ μόνος κύριος τῆς καταστάσεως, εἶπε ἡ Κα Ντεβαρέν. Ὁ πρίγκηψ δὲν μοῦ ἀρέσει!...

μποροῦσε τώρα πιά νὰ ἀρξίσῃ τὴν ἐπιθεσίαν τῆς, τὴν γέμιζε ζωὴ καὶ γὰρ. Ἐβλεπε τὸν Πιέρ νὰ διστάζῃ καὶ ἀποφάσιζε νὰ τὸν κἀνῃ κι' αὐτὸν ἐπιθετικόν.

— Καθὼς καταλαβαίνεις, τοῦ εἶπε, εἶσαι ὁ μόνος κύριος τῆς καταστάσεως. Ὁ πρίγκηψ δὲν μοῦ ἀρέσει!...  
— Ναί, ἀλλὰ ἡ Μισελίν τὸν ἀγαπάει, τὴν διέκοψε ὁ Πιέρ.

— Φαντάζεται ὅτι τὸν ἀγαπάει, εἶπε μετ' ὀργῆς ὁ Πιέρ. Τίποτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν μοῦ ἐγγυᾶται ὅμως ὅτι θὰ κἀνῃ τὴν κόρη μου εὐτυχισμένη. Ἄν θέλῃς ν' ἀκούσῃς τὴν συμβουλὴν μου βοηθήσέ με νὰ τὸν στείλωμε ἀπὸ κεῖ πού ἦρθε.

Μιλοῦσε σὲ τὸν ζωηρὸν περπατώντας μετ' ἀγάπην πᾶν — κάτω μέσα στὸ σαλόνι. Ἡ ἰδέα ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν πού εἶχε ἀναγκασθεῖ νὰ κἀνῃ περιμένοντας τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Πιέρ, θὰ

— Οἱ συμβουλές σου ἐρχονται πολὺ ἀργά, εἶπε... Ἡ Μισελίν μετ' αὐτὸν ποῦ εἶχε δώσει καὶ τὸ ἕνα.

— Φάνηκες τόσο ἀδύνατος, φώναξε ἡ κυρία Ντεβαρέν.

Εἶχε τόσο θάρρος καὶ τόση δύναμιν αὐτὴ ἡ κίρκη; Πρέπει νὰ εἶναι τελειῶς ξετρελλαμένη μαζί του. Ὁ γάμος ὅμως, δὲν εἶναι ἀκόμη θέρωσις τῆς Μισελίν ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν πού σοῦ εἶχε δώσει. Ἐγὼ δὲν δὲν σὲ ἐλευθέρωσα ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν πού ἐδωσες σ' ἐμέτι μου. Δὲν θέλω νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος πού τὸν ἐτοίμασε ἡ κόρη μου πίσω ἀπὸ τὴν πλάτην μου. Πιέρ! Βοηθήσέ με. Ἐσὺ θὰ βοηθῇς εὐκόλῃ μιὰν ἄλλην γυναίκα πού νὰ







Απρόοπτες...

Τι έζητησε

Ένας άμερικανός

Ως τώρα, οι μακάβριοι έξοφοι που περιελάμβαναν τις διαθήκες πολλών εκκεντρικών εκατομμυριούχων, περιελάμβαναν στο να εκφράζουν την επιθυμία να γίνει εγκατάσταση τηλεφώνου ή ασυρμάτου στο φέρετρό τους... ή στο να περιέχει και αϊθουσών γυμναστικής το μαυσωλείον τους. Άλλα ποτέ καμιά διαθήκη δεν έχει να αναφέρει επιθυμία τόσο έσοφρενική σαν αυτή που διέταξε στην διαθήκη του ο Μπόρστον Ουίλλιαμς, πλουσιότατος ιδιοκτήτης του Πόρτ-Νάτριν. Ο Μπόρστον θέλει να αποτεφρωθώ. Τίποτε το παρόμοιο θέλουν οι άλλοι. Άλλα αν οι περισσότεροι απ' αυτούς πουχουν διατυπώσει την ίδια επιθυμία, ζητούν να σκορπιστούν οι στάχτες τους σε ένα δάσος, ή στη θάλασσα, ή να φυλαχτεί σε μιά ύδρια, ο Μπόρστον θέλει το σώμα του να... χρησιμοποιηθεί χημικά. Μετρίως μορφώσας, με περιουσία που την απέκτησε σε διάφορες επιχειρήσεις ο Μπόρστον, ενδιαφερότο πάντα στο να μαθαίνει τα διάφορα στοιχεία που αποτελούν το ανθρώπινο σώμα, καθώς επίσης και το πως θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν αυτά τα στοιχεία.

Αφού συνβουλεύθη γιατρούς και χημικούς, ο Μπόρστον Ουίλλιαμς απέφασε να ανακηρύξει στη διαθήκη του τα αντικείμενα στα όποια ήθελε να μεταμορφωθεί, σύμφωνα με τα στοιχεία που συνεκέντρωσε από τους ανθρώπους της επιστήμης. Πρώτα - πρώτα από το αίμα που περιείχε το σώμα του θα μπορούσε να γίνει ένα καρφί. Αυτό είναι δυνατόν αν παραδεχθούμε ότι ο περιεχόμενος εις τόν ανθρώπινον οργανισμόν σίδηρος είναι αρκετός δια την κατασκευή ενός καρφίου, βάσει άκοιτών γραμμών.

Ύστερα θέλει να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή χιλίων σπέρτων με το φώσφορον που περιέχει το μυαλό του. Και αυτό επίσης είναι δυνατόν, γιατί το ανθρώπινο κρανίο περιέχει φώσφορον αρκετόν δια την κατασκευή 2.500 σπέρτων. Ο άσβεστος θα χρησιμοποιηθεί για ζωοτροφική. Όσον αφορά το μαγνήσιον και την ποτάσσα που θα εξαχθούν από το πτώμα του, αυτά ο Μπόρστον εύχεται... να μεταμορφωθούν σε σφαίρα περιστροφών.

Τα πράγματα αυτά θα πωληθούν σε δημοπρασία και οι κληρονόμοι του θα μοιρασθούν το ποσό που θα συγκεντρωθεί. Το κακό είναι που ο Μπόρστον για να γίνουν αυτά άφισε ένα σεβαστό μέρος της περιουσίας του στους χημικούς που θα εκτελέσουν την επιθυμία του. Και οι κληρονόμοι του το φανερώνουν και δεν κρυώνει!

Για να γνωρίσεις  
τον εαυτό σας —

## Η ΧΕΙΡΑΨΙΑ

Δώστε μου το χέρι σας  
να σας πω ποιός είστε)

Είναι δυνατόν από ένα απλό σφίξιμο χεριού, από μια χειραψία, να καταλάβετε τον αντικρυνό σας αλλά και τον ίδιο, ακόμη, εαυτό σας; Ασφαλώς ναι. Το σφίξιμο του χεριού, ο τρόπος με τον όποιον σας προσφέρεται ένα χέρι, άποτελεί μιάν ακόμη εκδήλωση του χαρακτήρος μας, που δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Σας δίδουμε παρακάτω μερικές από τις χαρακτηριστικότερες αυτές ενδείξεις.

Αν η χειραψία σας είναι μαλακιά και νοχελής, είστε χαρακτήρος αδυνάτου, έχετε μιάν επιφανειακήν ευαισθησίαν και πολύ λίγο θάρρος.

Αν δώσετε ή σας δώσουν μόνον 2 ή 3 δάκτυλα για σφίξιμο, αυτό σημαίνει άδιαφορία και άνειλικρίνεια.

Αν το χέρι σας ύψώνεται για να σφίξει το άλλο, και σηκώνει τρόπον τινά ψηλά το χέρι του αντικρυνού σας, τότε είστε κόλαξ, και έκτεθλυμένος.

Το χέρι, που μόλις προσφέρεται και αποσύρεται άμέσως μετά την πρώτη έπαφή, ανήκει σε έγωιστή και φιλάργυρο.

Αν σας πάρουν με τα δυο χέρια το χέρι, τότε έχετε απέναντί σας έναν θερμό και ένθουσιώδη χαρακτήρα.

Χέρι που σφίγγει θερμά και χουφτώνει όλην την παλάμη σας, ανήκει σε άνθρωπον με καρδιά, αίσθηματία και ειλικρίνη.

Χειραψία χαμηλή, με τόν άγκωνα κάπως απομακρυσμένο από το άλλο σώμα, άλλ' άγυλικά, μαρτυρεί χαρακτήρα ειλικρινή, άνθρωπο θαρραλέο, που ξέρει όμως ότι, στην ζωή, πρέπει πάντα κανείς να δυσπιστεί και να προσφυλάγεται.

...διαθήκες

Και τί άφηκε

μιά άμερικανίδα

Το «Ράντιο - Σίτυ Μιούζικ - Χόλλ» είναι ο μεγαλύτερος κινηματογράφος της Ν. Υόρκης και ένας από τους μεγαλύτερους αν όχι ο μεγαλύτερος του κόσμου. Μ' όλα ταύτα, στην είσοδό του συνωστίζονται διαρκώς πολλοί άνθρωποι, περιμένοντες σειρά για να μπουγέ μέσα και μολονότι οι παραστάσεις του αρχίζουν στις ένδεκα το πρωί, υπάρχουν πολλοί που πίνουν σειρά από τις δέκα η και νορίτερα, για να εξασφαλίσουν μιά καλή θέσι. Μεταξύ αυτών ήταν χρόνια και χρόνια μιά γρηούλα, μάλλον φτωχοντυμένη που έρχόταν πάντοτε από τους πρώτους και είτε χιόνιζε, είτε έβρεχε, είτε έκαιγε ο ήλιος σαν καμίνι, περιμένα να πάρη την σειρά της. Ο θυρωρός όμως την λυπόταν και μολονότι είχε έντολή να μην αφήν κανένα να μπαίνει πριν από τις ένδεκα την άφινε να περάση και την παρέδιδε στην ταξιδέτρια Ρόζα να την οδηγήση σε ένα καλό κάθισμα. Χρόνια και χρόνια γινόταν αυτή η δουλειά. Κάποτε, όμως, ο θυρωρός που λεγόταν Ουίλλιαμς Ρέιλ άλλαξε επάγγελμα και η ταξιδέτρια Ρόζα προσήχθη σε χορεύτρια του Μιούζικ - Χόλλ. Έτσι δεν παρέτήρησε κανένας από τους δυο τους ότι έπενσαν οι επισκέψεις της συμπαθητικής γρηούλας και όταν διάβασαν στις έφημερίδες ότι πέθανε η εκατομμυριούχος κυρία Άλιν Έλλιστ δεν φαντάσθηκαν ποτέ ότι ήταν η ίδια με την τακτική επισκέπτρια του «Ράντιο - Σίτυ». Δεν θα έδιναν μάλιστα καμιά σημασία στον θάνατό αν δεν έλαβαν λίγες ημέρες αργότερα την ειδοποίηση ότι η εκατομμυριούχος γρηούλα είχε άφισει έξ ημισείας την μεγάλη της περιουσία.

— Έλεος. Δεν φταίω εγώ.

Μιλούν οι πιαται μας

## Ο κ. Ρήγας Γκόλφης έξηγεϊ τόν εαυτό του

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΜΕ ΤΟ σημερινό σημείωμα θα γνωρίσουμε ένα ποιητή και ένα συμβολαιογράφο. Η μάλλον μόνο ένα συμβολαιογράφο γιατί τόν ποιητή βέβαια θα τόν ξέρετε, θα τόν έχετε ακούσει το όνομά του λίγο πολύ δεν θα σας είναι άγνωστο. Τόν συμβολαιογράφο όμως, τόν κ. Δημήτριο Δημητριάδη, τόν ξέρετε κανείς από σας; Ασφαλώς όχι. Να μας επιτρέψετε λοιπόν να σας τόν παρουσιάσουμε.

Ένας κομψοντυμένος κύριος, με λίγα ψαρά μαλλιά, ως σαράντα χρονών—τόσο τόν κάνουν κι ως έχη φθάσει τα πενήντα—με βλέμμα έρευνητικό, με χαρακτηριστικά συμπαθήματα, εύγενικά με έκφραση που προδίδει άνθρωπο τυπικό, συγκρατημένο, κλεισμένο στον εαυτό του, με ύψος ανθρώπου πολυσχολού, άπορηφηνέμενο από λογής-λογής μελεάδες και σκυτούρες. Οι κινήσεις του, ή συμπεριφορά τόν έχουν κάτι από τόν τυπικό, τόν ψυχρό, άλλ' όχι αδιάφορο τόν που παρατηρείς στην συμπεριφορά τόν περισοτέρων ύπαλλήλων. Γιατί να τόν κρύψουμε; Η ρουτίνα φαίνεται καθαρά πως έχει αποτυπώσει τη σφραγίδα της, έπάνω του.

Στο γραφείο του, πανδέκτες, έφημερίδες, τών νόμων, χαρτόσημα, κινητά και ακίνητα, συμβόλαια, πίνακες τελών, όλη αυτή η άναρη συλλογή τών συμβολαιογραφικών συνεργών. Μετά τα πρώτα λόγια οι παρευρισκόμενοι την ώρα εκείνη στο γραφείο άποχωρούν και μας αφήνουν μόνους. Τότε κάποιον χαμόγελο άπροσδόκητο μά την αλήθεια διαγράφεται στα χείλη του κ. συμβολαιογράφου. Μας τείνει ένα χατίρι. Περιμένουμε πως θα ελπίσει να συμβολαιογραφικό κείμενο και βλέπουμε στην έπικεφαλίδα τη λέξη «Τέχνη» Για ποιά τέχνη πρόκειται; Μά για την ποιητική! Ποίημα είναι γραμμένο σ' αυτό το χατίρι. Ποίημα που τό έχει γράψει ο συμβολαιογράφος. Γιατί βέβαια αντίλαθηκατε ήδη ότι ο συμβολαιογράφος κ. Δημητριάδης δεν είναι άλλος από τόν ποιητή κ. Ρήγα Γκόλφη.

Όταν τελειώνουμε την άνάγνωση του ποιήματος και ύψώνουμε τόν βλέμμα ένας άλλος άνθρωπος είναι αντίμας. Ποι ή ψυχρότης, τόν συγκρατημέ-

νο ύψος, ή έκφραση που προδίδει τόν τυπικό άνθρωπο. Έχουν εξαφανισθή ως διά μαγείας. Ο κύριος που κάθεται τώρα αντίμας μας είναι τόσο διαφορετικός. Τό ύψος του έχει τώρα τόν τόνο της έμπιστοσύνης, της φιλικής διαθέσεως, τόν πρόσωπό του είναι φωτισμένο από μιά έσωτερική φλόγα, τόν χαμόγελό του δείχνει εύχαρησισή, τόν βλέμμα του είναι γαληνεμένο και ρεμβώδες.

Τί μεταμορφώσεις. Μέσα σε λίγα λεπτά ο συμβολαιογράφος γάθηκε και μς ήθε ο ποιητής. Αυτόν άκριδώς ζητούσαμε. Άς τόν δούμε λοιπόν από κοντά.

— 22 —

Γεννήθηκε τόν 1888 στο Μεσολόγγι. Η



Ο κ. ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

οικογένεια του κ' απ' τούς δυο κλάδους σημαντική. Ο παππούς του, ο γέρω-Δημητριάδης είχε σπουδάσει στο Ιάσιον της Μολδοβλαχίας και ήταν γραμματέας τού Καραιοσάκη. Στην πατρίδα του ή οικογένειά του είχε χάσει τόν έπιθετό της. Τούς έλεγαν Λογιωτάτους κ' αυτό μάς άποκαλύπτει περισσότερο από κάθε τι άλλο ότι από την φαμίλια αυτή πολλοί σπούδασαν, έκείνη την εποχή. Η οικογένεια της υπτέρας του αντίθετως είχε να έπιδείξη όλο και όπλαρηγούς και άρματωλούς. Στο τέλος έδωσε κ' έναν ποιητή, τόν Δροσίνη, τόν όποιον ήταν πρώτ' έξεδέλφη ή υπτέρα τού Γκόλφη. Ο ποιητής μας ήθελε να σπουδάση φιλολογία, πού την άγαπούσε από μικρό παιδάκι, οι γονείς του όμως άντέτειναν. Όχι, έπρεπε να άποκτήση ένα έπάγγελμα πρακτικό, θετικό, σίγουρο, τόν προώρσαν για νομικό και κατάρθωσαν να τόν έπιτύχουν. Ο νέος άγωνίστηκε αλλά στο τέλος ήττήθηκε. Έγινε δικηγόρος για να γίνει σε λίγο συμβολαιογράφος και να κληρονομήση τόν γραφείο τού πατέρα του πού στο μεταξύ είχε συστήσει στην Αθήνα θανασιο συμβολαιογραφικό γραφείο. Ο ποιητής μας έγραψε στίχους από μικρό παιδί. Άσυνείδητα, άσυνείδητα, χωρίς καμιά γνώση στιχογραφική, χωρίς ιδέα μετρικής, έσκάρωνε διαρκώς στίχους επί στίχων. Μιά έσωτερική θαλασσιά δύναμη τόν έσπρωχνε διαρκώς στην ποίηση.

— Κληρονομικός, λέγει ο ίδιος και πρέπει να

## ΤΕΧΝΗ

Παντού σε ζήτησα  
ξένη κι' έξορση,  
ώ τέχνη, αλήτισσα  
δυσκολογνώριστη.

Άγνός σου δόθηκα,  
τη σάοκα λύγισα,  
χιλιαματώθηκα  
και σε κυνήγησα.

Στου κόσμου — άλλοιμνα  
τά μαύρα κύματα,  
καράβι, άτίμονο  
ή καρδιά, συντίμματα.

Πότε σεργάμενος  
προς τα μυχρώματα,  
πότε κοιτάμενος  
στ' άραχνωχώματα.

Παντού σε ζήτησα  
ξένη κι' έξορση,  
ώ τέχνη, αλήτισσα,  
δυσκολογνώριστη.

Μες στα χαλάσματα,  
ίσκιου τάλαντα,  
στα κρύα φαντάσματα  
σαν παραμάντα.

Μες στα μεσάνυχτα  
φιδοελάγισμα,  
στα θαλασσόνοχτα  
πικροναύγισμα.

Στο ονάνιο θόλωμα,  
στο φως, στ' άντήχημα,  
χωμάτων δόλωμα  
και λιποψύχημα.

Μες στ' άξημέρωτα,  
μεγάλα όράματα,

σα φλόγα τού ξρωτο  
δροσιά από κλάματα

Σαν κόσμου τήραγμα  
μέσ' από τ' όνειρο,  
σα μίσους τήραγμα  
δειλό, παμπόνηρο.

Σαν πόνου βάψιμο  
στ' άχρωμο άπόγελο,  
αρχή από κλάψιμο  
κι' από χαμόγελο.

Σα γλυκοδόνισμα  
βαθύ, νυχτιάτικο,  
σα χελιδόνισμα  
πρωτομαρτιάτικο.

Σα βαθομίλητη  
πηγή ολογόγγραφο,  
σα λαγνοφιλήτη  
μιά λάμπα άμάραση.

Με μάτια άνάτρεμε  
σε σκότη άνήμερα,  
για μένα λάτρεμα  
ή άπιστη χίμαρα.

Κι' αν ύποτάχτηκα,  
σ' όλα τα ψεύτικα,  
κ' ένεισα, αλλάχτηκα  
νοικοκυρεύτηκα.

και δε σε γνώρισα,  
ψηλά, σα χαραξες  
κύκλους, μαστόρισσα,  
να όλη μου σπάραξες

τη μελλοθάνατη  
ζωή μου άνάοιση,  
σε δίψα άθάνατη  
και τρισμακάριστη...

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ



πο πιστεύουμε.

Ετσι η άλλοιως πάντως ο κ. Γκόλφης σιγά-σιγά μυήθηκε στα θελκτικά μυστήρια της τέχνης, άγκάλιασε την ποίηση, ποίησε από τη φιλολογία. Άρχισε καί να κοινογραφεί ως ότου ανέκαλυψε το «Νουμά». Η άνακαλυψη όφείλεται στον γλωσσικό ζήτημα. Δέν είχε διαβάσει τίποτε, αλλά ένοιωθε από διαίσθηση ότι το δίληπο ήταν με το μέρος της δημοτικής. Όταν διάβασε το «Γα-ξίδι» του Ψυχάρη ή διαίσθηση έγινε βεβαιότητα. Καί ο Γκόλφης με τους νεανικούς ένθουσιασμούς του δέν έδίστασε να στρατευθί. Ο «Νουμάς» έψάρευε όποιον. Έτρεξε λοιπόν κοντά του ό μεσολογγίτης ποιητής για να γίνει γρήγορα ένα από τα πρώτα στελέχη του.

Στο «Νουμά» καί διά μέσου αυτού στον άγωνα για την επικράτηση της δημοτικής δούλεψε πάρα πολύ, απέδωσε πλήθος άρθρα καί κριτικές καί σημειώματα που όφείλονται στην πέναν του. Στα περισσότερα απ' αυτά υπέγραφε με διάφορα ψευδώνυμα. Κι' αυτό ήταν ένα από τα κόλπα του Ταγκόπουλου για να εμφανίζονται οι όπαδοί της δημοτικής όσον το δυνατόν περισσότεροι—ήσαν δά άλλωστε τόσο λίγοι στην δύσκολη εκείνη εποχή. Η Ιστορία μάλιστα αυτή με τα πολλά ψευδώνυμα έχει καί ένα χαρακτηρισμένο ανέκδοτο. Όπως ο Γκόλφης έτοιμα τα άρθρα του με λογής-λογής ψευδώνυμα. Καί τότε ο Ταγκόπουλος έγραψε ένα σατυρικό ποίημα για τον Παρορίτη, που το πραγματικό του όνομα ήταν Σου-άας. Έλεγε το έπος:

Άρέα—άρέα Σουάας  
για να φανώμαστε  
καμιά ένατοστάρια

Δέν μπορεί να μιλήσει κανείς για τον Γκόλφη χωρίς να μιλήσει για το Νουμά. Καί αντίθετος.

Τό εξαίσιο εκείνο περιοδικό που κατά την φράση του κ. Γκόλφη, αποτελούσε στον καιρό του μία ουσιαστική ακαδημία, ή οποία όχι μονάχα έδινε διπλώματα στους άξιους αλλά καί αφαιρούσε διπλώματα από κείνους που ή φιλολογική αξία των ήταν μηδαμινή είναι συνυφασμένο με την ζωή του κ. Γκόλφη.

Ο ιδεολογικός αυτός άγώνας του έννοείται δέν άνέκοπτε το φιλολογικό έργο του. Ετύπως πρώτα μία συλλογή ποιημάτων με τον τίτλο «Τραγούδια τ' Απριλίου» σε λίγα χρόνια μία άλλη συλλογή με τον τίτλο «Υμνοι». Έπειτα τα ποιήματα «Γύρισμα στη Ρώμα» ύστερα άλλη ποιητική συλλογή με τίτλο «Λυρικά Χρόματα» καί πρό τριτίας μία σειρά από ποιήματα με τον τίτλο «Φαντασία καί Πόηση». Τώρα έχει έτοιμη μία συλλογή με τίτλο «Χειμώνας» στο όποιο έχει την έλπίδα ότι θα μπορούσε να βάλι όλο τον έαυ-τό του.

Η δραματική περίπτωση που παρουσιάζει ή ζωή του κ. Γκόλφη είναι άσφα-στόν όποιον τον όδηγεί το πάθος από την μία καί το πάθος από την άλλη του από την άλλη. Μέσα του παλεύουν διαρκώς δύο άνθρωποι. Ο συνθετικός ο πρώτος. Ος έπιστήμων, ως συμ-βολογράφος είναι υποχρεωμένος να εί-ναι λογικός, δέν πάλι είναι υποχρεω-μένος να αντιμάχεται τον σχολαστικισμό του δηλαδή αυτόν τον ίδιο τον έαυτό του. Φαντάζεσθε λοιπόν τό δράμα του.

Συχνά όταν συμβαδίζοντας στον κηρύκιο

του σπιτιού του, που είναι στο Ψυχικό, αισθάνεται την έμπνευση, αυτόν τον θείον οίστρο να τον έπισπένεται αφνίδια καί να τον μεταφέρει στους μαγικούς κόσμους της τέχνης, ή συμβολαιογραφία, οι έπαγγελματικές ύποθέσεις έρχονται, α-μείλικτα καί άπότομα να του στραγγαλί-σουν την έμπνευση καί να τον προσγειώ-σουν άσπλαγχνα στην πεζή, άνιαρή, πρα-γματικότητα. Του κάκου προσπαθεί ύ-στερα να ξαναενώση το νήμα των ιδεών του που άνεκδόκησαν τόσο άπροσδόκητα, του κάκου πασχίζει να ξαναύρη την έμ-πνευσή του. Η νομολογία, ή συμβολαιο-γραφία τα έχει εξαφανίσει.

Η ζωή του κ. Γκόλφη περνά ήρεμη, γαλήνια. Έξω από τη δουλειά του καί την κορούλα του—που ακολουθεί σχολεί Στο σπίτι του με τη γυναίκα του καί την κορούλα του—που ακολουθεί όπως, όμολογώ ο ίδιος, μία αξιολάτρευτη μούσα—περνά τις περισσότερες ώρες της ημέρας του. Μεγάλες άδυναμίες δέν έχει. Διατρέχει μονάχα τη μουσική καί είναι γνωστό τό θαυμάσιο εκείνο σονέ-το που έχει αφιερώσει στην «Παθητική συμφωνία» του Τσαϊκόφσκυ. Τη μεγαλύ-τερη ετυχία στην ζωή του την ήντησε από την τέχνη, απ' νη ποίηση.

Από αυτήν, είπε, άντλούνται όλες οι πικρές χαρές όσο την πλησιάζει κανείς τόσο του φαίνονται ότι πλησιάζει προς το θείο.

Από μία τέτοια αντίληψη, από μία τέ-τοια διάθεση έχει ξεπηταχθεί καί τό ποι-ημα «Τέχνη» που δημοσιεύουμε.

Στό ποίημα αυτό, μάς έξηγήσε ο κ. Γκόλφης, νομίζω πως κλείνεται τό δράμα της δικής του ζωής αλλά καί της ζωής κάθε σημερινού καλλιτέχνη. Τό ιδανικό της τέχνης τό δυσκολογνώριστο καί δυσ-κολοληψίαστο λαχταρούμε να τό φτάσου-με, τό κυνηγούμε παντού, χρόνια καί χρό-νια, τα καλύτερα της ζωής μας, ένν' έξ άλλου ή ανάγκη να κερδίζουμε τα μέσα αυτής της ζωής μάς αναγκάζει να τρα-βούμε άλλους δρόμους να μακραίνουμε από τό ιερό μας αυτό ιδανικό. Έτσι μέ-σα στις ώρες καί στις μέρες της έπαγ-γελματικής μας εργασίας, έρχονται σι-γμές που αυτό τό ιδανικό της τέχνης τό πλάθουμε, τό ζωγραφίζουμε με τη θερ-μη της φαντασίας μας. Σάν τί τάχατες να είναι αυτή ή αύλη έρωμένη που μάς τρα-βήξει τόσο πολύ την ανάγκη καί την άφο-σίωση; Σένη στους πολλούς, έξορίστη από την «εφ' φρονούσαν» κοινωνία, γυρί-ζει έδώ κι' εκεί ζητώντας μέχρι που να την νιώσουν καί να την ζωογονήσουν.

Κι' αυτή φαντάζει αινιγματική, σαν πέ-ρασμα ίσκιου σα φωτεινό μετάωρο στα σκότη της νύχτας, ήχος καί χρώμα που τότε δυνάμειναι τότε λιποψυχά, όράματα που μέσα τους παλεύουν έρωτες που φλογίζουν καί δάκρυα που δροσίζουν.

Η τέχνη μάς δίνει τη δύναμη να βλέ-πουμε τον κόσμο σαν ένα όνειρο, πέρ' ά-πό τό μίση καί τις δειλές πονηρίες. Χα-ράζει στα γέλια μας μία γιομάτσα που δέν ξέρουμε αν είναι άρχη από κλάψιμο ή από χαμόγελο. Μόνο ξέρουμε πως ή γοητεία της μάς μεθί, ή προσμονή της χαράς της μάς θυμίζει τ' άνοιξιό του χει-λιδόνισμα, καί τό μιλμή της βγαίνει σαν τό γάργαρο νερό πηγής, που τη στοι-χιάνει λαγνοφιλήτη λάμπα. Τέτοια είναι ή χίμαιρα που με μάτια άνάστημα την ά-ποζητούμε. Γυρίζουμε ύστερα προς τις εγκόσμιες πραγματικότητες, ύποταξόμα-στε, συνθηκολογούμε με τις ανάγκες καί τις βιωτικές συνθήκες, με πάντα ή πνευ-ματική μας ζωή είναι μαγεμένη, είναι ά-λωδες κύκλους που ή Τέχνη διαγράφει, καί που έμεις δέν μπορούμε να τους γνω-ρίσουμε, μα που καί όλα αυτά μάς σπα-

ράζουν την άγίαστη ζωή μας με μία δι-ψα άθάνατη καί τρισμακαρισμένη...». «Αν κυττάξετε τις στιχογραφική μορφή σ' αυτό τό ποίημα, θα ιδήτε πως οι συν-τομες φράσεις, οι μικροί στίχοι, οι προ-παροξύτονες ρίμες, φανερώουν όλη την άγωνία που νοιώθει ο τέχνης, θέλοντας να περπατά τον άνηφορικό δρόμο που φέρνει προς τις άπλησίστες κορυφές του ιδανικού του».

Μ' αυτά τα λυρικά λόγια, που με την αλήθεια έχουν τη χάρη ενός δευτέρου ποιήματος, προσπαθήσε ο κ. Γκόλφης να μάς δώσει μία ιδέα του πως φαντάζεται αυτός την τέχνη Γνήσιος ποιητής, γεννη-μένος καλλιτέχνης, έχει μεταφέρει την ποίηση στις άλλες εκείνες σφαίρες που είναι άγνωστη ή φυλετική θέση της.

Δέν θα έπρεπε να κλείσωμε τό σημεί-ωμα αυτό χωρίς να υπενθυμίσουμε στους άναγνώστες ότι ο κ. Γκόλφης που είναι ένας απ' τους λίγους λυρικούς ποιητές μας έχει άναγνωρισθί από χρόνια, κατά τρόπο άναμφισβήτητο καί κατέχει ήδη στην γραμματολογία της νεοελληνικής φι-λολογίας μία θέση έξαιρετική. Δέν είναι έργο δικό μας να αξιολογήσουμε τη φι-λολογική εργασία του. Είναι όμως υπο-χρέωσής μας να τονίσουμε ότι ή εργασία αυτή έχει επιβεβαιωθεί άπολύτως στην κοινή συνείδηση. Αυτό τουλάχιστον έγραψαν καί έτόνισαν κάθε φορά οι άρμόδιοι τε-χνικοί που άσχολήθηκαν με το Γκόλ-φη την ποίηση.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

### Μιά έπιστολή:

Λαμβάνομεν καί δημοσιεύομεν την κα-τώτέρω έπιστολήν:

Άγαπητή «Έβδομάς»,  
Ο άγαπητός φίλος κ. Γ. Ρούσσος, που μου έκαμε την τιμή να μου κάρει την δη-μοσιεύσει στο περιοδικό σας συνέντευξη (τεύχος της 1ης του Μάρτη), διατυπώ-νοντας, εκεί, την προσωπική του αντίλη-ψη στο σημείο «οι άγώνες του» (δηλαδή οι δικόι μου), μεταξύ άλλων (καί κατ' έμένα σωστόν) γράφει: ότι: προσπαθήσα να δημιουργήσω μεγαλειότερη κίνηση κα-τά των 'Αθηναίων λογίων, που—αυτός παραμολύν καί περιφρονούν τους έπαρχι-ώτες συναδέλφους των.

Σέβομαι την αντίληψη του φίλου μου κ. Ρούσσου, αυτήν, άλλ' αυτό δέ θα πεί διόλου ότι τη συμμερίζομαι κιάλα. Γιατί έγώ με τους διαλεχτούς συνεργάτες μου, στο περιοδικό μου «Νεοελληνικά Σημειώ-ματα», δέν έκαμα—ή τουλάχιστον δέν ελ-γα την πρόθεση να κάμα—έναν τέτοιο (που θάταν άδικος) άγώνα. Τό μεγάλο μέρος της προσπάθειάς μας, εκεί—προσπάθειας που τό μεγαλειότερο ήθικό μέρος κατάβαλε ο έξωριστός Τρικαλι-νός ποιητής καί κριτικός κ. Νίκος Πα-πός—έτείνε στο χτύπημα του «λογιστά-τισμού» γενικά, είτε τούτους παρουσιάζ-ονταν με τη μορφή του «γλωσσικού δύ-σμου» είτε δοριόκταν «διάχυτος» στις φι-λολογικές μας ροπές. Έπεισέδωκε της προσπάθειάς μας αυτής ήταν ή αντίθεση, με πολλούς λογίους του κέντρου.

Τούτο τό πράγμα—παρ' όλες τις ά-ναπόφευχτες σε τέτοιες έμπλοκές, καί ά-πό τό δύσ μέση ακρότητες—δέν πήρε ποτέ τη μορφή της κατά των 'Αθηναίων συναδέλφων «θέσης». Έξ' έναντίας σε κάθε στιγμή, επικαλεστήκαμε—τότε—την ήθική συνδρομή (που τις πλείστες φορές μάς την έδωσαν) καί των 'Αθη-ναίων συναδέλφων, σε κοινό κι' ένιαία κατά των «λογιστάτων» άγώνα.

Χαλκίδα 2—3—39 Με τιμή

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

# ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΟ ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑ

ΚΑΘΕ τόσο καί λιγάκι άκού-γονται φωνές διαμαρτυρίας έναντίον των φιλοδορημάτων των «πουρμπουάρ» όπως έ-χει επικρατήσει να τα λέμε.

—Όχ άδερφέ, λένε μερικοί. Αυτό έχει καταντήσει πιά άνυπόφορο. Ό-που να πάη κανείς καί όπου να στα-θί, πρέπει να έχη τό χέρι διαρκώς στην τσέπη καί να μοιράζι πουρ-μπουάρ. Στο ρεστοράν, στο ξενοδο-χείο του ύπνου, στο καφενείο, στον κινηματογράφο, στο θέατρο, στο κουρείο, στο στιλβωτήριο...

Οι ίδιοι άνθρωποι, όμως, που δια-διαμαρτύρονται με τον τρόπο αυτό βάζουν τό χέρι τους την άλλη στιγμή στην τσέπη καί μοιράζουν πουρμπου-άρ που είναι καμιά φορά πιο πλου-σιοπάροχα κι' από εκείνα που δίνουν οι άλλοι, οι μη διαμαρτυρόμενοι. Αυτό σημαίνει ότι τό πουρμπουάρ έχει γίνει πιά καί τό απαραίτητο, ένα αναγκαίον καπνόν άν θέλετε καί ότι δύσκολα θα μπορούσε να καταρ-γηθί, άν καταργηθί ποτέ έννοείται. Για τον λόγο αυτό δέν είναι άσκοπο να άσχοληθούμε έδώ με τό θέμα αύ-τό για να μάθουμε σε ποιους πρέπει να δίνουμε πουρμπουάρ, πότε πρέπει να τό δίνουμε καί πόσα πρέπει να δί-νουμε περίπου. Γιατί δέν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένα μικρό πουρμπουάρ άντι να εύχαριστήσιν αυτόν που τό παίρνει τον δυσαρτεστεί, έπειδή τό θεωρεί ως μη άναγνώρισιν της προσ-παθείας που κατέβαλε για να εύχα-ριστήσιν εκείνον που τό έδωσε.

Αν πάτε π. χ. σε ένα κουρείο καί ζητήσετε από τον υπάλληλο να σας περιποιηθί με έξαιρετικό τρόπο καί τό δώσατε στο τέλος δύο ή τρεις δραχμές για πουρμπουάρ, είναι σαν να του λέτε ότι δέν σας εύχαρίστη-σε καθόλου. Καί αυτό προσβάλλει φυσικά, έναν άνθρωπο που κατέβα-λε φιλότιμη προσπάθεια.

Ας ιδούμε, λοιπόν, πότε καί σε ποιους πρέπει να δίνουμε πουρμπου-άρ. Κατ' άρχήν υπάρχουν δύο είδών φιλοδορήματα. Τα άποχεωτικά, έ-κείνα δηλαδή που έχουν καθιερωθί πιά ως απαραίτητα καί που θεωρούν-ται ότι αποτελούν αναπόσπαστο μέ-ρος της πληρωμής. Τέτοια είναι π. χ. τα πουρμπουάρ που δίνουμε στους υπαλλήλους των ρεστοράν, κουρεί-ων, ξενοδοχείων κ. ο. κ. έ.

Ύστερα υπάρχουν τα ήμιπροαιρε-τικά φιλοδορήματα που είναι έν τού-τοις καί αυτά σχεδόν υποχρεωτικά, ό-πως π. χ. τό πουρμπουάρ που δίνουμε

στις ταξιθέτιδες ή τους ταξιθέτας των δημοσίων θεαμάτων.

Τέλος υπάρχουν τα έντελώς προ-αιρετικά που δίδονται από ιδιαίτεραν εύχαρίστησι σε άνθρωπους που μάς περιποιήθηκαν ιδιαίτερος. Τα πουρ-μπουάρ αυτά δίδονται συνήθως επί πλεόν των υποχρεωτικών. Έτσι π. χ. αν πάτε να φάτε σε ένα ρεστο-ράν καί σπεύσιν τό γκαρσόνι να σας περιποιηθί, σας συστήσιν ένα καλό φαί από τό όποιο μένετε έντελώς εύ-χαριστήμενοι κ. ο. κ. έ. είναι φυσικό ότι δέν θα άρκεσθήτε στο υποχρεωτι-κό δέκα τοίς εκατόν άλλα θα τού δώ-σετε άλλα τόσα ή καί περισσότερα ά-κόμη.

Τό ζήτημα πόσο πουρμπουάρ πρέ-πει να δίνουμε είναι ένα από τα ζη-τήματα που δέν λύνονται με μία νο-νοκονδυλιά. Έξαρτάται από τον θα-θημό περιποίησεως που θα μάς κάνουν έξαρτάται από τις συνθήκες του τό-που ή από τό κέντρο στο όποιο βοι-σκόμαστε. Πρώ πάντως όμως έξαρτά-ται από την τσέπη μας. Δέν μπορεί π. χ. να έχη κανείς την άπαιτήση από έναν μικροϋπάλληλο να δώσιν στο γκαρσόν του ρεστοράν τό ίδιο πουρμπουάρ με εκείνο που θα δώσιν ο διευθυντής μιας μεγάλης Τραπε-ζης.

Όσον άφορά τις ειδικές περιπτώ-σεις, άς έχουμε υπ' όψιν μας τα έ-ξης:

Στο ρεστοράν πρέπει να δίνουμε πουρμπουάρ στο γκαρσόνι καί στον μικρό βοηθό του. Τό πουρμπουάρ του γκαρσόν είναι ως γνωστόν υποχρεω-τικό δέκα τοίς εκατόν. Άλλα όπως είπαμε, έκτός από αυτό υπάρχει καί τό προαιρετικό, που ποικίλει ανάλο-γως των συνθηκών που αναφέραμε πιά έπάνω. Εκτός αυτού υπάρχουν καί πολλοί άνθρωποι που συντηρίζουν να δίνουν ένα πουρμπουάρ από καιρού εις καιρόν καί στον μάγειρο του ρε-στοράν στο όποιο τρώγουν τακτικά καί πρέπει να όμολογήσιν ότι αυτό



είναι ένα από τα πουρμπουάρ που παίρνουν περισσότερο τόπο.

Εδώ πολύποκα είναι τα πράγματα στα ξενοδοχεία του ύπνου όπου πα-ρατάσσονται συνήθως κατά την άνα-χωρήσι του πελάτου ένα σωρό γνω-στά καί άγνωστα πρόσωπα περιμέ-νοντας τό φιλοδορήμα τους. Είναι ά-νάγκη να δώσιν κανείς πουρμπουάρ σε όλους αυτούς; Απαραίτητον εί-ναι φυσικά τό φιλοδορήμα στον κα-μαριέρι ή στην καμαριέρα, στον μι-κρό τον όποιον έπιφορτίζουμε συνή-θως με διάφορα τρεχάματα καί στον θυρωρό που φροντίζει την άλληλο-γραφία μας, δίνει πληροφορίες σ' αύ-τους που μάς επισκέπτονται καί ούτω καθ' έξης. Προαιρετικό άλλα μάλλον απαραίτητο είναι καί ένα μικρό πουρ-μπουάρ στον ύπηρέτη που θα κατε-βάσιν τις βαλίτσες μας για να τις βάλι στο ταξί. Τό ποσόν όλων αυ-τών των πουρμπουάρ έξαρτάται από τον καιρό που παραμένουμε στο ξενο-δοχείο, από την τάξι στην όποία ά-νήκει καί από τό αν είμαστε τα-κτικοί πελάται ή όχι.

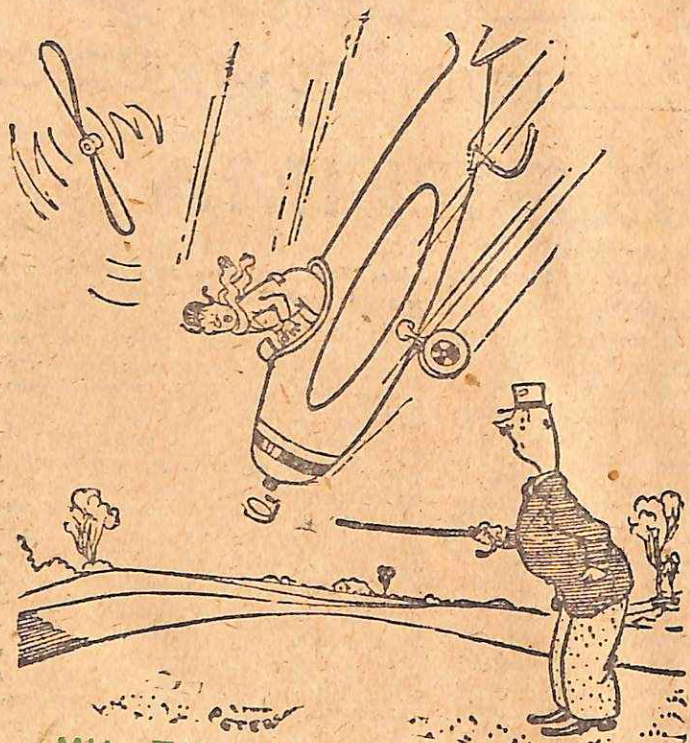
Όταν φιλοξενοούμεθα σε ένα φι-λικό σπίτι έχουμε επίσης υποχρέωσι αφιγόντες να δώσουμε πουρμπουάρ στην ύπηρεσία. Τό πουρμπουάρ αυτό είναι συνήθως άνωτερο από εκείνο που δίνουμε στο ξενοδοχείο. Άλ-λως τε στην περίπτωση αυτή μπορού-με να φανούμε κάπως πιο γενναίο-ροι άφοι ως φιλοξενοούμενοι, δέν έ-πιβαρυνόμεθα με άλλα τρεχόμενα έ-ξοδα.

Πριν τελειώσουμε τό σημείωμα αύ-τό πρέπει να ειπούμε λίγα λόγια καί για τον τρόπο με τον όποιο πρέπει να δίνουμε τό πουρμπουάρ. Ας μη λησμονούμε, λοιπόν, ότι τό φιλοδό-ρημα δέν είναι ελεημοσύνη που δί-νεται από εισπληγχνία, άλλα είναι μία άμοιβή για ύπηρεσίες που μάς προσεφέρθησαν. Πρέπει, λοιπόν, να τό δίνουμε με τρόπο εύγενικό όπως μάς προσεφέρθησαν με εύγενικό τρό-πο καί οι ύπηρεσίες. Εκτός αυτού πρέπει να τό δίνουμε με την ικανο-ποίησι ότι βοηθήσιν έτσι ένα βιοπα-λαιστή που πολλές φορές δέν έχει κανένα άλλο τακτικό εισόδημα έκτός από τα φιλοδορήματα καί πρόκειται να ζήσιν αυτός καί ή οικογένειά του από τα πουρμπουάρ.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

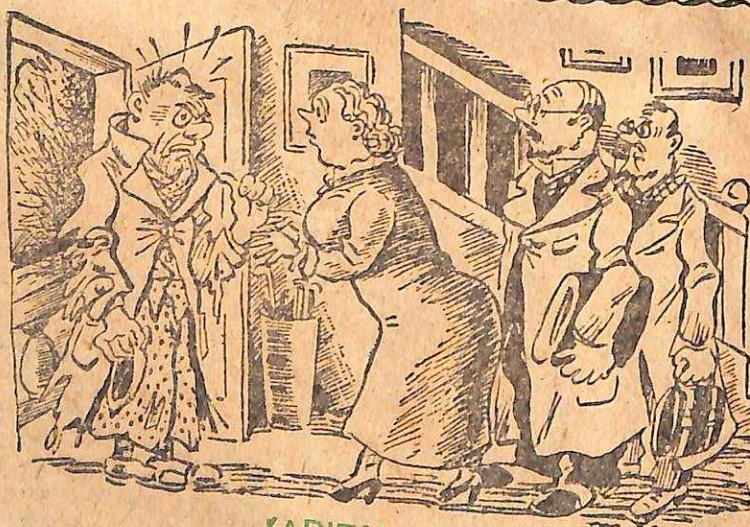


# ΣΟΒΑΡΑ...



ΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΛΙΓΑΚΙ ΑΧΡΗΣΤΗ

— Αϊ, κύριε αεροπόρε! Κάνετε λάθος, τό αεροδρόμιο απέχει μιση ώρα ακόμη απ' εδώ!...



ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥΣ

— Οι κύριοι απ' εδώ ήλθαν να κατέσχουν το αυτοκίνητο...  
— 'Ρεαία! Θα τώθρουν πέντε λεπτά έξω απ' εδώ, μέσα σ' ένα λάκκο.

## Μιά ελληνική ιστορία

— Σπουδαίος φαρσέρ, τέλος πάντων ο Τάκης. Δεν έννοει να ήσυχάση. Τελευταίως ήταν στην έπαρχία και όταν δεν εύρισκε κανέναν να του κάνει φάρσα, έκανε το έαυτο του.  
— Δηλαδή;  
— Παντρεύτηκε.

# ΚΑΦΕΝΕΙΑ



— 'Ανέκαθεν ύβρίζονται αυτά τὰ καφενεΐα που κάποιος καλαμπουρικώς τὰ είπε... κηφη- (νεΐα!)

— 'Όλοι μας τὰ λατρεύομεν, πλην τὰ καταδιώκομεν κι' όλοι τ' άπεχθανόμεθα... μὰ τὰ επιδιώκομεν! 'Ενῶ δέ καθημερινῶς καὶ πλείστα ὅσα κλείνονται αὐτὰ εἰς πείσμα μας, λοιπόν... αὐξάνουν καὶ (πληθύνονται!)

Μὰ πῆτε μου, ἀγαπητοί, γίνεται μὰ τὸ ναί, Ρωμηὸς μὲ δίχως καφενέ:

Σὲ κάθε δρόμο βρίσκονται ἀπὸ αὐτὰ πεντέξη κι' ἀνοίγουνε τὰς πύλας των δυὸ ὥρες πρὶν νὰ (φέξη)

Βγάνουν τὰ τραπεζάκια τους κι' ἀρχίζουν τὰ (σκουπίσματα)

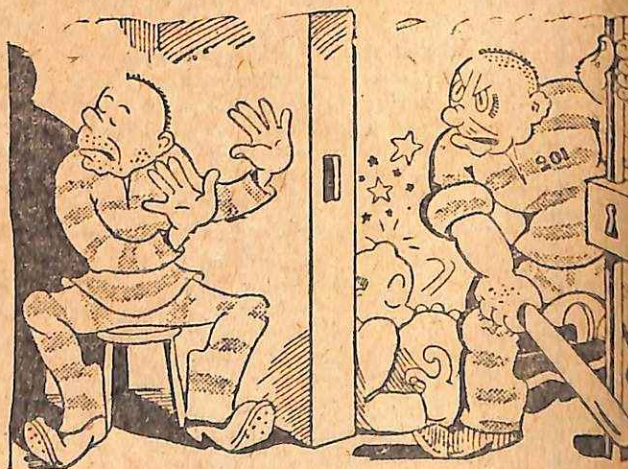
κι' ἀπλώνουν τὰ καθίσματα, ἐγκαθιστώντες μερικά κι' ἀπ' ἔξω στὴν πλατεῖα καὶ περιμένουν ἔπειτα νὰ ρθῇ ἡ πελατεία.

Τὸ καφενεῖον τὸ πρῶτ' ἐν σιωπῇ περνᾷ ἡ πελατεία λιγοστὴ καὶ λεῖπουνε οἱ ἔριδες, ἀναγινώσκουν ἐμβριθῶς τὰ νέα τὰ καθημερινὰ καὶ τὸν καφέ τους πίνουνε οἱ ντόπιοι χασομέ (ρηδες,

τεμπέληδες ισόβιοι καὶ δὴ ἔξ' ἐπαγγέλματος... καὶ γούστου καφενο- 'βιοι...

— 'Αλλ' ὅπως εἰς τὸν καφενὲ ἡ μέρα προχωρεῖ τὰ πράγματα ἀλλάζουν

## ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΠΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ



ΓΙ' ΑΥΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ

— Πῶς! Στέκεσαι τὴν στιγμή πού ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύτερος; Εἶσαι τρελλός! Σκέψου λίγο τὴν γυναῖκα σου πού σέ περιμένει.

— 'Ακριβῶς αὐτὴν σκέπτομαι καὶ δὲν φεύ. γω...

καὶ πάντες ἀλαλάζουν πού γίνεται ὁ καφενὲς γάβρα σωστὴ στ' ἀλήθεια, ἐφ' ὅσον ὅλοι φωνασκοῦν ἔτσι ἀπὸ συνήθεια... 'Άλλος φωνάζει τὸ γκαρσόν καὶ θέλει ἐφημερίδα ἄλλος πὶὸ κεῖ τὸ οὔζο του μ' ἓνα μεζὲ γαρίδα, 'Ενας «ἐν τάβλι καινουργές» καὶ ἄλλος τὰ γαρ (τιά κι' ἓνας σελέμης κι' ἀναιδής... τσιγάρο καὶ φω- (τιά!)

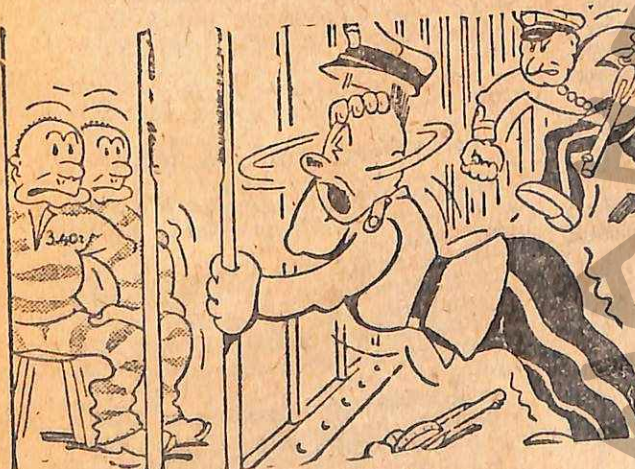
Χοροπηδοῦν μονόλεξα, λόγια συγκεκριμένα, φταρνίσματα, βηξίματα καὶ νότες ἀπ' τὸ ράδι πού τραγουδᾷ συνέχεια τραγούδια μὲ τόν... (πῆχυ

κι' ἂν δὲν κανονισθῇ καλὰ, νομίζεις ὅτι... (βήχει,

Καὶ λίγο αὐτὶ ἂν στήσης, ἀκοῦς πολὺ παράξενες κι' ἀστεῖες συζητήσεις: «Λοιπὸν πού λές, ἀγαπητέ, ὁ φράγκο σὰν θελήσῃ καὶ τὴ μεγάλη ἔφοδο ἀμέσως ἀπολύσει, τὸν ἔχει σίγουρα αὐτὸν τὸν Μιάχα εἰς τὸ γέρι διότι πιά στὸ κόκκαλο ἔφθασε τὸ μαχαίρι». 'Εξέρχεται μολύβιον καὶ γίνονται τὰ πλάνα καὶ παρατάσσονται εὐθὺς τάνκς καὶ ἀεροπλάνα, κι' ἔτσι ἐνῶ κατὰπληκτος ὁ πλαιῖνος σωπαίνει, ὁ Φράγκο μᾶλλον εὐκολὰ μέσ... στὴ Μαδρίτη (μπαίνει!

— 'Ανέκαθεν τὰ βρίζουμε αὐτὰ τὰ καφενεΐα τὰ ἄλλως πὼς καλούμενα καφετεμπελανεΐα! Πλὴν ὅμως κατακτῆσαν τὴν ὡμορφὴν τὴ χώρα (μας καὶ χρησιμεύουν, φίλοι μου, γιὰ νὰ μᾶς τρῶν (τὴν ὥρα μας...

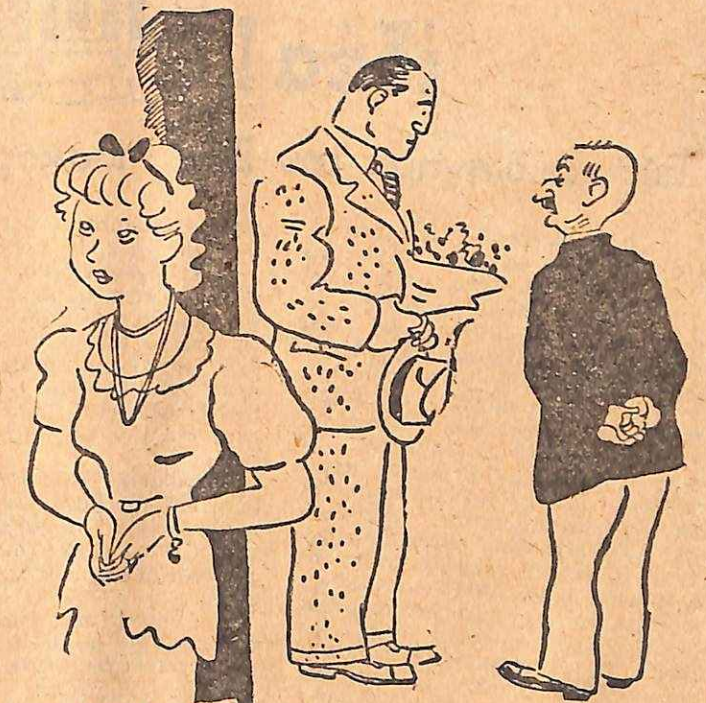
Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ



ΜΕΤΑ ΤΟ «ΠΟΤΗΡΑΚΙ»

— Τί ἔχεις, δεσμοφύλαξ καὶ οὐρλιάζεις ἔτσι; Λεῖπει κανένας; — 'Όχι, ἀρχηγέ, ἀλλὰ πῶς νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀπορία. Προτοῦ μπῶ, πρὶν λίγη ὥρα στὴν καντίνα, τοὺς ἄφησα μονοὺς καὶ τώρα τοὺς βρίσκω διπλοὺς σὲ κάθε καλῷ.

# ...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ



Ο ΠΥΓΜΑΧΟΣ ΚΑΝΕΙ ΑΙΤΗΣΙΝ ΓΑΜΟΥ

— 'Αν δὲν μοῦ δώσετε τὴν κορὴ σας, σὰ κάνω καμμιὰ τρεῖλλα! — ἔξερω... ἔξερω... θέλετε νὰ πῆτε ὅτι θὰ αὐτοκτονήσετε! — 'Όχι, θὰ σᾶς σπάσω τὰ μούτρα!...



ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

Στὸ τμήμα: — Νὰ ὁ ἀλέφτης πού μπῆκε σπιτί σας. — Θαυμάσια. Μπορῶ νὰ τὸν ρωτήσω πὼς κατώρθωσε νὰ μπῇ γω- ρὶς νὰ ξεπνήσῃ τὴ γυναῖκα μου;

## Καὶ μιά μαρσενιέζικη

Ὁ Μάριος πῆγαινε περίλυπος ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν Καν- εμπιέρ. Τὸν συναντᾷ ὁ φίλος του "Ὁλιβ. — Σὲ καλὸ σου, Μάριε, τί μούτρα εἶναι αὐτά; — 'Άστα, ἓνα τρομερὸ δυστύχημα. — Τί σοῦ συμβαίνει; — Εἶναι ἀρρωστή ἡ πεθερά μου καὶ οἱ γιατροὶ διαφωνοῦν ἂν θὰ ζήσῃ ἢ θὰ πεθάνῃ.



# Μιά λαμπρή ιδέα!

Ευδυμο δήγημα του Ζάν Μασκαράιν



**Η** κυρία Πουλεγκρία Κλειδοκράτη δεν είχε κανένα λόγο να παραπονιέται από την ζωή. Ο κύριος Κλειδοκράτης ήταν ένας πολύ περιποιητικός και πολύ πιστός σύζυγος, και σαν αρχιδεσμοφύλαξ που ήταν στις φυλακές του Φολοσόν, είχε καλό εισόδημα και κατοικία, φωτισμό, θέρμανση και όλα τα παρόμοια δωρεάν. Η κατοικία βρισκόταν βέβαια μέσα στην φυλακή και μάλιστα δίπλα στα κελλιά των βαρυποινιτών. Αυτό όμως δεν είχε και τόση σημασία επειδή είχαν ιδιαίτερη εισοδο και όποιος έμπαινε στο σπίτι τους μέσα από το μικρό περιποιημένο περιβόλακι, δεν μπορούσε ποτέ του να φαντασθεί ότι έμπαινε σε φυλακή. Και γάρ από αυτά, αν καμιά Κυριακή το ζευγάρι Κλειδοκράτη αισθανόταν την ανάγκη να κάνουν έναν περίπατο με άμαξι και αν τύχαινε να λείπει την Κυριακή αυτή ο διευθυντής των φυλακών, δεν είχαν παρά να πάρουν το άμαξι των φυλακισμένων την «κλούβα» όπως την έλεγαν και να κάνουν τον περίπατο τους.

—Το τραίνο φθάνει στις έπτά και τέσσερα είπε η κυρία Πουλεγκρία στον σύζυγό της κύριο Ζερόμ.

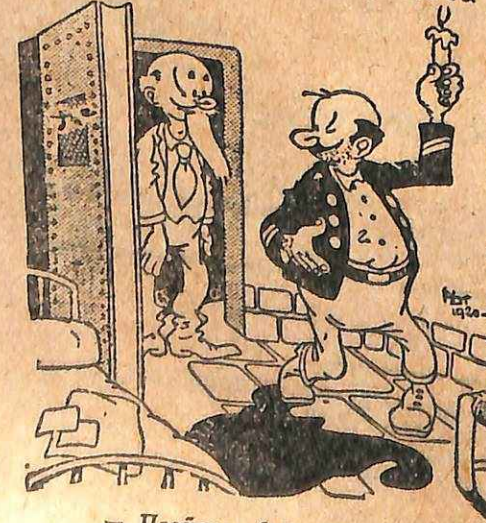
—Έχουμε ακόμη μια ώρα καιρό, απάντησε αυτός.

—Ναι, αλλά μην ξεχνάς ότι είναι και μισή ώρα δρόμος ως εκεί.

—Μπά, δεν βαρύνει. Θά πάρω την κλούβα να πάω. Ο διευθυντής λείπει έτσι κι' έτσι. Άλλωστε δεν μπορώ να κουβαλήσω τον γέρο θείο σου Ευσέβιο ποδαρόδρομο από τον σταθμό.

—Δεν πιστεύω να τον βάλεις στην κλούβα;

—Γιατί όχι; Θά του εξηγήσω ότι είναι το υπηρεσιακό μου άμαξι και θά



—Περάστε θείο Ευσέβιε! είναι το δωμάτιό σας. Έδώ

είναι ένθουσιασμένος που δεν θ' αναγκασθεί να έρθει ποδαρόδρομο.

—Δεν έχεις άδικο. Εκείνο που με στενοχωρεί τώρα περισσότερο, είναι που θά τον βάλουμε να κοιμηθεί. Πρέπει να τον περιποιηθούμε, γιατί έχει καλό κομπόδεμα ο γέρος. Νά ήταν για μια μέρα, τον πηγαίναμε στο ξενοδοχείο. Άλλά δύο εβδομάδες; Θά μάς στοιχίσει ο κουκος άηδόνι.

—Γυναίκα. Ξέρεις τί; Έχω μια ιδέα. Νά τον βάλουμε στο διπλανό κελλί. Δεν θά καταλάβει τίποτα. Έτσι κι' έτσι, γωριάτης είναι και σε φυλακή δεν έχει μπη σίγουρα άλλη φορά.

—Τί έκανε λέει; Νά βάλεις τον θείο τον Ευσέβιο μαζί με τον Πατατρούκ που έχει κάνει πέντε φόνους;

—Όχι, χριστιανή μου. Θά μεταφέρω βέβαια τον Πατατρούκ σε άλλο κελλί.

—Έξοχα. Μπράβο. Πώς τόπαθες κι' είχες κι' έσύ μια καλή ιδέα;

—Λίγη ώρα αργότερα, ο κύριος Ζερόμ συνώδευε στο σπίτι τον θείο Ευσέβιο, τον θείο με το κομπόδεμα δηλαδή. Έφαιναν καλά για βράδυ, ήπιαν και μερικά κονιάκ και όταν πήγε η ώρα δέκα, ο ηλικιωμένος θείος δήλωσε πως ήταν η συνηθισμένη του ώρα για ύπνο. Ο Ζερόμ τον ώδηγησε ως το δωμάτιό του.

—Περάστε, θείο Ευσέβιε, του είπε. Έδώ είναι το δωμάτιό σας.

Τον καληνύχτισε και πέντε λεπτά αργότερα ο θείος Ευσέβιος ροχάλιζε βαρειά.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, μπήκαν στο κελλί δύο κύριοι, ντυμένοι επίσημα, και στάθηκαν κυτίζοντας τον θείο Ευσέβιο με ύφος περίλυπο.

—Ποιός θά τόλγανε ποτέ ότι αυτός ο σεβασμιος γέρος είναι τέτοιος εγκληματίας; είπε ο ένας από τους κύριους.

—Κοιμάται τόσο ήσυχα. Και που να ήξερε ότι έφθασε η τελευταία του ώρα, πρόσθεσε ο άλλος.

Πλησίασαν τον θείο Ευσέβιο και σκουτώντας τον ελαφριά, είπαν:

—Ευπνήστε.

—Τί ώρα είναι; ρώτησε ο γέρος.

—Πέντε και δέκα.

—Άνοιξε τα μάτια του και καθώς αντίκρουσε τους δύο μαυροφορεμένους ξένους, ρώτησε με άπορία:

—Τί θέλετε εδώ;

—Ήρθαμε να σας ρωτήσουμε για τις τελευταίες σας επιθυμίες.

—Καλωσύνη σας, είπε ο γέρος, νομίζοντας ότι οι δύο κύριοι ήταν φίλοι του Ζερόμ. Έγώ δεν έχω ιδιοτροπίες. Και οι πρώτες και οι τελευταίες

μου επιθυμίες είναι οι ίδιες.

—Πρέπει να σας κουρέψουμε, είπε τότε ο άλλος ξένος.

—Α! Σ' αυτό έχετε δίκιο. Λογάριαζα μάλιστα να κουρευτώ πριν έρθω εδώ, αλλά καθώς καταλαβαίνετε όταν έτοιμάζεται κανείς για τόσο μακρινό ταξίδι, δεν προσέχει σ' αυτές τις λεπτομέρειες.

—Όστε το κατάλαβε; ψιθύρισε ο ένας ξένος στον σύντροφό του.

—Τί ψυχραιμία, όμως, είπε ο άλλος επίσης ψιθυριστά.

—Φαινόμενον, πρόσθεσε ο άλλος.

—Τώρα θά σας φορέσουμε ένα σακκούλι στο κεφάλι και θά σας πάμε εκεί που έχετε, είπε ο πρώτος κύριος.

—Και τι λογάρισα να σας ρωτήσω που βρίσκεται αυτό το μέρος, είπε ο θείος Ευσέβιος γελώντας.

Οι δύο ξένοι του φόρεσαν ένα σακκούλι στο κεφάλι και τον πήραν από το χέρι για να τον οδηγήσουν στην άγχονη, νομίζοντας ότι ο θείος Ευσέβιος ήταν ο κατάδικος Πατατρούκ. Ο γέρος πάλι νόμιζε ότι οι δύο ξένοι κάνουν άστεια και ακολουθώντας τους χωρίς την παραμικρή αντίρρηση, είπε:

—Προσέξτε μη μου συμβή κανένα κακό.

—Τί άλλο χειρότερο μπορεί να σας συμβή; είπε με θλιβερό ύφος ο ένας κύριος, που ήταν ο δικαστής.

—Εί! όχι δά. Έγώ το βρίσκω ισα-ισα πολύ διασκεδαστικό αυτό.

—Πρωτοφανές, είπαν οι δύο κύριοι.

Έξω από το κελλί περίμεναν ο διευθυντής της φυλακής, ένας παπς και δυο-τρεις χωροφύλακες.

—Σε λίγο θά υπάρχει ένα καθαρό λιγότερο στον κόσμο, είπε ο διευθυντής.

—Και όμως αυτός ο γεροντάκος κάνει την εντύπωση αγίου, του είπε ο δικαστής.

—Γεροντάκος; Αυτός ο μαγκλαρός;

Την ίδια στιγμή φάνηκε ο Ζερόμ να βγαίνει κατάχλωμος από το δωμάτιό του.

—Πρός Θεού. Μην κρεμάσετε τον θείο Ευσέβιο, είπε και το έβγαλε το σακκούλι από το κεφάλι.

—Ποιός είναι αυτός; ρώτησε κατάπληκτος ο διευθυντής των φυλακών.

—Ο θείος μου που τον φιλοξενώ για λίγες ημέρες.

—Και ο Πατατρούκ που είναι;

—Την στιγμή αυτή με ειδοποίησαν ότι απέδρασε, είπε τρέμοντας ο Ζερόμ.

—Ξέρεις τί σημαίνει αυτό; Απόλυσι.

—Και αποκλήρωσι, πρόσθεσε ο θείος Ευσέβιος.

Και όμως ήταν τόσο λαμπρή η ιδέα του Ζερόμ.

ΖΑΝ ΜΑΣΚΑΡΑΙΝ

# Μιά γυναίκα από το ΥΠΕΡΠΕΡΙΝ



ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του  
ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο αστυνομικός της Σκότλαντ Γουάρντ, Στάνλεϋ Τάσσερ και ο φίλος του δημοσιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, βρίσκουν κομμένο επάνω στον πάγκο ενός πάρκου έναν άνθρωπο με καλό εξωτερικό που καθώς εξακρίβωσαν αργότερα όνομαζόταν Ιλόρτερ-Ζυίθ. Ο κοιμισμένος πρόφερε σε μια στιγμή που συνήλθε τα λόγια:

«Ο Κινέζος, ο Κινέζος. Ω! η πεθαμένη. Την κράτησα στην άγκυρά μου».

Μέσα στις τσέπες του βρέθηκαν ένα χαρτί με την διεύθυνση του Κινέζου Λή-Φού-Σάν και δυο τούφες γυναικείων ξανθών μαλλιών. Η μία τούφα ήταν, καθώς διεπίστωσαν, από τα μαλλιά κάποιου πεθαμένου. Ο αστυνομικός Στάνλεϋ πήγε την άλλη μέρα στο σπίτι του Κινέζου για να εξακρίβωση περί τίνος όπως του εξήγησε ο Κινέζος ήταν μια γυναίκα από το Υπερπέρην. Όταν συνήλθε ο Στάνλεϋ έμαθε ότι ο Κινέζος ήταν φίλος του ύπουργου των Έξωτερικών. Το άλλο πρωί ο ύπουργος των Έξωτερικών βρέθηκε δολοφονημένος στο γραφείο του. Ο Στάνλεϋ αρχίζει τότε να υποπτεύεται τον Κινέζο Λή-Φού-Σάν και υποθέτει ότι ο φόνος έχει πολιτικά ελατήρια. Έν τώ μεταξύ ο Στάνλεϋ αναλαμβάνει να διενεργήσει τη κλοπή ενός νεκρού από τις φυλακές. Δημοσιεύει μια άγγελια αναζητών κάποιον που γνωρίζει λεπτομέρειες για τον απαχθέντα νεκρόν.

Ο κάποιος αυτός, ένας παπας, φθάνει αλλά προτού μιλήσει φονεύεται μυστηριώδως. Την επομένη δέχεται την επίσκεψη του φίλου του Σίντνεϋ Βέμπ ο οποίος του αποκαλύπτει ότι η φυλακισμένη διά τον φόνον του Υπουργού γυναίκα δεν τρώει απ' το φαί των φυλακών αλλά ότι αγνώστοι «φίλοι» της Ισχυροί λή στέλλουν φαί τακτικά από το Έστι-ατόριον «Μαύρος Γάτος» το όποιον επισκέπτεται. Σε μια στιγμή βλέπει κάποιον, γνωστόν προφανώς, να βγαίνει απ' την κουζίνα του μαγειρείου και να φεύγει. Τον παρακολουθεί μυστικά σ' ένα ύποπτο σπίτι. Εκεί ο Στάνλεϋ σε μια στιγμή αναίσθηστος το γνωστόν αλλά τραυματίζεται από κάποιον έλλον βαρειά.

Ενώ νοσηλεύεται ο Στάνλεϋ γίνεται η δίκη και η φυλακισμένη καταδικάζεται εις θάνατον.

Στην πρωτεύουσα του Θιβέτ τη Λάσα μια μέρα άπεσταλμένοι της Άγγλιας έφταναν από τον Μέγαν Δαλαϊλάμα την όποταγή του Θιβέτ στην Άγγλια σύμφωνα με ένα θύλο δι' όποιον κρέατος κρατεί ένα μυστηριώδες χενό κλειδάκι θά γίνει κύριος του Θιβέτ. Οι δυο άπεσταλμένοι ο Μώουαϊ και ο Ούλλιαμς βρίσκονται

στο παλάτι του Δαλαϊλάμα. Απ' τα τζάμια βλέπουν ότι πλησιάζει η αυγή.

16ον

**Κ**ΑΤΙ δυσάρεστο συμβαίνει, συλλογίζονται ο σέρ Χάρντιγκ. Η μεγάλη αυτή άργοπορία δεν μπορεί να είναι καλό σημάδι. Είναι φανερό ότι ο Δαλαϊλάμας και οι άνθρωποι του περιμένουν κάτι. Άλλά τί;

«Άξαφνα πέρασαν από το μυαλό του οι λόγοι του Λάμα που τους είχε συνοδεύσει ως εκεί:

—Άπόψε είναι γραφτό να συμβούν μεγάλα γεγονότα.

Ο σέρ Χάρντιγκ-Ούλλιαμς άνατριχίασε στην Ιδέα αυτή. Τί θά συνέβαινε; Μήπως είχε βρεθεί στο μεταξύ το μυστηριώδες κλειδάκι;

«Άξαφνα διέκοψε τους συλλογισμούς του ή φωνή του ανθρώπου με τον χρυσοκίτρινο χιτώνα.



«Ο Δαλαϊλάμας σηκώθηκε από τη θέση του».







Στο περιδώριο της επιστήμης

# Τά 40 χρόνια των ακτίνων Χ

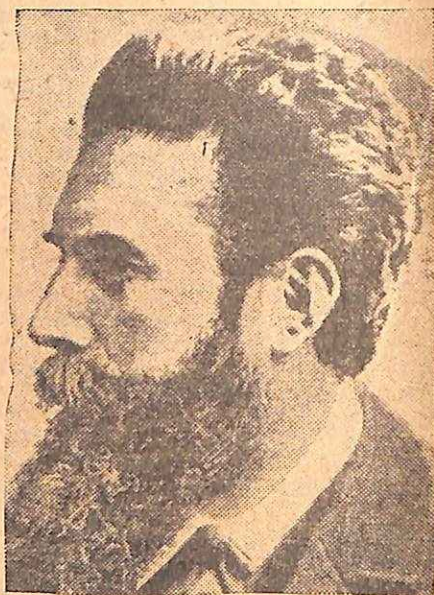
**Π**ΡΟ σαράντα έτών έγινε στο Λονδίνον μία έγχείρησις που είχε προκαλέσει τότε τεράστιο ένδιαφέρον και που οι περισσότεροι κορυφαίοι της εποχής αυτής είχαν καταδικάσει από την αρχή σέ άποτυγία. Κάποιος έργατης είχε τραυματισθ στην πλάτη μ' ένα πριόνι και κατά ανεξήγητον λόγον έπαυθε παράλυση των κάτω άκρων. Οι γιατροί δέν ήξεραν πώς να εξηγήσουν τό φαινόμενο αυτό και είχαν χάσει πιά κάθε έλπίδα ότι θά μπορούσαν να κάνουν τόν έργατή καλά, όταν κάποιος έκανε μία πολύ παράξενη και τολμηρή πρόταση.

Στό Παρίσι είχαν «οχίσει να μιλάνε την έποχή αυτή για κάποιον καθηγητή Ραϊντγκεν, πού, καθώς έλεγαν, είχε φέυρει μία φωτογραφική μηχανή που μπορούσε να φωτογραφίση τό έσωτερικό του ανθρώπινου οργανισμού. Φωτογράφισαν λοιπόν τόν έργατή με την μηχανή Ραϊντγκεν και ανέκαλυσαν ότι ένα από τά δόντια του πριονιού είχε σφηνωθί στην σπονδυλική του στήλη και είχε προσβάλει τό νωτιαίο μυελό. Έγινε τότε άμέσως ή έγχείρησις, έβγαλαν τόν δόντι του πριονιού από την σπονδυλική στήλη και λίγες ημέρες άργότερα ό έργατης είχε γίνει έντελώς καλά.

Αυτή ήται ή πρώτη έγχείρησις σέ

Και ό ίδιος ό έφευρέτης, όμως, όταν ανέκάλυψε τις ακτίνες του, δέν φανταζόταν ποτέ του πόσο μεγάλη υπηρεσία πρόσφερε στην πάσχουσα ανθρωπότητα. Τό πρώτο μηχανήμα που κατεσκεύασε, ήταν έντελώς πρωτόγονο και τίποτα δέν δικαιολογούσε τό όνομα μηχανήμα, έπειδή δέν άπετελείτο παρά από ένα γυάλινο σωλήνα και ένα κομμάτι σανίδα. Ο Ραϊντγκεν άρχισε να κάνει διάφορα πειράματα για να εξασκρίβωσι ποιά σώματα περνούσαν εύκολότερα οι ακτίνες του και παραξενευόταν κι' ό ίδιος κάθε φορά που φωτογράφιζε τό περιεχόμενο μιας έπιστολής που ήταν κλεισμένο σέ χονδρό φάκελλο ή κάθε φορά που φωτογράφιζε αντικείμενα κρυμμένα μέ έπιμέλεια μέσα σέ μετάλλινα κουτιά.

Τό όνομα «Ακτίνες Ραϊντγκεν» δόθηκε από την πρώτη στιγμή που ανέκαλύφθησαν οι μυστηριώδεις αυτές ακτίνες, προς τιμήν του μεγάλου επιστήμονος. Ο ίδιος ό Ραϊντγκεν όμως έδήλωσε ότι δέν ήταν σωστό να δοθί τό όνομα του στις ακτίνες αυτές, έπειδή αυτός δέν είχε κάνει τίποτα άλλο παρά να ανακαλύψι ότι υπάρχουν. Δέν ήξερε όμως ούτε τι είδους ακτίνες ήταν, ούτε που εύρισκαν την μυστηριώδη δύναμη που είχαν να διαπερνούν τά στερεά σώματα, ούτε τίποτα άλλο

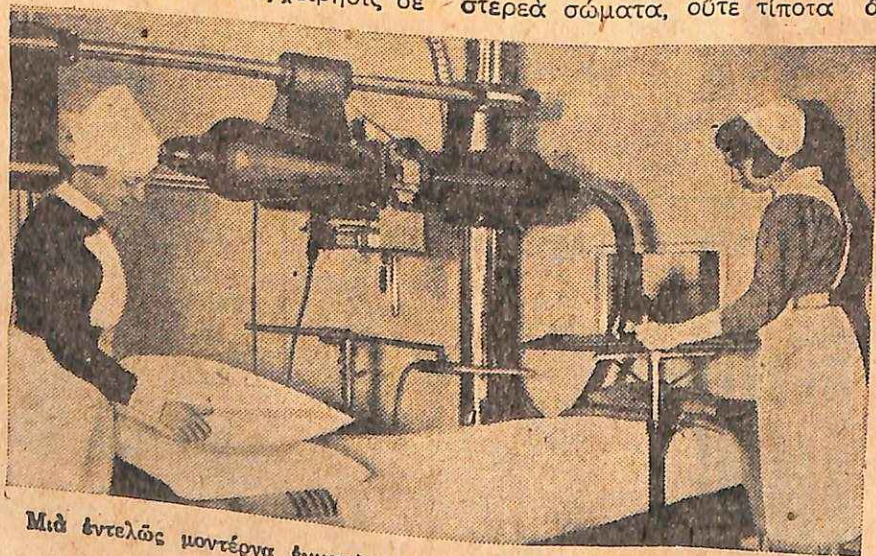


Ο Ραϊντγκεν, που ανέκάλυψε τις ακτίνες Χ.

να εξασκρίβουν την γνησιότητα παλαιών έργων ζωγραφικής, τά περισσότερα επιστημονικά έργαστήρια καταφεύγουν στην βοήθειά τους για να εξετάζουν καλύτερα τά αντικείμενα μέ τά όποια ασχολούνται και σχεδόν κάθε ημέρα που περνάει εύρύνει τόν κύκλο της εφαρμογής των «Ακτίνων Χ». Μία από τις πιο παράξενες εφαρμογές αυτές ήταν εκείνη που έγινε πρό πολλών έτών στο Ιστορικό Μουσείο της Βιέννης. Στο Μουσείο αυτό ύπήρχε μία άρχαιοτάτη αιγυπτιακή μούμια, για την όποιαν γινόταν μεγάλος θόρυβος. Οι μισοί επιστήμονες έλεγαν ότι ή μούμια έκλεινε μέσα της τό σώμα κάποιου μεγάλου Βασιλέως της Αιγύπτου, ενώ οι άλλοι μισοί έλεγαν ότι μέσα στην μούμια δέν ήταν ανθρώπινο σώμα, παρά τό σώμα ενός ιεροϋ πτηνού τών Αιγυπτίων που ονομάζεται Ιβίς.

Κάθε ένας προσπαθούσε να αποδείξει μέ άκαταμάχητα επιχειρήματα ότι είχε δίκιο και οι άλλοι προσπαθούσαν να τού αποδείξουν μέ έπίσης άκαταμάχητα έρωτήματα ότι είχε άδικο. Κάποιος έπρότεινε τότε να εξετάσουν την μούμια μέ ακτίνες Χ για να βεβαιωθούν άν έπρόκειτο περί ανθρώπου ή πτηνού. Οσο πλησίαζε ή ημέρα της παράξενης εξέτασεως, τόσο πείσμωναν οι δύο αντίθετες παρατάξεις και άρχισαν να βάζουν μεταξύ τους σεβαστά στοιχήματα. Τέλος ή εξέτασις έγινε και κάτω από τις μυστηριώδεις ακτίνες άπεδείχθη χωρίς την παραμικρή άμφιβολία ότι μέσα στην μούμια βρισκόταν πραγματικά ένα από τά ιερά πτηνά.

Σαράντα χρόνια έχουν περάσει από την έποχή που πρωτοανεκάλυψε ό Ραϊντγκεν τις μυστηριώδεις ακτίνες του. Στό μεταξύ έγιναν βέβαια διάφορες φυσικολογικές μελέτες και παρατηρήσεις, γάρ τις όποιες γνωρίζουμε άπείρως περισσότερα πράγματα για αυτές και καθώς έπρεπε λευταίως πολύ όρθά κάποιος Γερμανός καθηγητής, οι «Ακτίνες Χ» έπαισαν πιά να είναι μυστηριώδεις και άγνωστες και πρέπει να δνομασθούν πάλι «Ακτίνες Ραϊντγκεν» προς τιμήν του μεγάλου καθηγητού



Μία έντελώς μοντέρνα εγκατάστασις εφαρμογής των ακτίνων Χ.

όλο τόν κόσμο, στην όποια χρησιμοποιήθηκαν οι ακτίνες Ραϊντγκεν. Όταν συλλογισθί κανείς ότι σήμερα δέν μπορεί να έννοηθί χειρουργική επέμβασις άνευ των ακτίνων και ότι ή εγκατάστασις τους κομμάτια μικρά νοσοκομεία, άπορεί πώς ήταν δυνατόν να ύπάρχη επί τόσα και τόσα χρόνια χειρουργική και Ιατρική έπιστήμη, χωρίς την βοήθεια των ακτίνων Ραϊντγκεν.

Οι «Ακτίνες Χ» χρησιμοποιούνται σήμερα, έκτός από την Ιατρική έπιστήμη, και σέ ένα σωρό άλλα ζητήματα. Η αστυνομία τις χρησιμοποιεί σέ μεγάλο βαθμό για να διαλευκαίη διάφορα εγκλήματα, οι Πινακοθήκες τις χρησιμοποιούν για

# Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Δραματικό διήγημα της Μάρθας Μπερτράν

Ο γιατρός Ντανιέλ Ζεραντ έιχε άναστατωθί άκούγοντας τό φίλο του Ζάκ Λεσχίτάν να λέη:

— Φεύγουμε αύριο για τό Έρε, θά μείνουμε στο χτήμα που κληρονόμησε ή 'Οριάν άπ' τούς δικούς της. Θά εύχαρισθώ κυνίη τά Χριστούγεννα.

Γιατί να νοιώθι τόση θλίψη στη σκέψη; Ότι θά έχανε την 'Οριάν για τόσο καιρό; Ήταν τόσο όμορφη άπόψε μέ τό μαύρο βελούδινο φόρεμά της... Για πρώτη φορά ένοιωθε πώς ήταν έρωτευμένος μέ τη γυναίκα του καλύτερου φίλου του.

Μά ήταν τίμιος. Δέν θά έπέτρεπε ποτέ στον έαυτό του να φερθή προδοτικά σέ κείνον που τούχε χαρίσι την έμπιστοσύνη του και τη φιλία του.

Για να ξεράσει οίχτηκε στη δουλειά. Στο νοσοκομείο του όπου άλλοτε δέν πήγαινε παρά δύο φορές την ημέρα, εκεί άφιέρωσε όλες τις ώρες του.

Τις πρώτες μέρες του καινούριου χρόνου έλαβε ένα κατεπείγον τηλεγράφημα. «Ο Ζάκ πεθαίνει. Έλάτε γρήγορα. 'Οριάν». Και χωρίς να γάση ούτε λεπτό, ό Ζεραντ μπήκε στο αυτοκίνητό του και έτρεξε στο σταθμό.

Εφθασε δικάδυ στην ρωμαντική άγροτική νωνιά των φίλων του. Στο χωλλ όπου έκαυαν στο πρωτόγονο τζάκι του χοντρά κομμάτια και σκορπίζαν ζεστασιά, βλέπει τό Ζάκ έαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι να αγωνιά.

Ο άρρωστος ήταν άναίσθητος σχεδόν. Μόλις και καθήσθωσε να σφίξη αδύναμα τό χέρι του φίλου του.

Ο Ντανιέλ παύσθηκε την 'Οριάν στην κουζίνα. Έκλαιγε, άκουμπισμένη σ' ένα τραπέζι μέ τό πρόσωπο κρυμμένο μέσ στα χέρια της.

— Είναι χαμένος, έ; ρώτησε μέσ στους λυγμούς της.

— Δυστυχώς, είναι πολύ σοβαρά, καυμένη μικρούλα μου. Πώς την βούτηξε αυτή τη θρογοπνευμονία;

— Κράωσε τά Χριστούγεννα στο κυνήγι. Στην αρχή νομίσαι πώς ήταν στομάχι. Άλλά ό πυρετός άνέβαινε από στιγμή σέ στιγμή. 'Ο... Ντανιέλ... άν έξαίρει... ό γιατρός τού χωριού μου συνέστησε να κάνω στο Ζάκ μία ένεση μορφίνης για να πεθάνι ήσυχα... Είναι άλήθεια ότι οι ένεσεις αυτές φέρνουν τό θάνατο;

Ο Ντανιέλ δίσταζε να της μιλήσει. Την έβλεπε τώρα πού έκλυσε από κάθε άλλη φορά, γοητευτική μέσ στο πόνο της και ένοιωθε την ανάγκη να τη σφίξη στην άγκαλιά του και να της σκουπίσι τά δάκρυα μέ φιλιά.

— Ναι, έπισπεύδουν τό τέλος, άποκρίθηκε επί τέλους. Άλλά θάταν φρικτό, έγω πού δέν αγαπώ σάν αδελφό να τού δώσω τη χαριστική βολή... Άς περιμένω.

Οι ώρες κυλούσαν άργά. Η άναπνοή του άρρώστου ήταν δύσκολη, βαριά. Ο Ντανιέλ και ή 'Οριάν είχαν άκουμπήσει τά χέρια τους πάνω στα χέρια του έτοι-

μοθάνατου, που ήσαν παγωμένα κρύα.

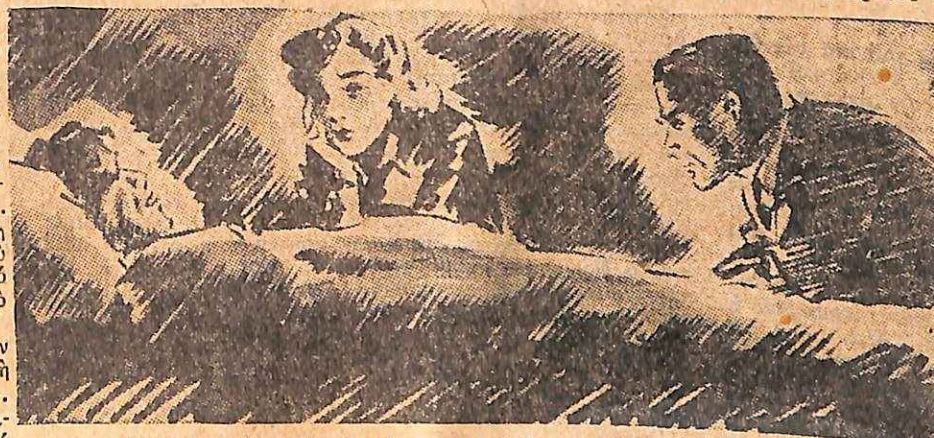
Και επί τέλους ξημέρωσε. Άλλά ή αγνή αντί να καθιστάση την 'Οριάν, όπως συνέβαινε μέ τό γιατρό, τη ξετρέλλανε πού πολύ.

— Έλεος! έφώνωζε και οίχτηκε στην άγκαλιά του. Κάνε του μία ένεση. Να πάψι ποιά να ύποφερη. Σε έξορκίζω έγώ... ή γυναίκα τού... πού τόν λατρεύω!...

Ο Ντανιέλ έτοιμάσε την σύριγγα. Μέ μιάν άπότομη κίνηση έβύθισε τη βελόνα στο μπράτσο τού έτοιμοθάνατου. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη περισσότερη άγωνία άπ' ό,τι στα χαρακτηριστικά του Ζάκ.

Σέ λίγο ό άρρωστος έκλεισε τά μάτια του, ή άναπνοή του έγινε πού κανονική και ήρεμα και άδύρβα έπέρασε στην άνωπαρσία.

Η 'Οριάν άρνήθηκε να έγκαταλείψη



Βρήκαν τόν Ζάκ έαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι ν' αγωνιά.

τό σπίτι όπου έσβυσε ή εδύχια της. Η τραυερή φίλια όμως τού Ντανιέλ, αγάπη του πόνο της. Περνούσε κοντά της όλες του τις Κυριακές και όταν έκανε καλό καιρό πήγαιναν μαρινουές περιπάτους και έβλεπαν τό ήλιοδασίλειμα.

Ένα βράδυ ή 'Οριάν διηγήθηκε στο φίλο της ότι είχε έπισκεφθί τόν άνδρα της Ρόζα, της παραδοχέως της. Ο κακομοίρης είχε άρπάξει θρογοπνευμονία και ό γιατρός έλεγε πώς δέν θάβγαζε τη νύχτα. Άλλά ή Ρόζα, πού δέν έπαινε να έλπιζε, είχε άρνήθι διαρρήδην να τού κάνει ένεση μορφίνης ό γιατρός.

Για να διασκεδάση την άναπημένη του ό Ντανιέλ έφώνωζε:

— Τό καλονικό διάστημα που χρειάζεταν να πενήσθι, πέρασε. Πότε θά παντρευτούμε άγαπημένη μου;

Η νέα τού άποκρίθηκε μ' ένα φιλί και ό Ντανιέλ έφυγε για τό Παρίσι χαρούμενος σάν παιδί.

Έπειτα από δύο βδομάδες ό Ντανιέλ έαναπνεύσε στο Έρε.

Βλέπει την 'Οριάν καθισμένη πλάι στη φωτιά και τυλιγμένη μ' ένα πελώριο μαύρο σάλι, σάν γερώντισσα.

Στό πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη ή μελαγχολία.

Δέν έτρεφε να ριχτή πρώτη αυτή στην άγκαλιά του φίλου της και δέχτηκε τά φιλιά του ψυχρά.

Τί έμπόδιο είχε όρθωθί άνάμεσά τους, λοιπόν;

Μήπως ή αγάπη της για τόν Ζεραντ ήταν ψεύτικη; Μήπως τόν άνεχόταν μόνο γιατί της θύμιζε τόν Ζάκ;

Ο Ντανιέλ δέν ήξερε τί να σκεφθί. — Άλήθεια, δέν μούπε, έκανε ό γιατρός, για να σπάση τό πάγο, τί άπέγινε ή Ρόζα ύστερα άπ' τό θάνατο τού συζύγου της;

— Ο 'Ομς γιατρεύτηκε, έπρε ή 'Οριάν μέ άχρωμη φωνή.

Και σέ λίγο άφισε να ξεχυθί όλος ό πόνος που τη βασάνιζε τόσες μέρες, έξω-τερικευσε την άμφιβολία που την έτρωγε σάν σαράκι.

Γιατρεύτηκε, έφώνωζε, παρ' όλο που τόν είχε καταδικάσει ό γιατρός. Γιατί να σου ζητήσω να σταματήσης την άγωνία τού Ζάκ; Γιατί να μέ άκούσης; Και άν τόν σκοτώσαμε έμεις οι ίδιοι μέ την ένεση;

— Τρελλάθηκες, 'Οριάν; διαμαρτυρήθηκε ό Ντανιέλ. Η κατάστασις τού 'Ομς δέν μπορούσε ναύαι τόσο άπελπιστική σάν τού Ζάκ, άφού...

— Πίστευσε Ζάν ότι ήταν χαμένος, δέν τό άμφισβητώ. Άλλά

μπορεί να γελάστηκες. Οι γιατροί δέν είναι αλάθητοι. Και ύστερα μέ ποιό δικαίωμα έπεμβαίνεις; Γιατί να άγνοείς την θεία πρόνοια; Και άποσπάστηκε βίαιώς άπ' την άγκαλιά τού φίλου της.

Άκουμπισμένος στον τοίχο ό γιατρός θασρούσε πώς ξαναζούσε τη τραγική στιγμή.

«Από ποιά σημείο και πέρα, ό οίκτος πού γεννούν οι σωματικοί πόνοι έπιτρέπει

στο γιατρό να σταματά άπότομα τη ζωή που σβύνει σιγά-σιγά; άναρωτιόταν. Μήπως διατηρούσε καμιά πιθανότητα, όσο και μικρή, ό Ζάκ να σωθί; Μήπως ύποσυνείδητα άρνήθηκε να τό παραδέχτη γιατί άγαπούσε τη γυναίκα τού;»

Ένα ρίγος διεπέρασε τό κορμί του. — Όχι... Είχε ένεργήσει όπως τού είχε ύπαγορεύσει ή έπαγγελματική του συνείδησις.

— Θάνατ άδύνατο, Ντανιέλ, έξασκολούθησε ή νέα, να ζήσουμε μαζί, όταν θά μέε καταδικώκει ή τραγική αυτή άνάμνησις.

— Και άν έπρόκειτο άπόδια να χάσω την αγάπη σου για πάντα, έτόνιζε σοβαρά ό γιατρός, πάλι δέν θά δίσταζα να πώ ότι μπρός σέ μία τόσο όδυνηρή άγωνία, σάν τού Ζάκ, θά φερόμουνά όπως φέοθηκα.

Μέ τό κεφάλι ψηλά θήκε άπ' τό χωλλ, χωρίς αυτό να κάνει τη παραμικρή κίνηση για να τόν κρατήση και προχώρησε προς τό μέρος όπου τόν περιμένα τ' αυτοκίνητό του.

Ένοιωθε πώς θά χρειάζόταν να περάσουν πολλοί μήνες ώπου να διαλυθί άπ' τό νου της 'Οριάν, ή τραγική άμφιβολία.

Άλλά ή αγάπη τού Ντανιέλ υπερέφανη και άξιοπρεπής, δέν θά δινόταν μέσ στην άνάμνησι.



# ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

## ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεγάλ, λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει, έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπειά των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια των πλειστηριασμού πύλινος γίνεται στην αψίδα του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πυκνής: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα το έδινά και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Πυρνα και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνοματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό το όρον να δεχθί να παντρευτεί μίαν ωραιότατη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντικήν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου ευρίσκεται η ανύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεγάλ, τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και μια νύχτα απαγάγει τη νέα και την φυλάκισει.

Αργότερα η Γαβριέλλα δραπετεύει και καταφεύγει εκ τυχής στο μέγαρο του Μουράτ, φεύγει όμως και από εκεί διότι ο Μουράτ της εκφράζει τον έρωτά του και περιεπλανώμενη ξαναπαύεται πάλι στα χέρια του Νορβέρτου ο οποίος την απειλεί ότι αν δεν γίνει γυναίκα του θα σκοτώσει τον πατέρα της. Και μια μέρα την μεταφέρει σε μια εξοχική βίλλα όπου βρίσκεται και ο πατέρας της. Η Γαβριέλλα δεν τολμά να πη τίποτα στον πατέρα της και ο Νορβέρτος του ζητά το χέρι της Γαβριέλλας. Ο Μπερταλά που θεωρεί τον Νορβέρτο σωτήρα της κόρης του τον θέλει τον γάμο αυτό, ή νέα όμως τον απορρίπτει. Στο τέλος, αναγκάζεται να υποχωρήσει για τη ζωή του πατέρα της, δηλώνει, όμως, προηγουμένως στον Νορβέρτο, ότι ούδέποτε θα τον αγαπήσει της ανάγκης. Ο Νορβέρτος ελπίζει να μαλακώσει αργότερα την καρδιά της Γαβριέλλας και αρχίζει τις προετοιμασίες και το σχετικό άγγελτήριο. Φθάσαμε έτσι στην παραμονή των γάμων: ως το δώδεκα άρχισε μια θύελλα. Αψήφισαν χιονοπτώσεις πέντε ανθρώπων ποταμόν στον πύργο, όπου βρισκόταν η Γαβριέλλα. Οι πέντε αυτοί άνθρωποι, ή Γαβριέλλα σε μια καλύβα, εις απόστασιν ενός χιλιομέτρου από τον πύργο και πέντε αυτοί άνθρωποι ήταν ο Μουράτ, ο

Βαλεντίνο, ο Άνοιχτομάτης, ο Αύγουστος και ο Σιλπερίν.

Όταν προχώρησε η νύχτα οι πέντε φίλοι, εισόδουν στον πύργο του Νορβέρτου. Βαδίζουν στα σκοτεινά όταν ξαφνικά ανήκουν τα φώτα και εμφανίζεται ο Νορβέρτος που έντελως ειρωνικά τους υποδέχεται: «Αν... καλεσμένους του. Σε μια στιγμή βγάξει ένα πιστόλι ο Άνοιχτομάτης όμως τον αποπλίζει. Ο Νορβέρτος εν τούτοις αν και διαδογμώς έχουν συλληφθή και δεθί, δυο άνθρωποι του φαίνεται ευχαριστημένοι και ήσυχος. Εν τώ μεταξύ ο Βαλεντίνο σπεύδει εις αναζητήσιν της Γαβριέλλας που τον υποδέχεται στο δωμάτιό της κατάπληκτη:

Ποιό κατάπληκτος όμως μένει σε λίγο ο Βαλεντίνο όταν ακούει από το στόμα της νέας ότι δεν σκοπεύει να τους ακολουθήσει και ότι απαλά τον Νορβέρτο τον οποίο και θα παντρευτεί. Ο Βαλεντίνος βρίσκει με τον Νορβέρτο και επακολουθεί μονομαχία, κατά την οποία ο Νορβέρτος αν και υπορούσε, δεν σκοτώνει όμως, τον Βαλεντίνο. Μετά την μονομαχία, ο Νορβέρτος πηγαίνει και βρίσκει την Γαβριέλλα και της αναγγέλλει ότι οι γάμοι των θα γίνουν στις δέκα ακριβώς. Η Γαβριέλλα μετά την αναχώρηση του Νορβέρτου έμεινε άκίνητη. Κατόπι άνοιξε τα παράθυρα, έσπασε ξύλο κι' ένοιωσε τις θερμές ακτίνες του ήλιου να την χαϊδεύουν.

## 16ον

ΕΦΘΑΣΑΝ ως αυτήν οι ευωδίες των λουλουδιών... άκουσε το τιτίβισμα των πουλιών... Κι' ένοιωσε ένα μεγάλο παράπονο να την πνίγει.

—Όποτε θα γίνει αυτό το έγκλημα εις βάρος μου, συλλογίσθηκε με πίκρα, και κανένας δεν θα βρεθί να με σώσει... κι' όλα, ολόγυρά μου, φοιμόνται χαρούμενα και ευτυχισμένα... Καί τίποτα δεν έχει αλλάξει... Μόνο που τα όνειρά μου πέφτουν συντρίμια...

...Κι' οι δρες κυλούσαν... Στι δόχτα, μια καμαριέρα μπήκε στο δωμάτιό της για να την ντύσει. Της έφερε το πολυτελές νυφικό φόρεμα, το μακρύ πέπλο, τα μεταξωτά γοβάκια, την λευκή λαμπάδα, τα στεφάνια με άνθη της λεμονιάς...

«Α! Ήταν παράδοξος αυτός ο γάμος... Όλο το πρωί έφθαναν απ' τα περίχωρα φίλοι του γαμπρού... Τα δωμάτια του πύργου έγέμισαν από κόσμο...

Στις έννέα, σύμφωνα με τις προσαγές του Νορβέρτου, η Γαβριέλλα ήταν έτοιμη. Οι δύο μοδίστες που την έντυσαν ήσαν κατενθουσιασμένες.

Σε λίγο ήρθε να την πάρη ο πατέρας της. Φαινόταν εύθυμος, ξαναγεωμέ-

νος... Επίστευε, ο δυστυχισμένος, ότι οδηγούσε την κόρη του στην ευτυχία, στην εκπλήρωση των ιδανικών της.

Κι' η Γαβριέλλα, ήταν υποχρεωμένη να του χαμογελά.

Τ' αμάξια περιμέναγ στην αυλή. Η νέα κατέβηκε την σκάλα του πύργου σάν αυτόματο. Ανέβηκε, μαζί με τον πατέρα της, στο πρώτο αμάξι.

Ο μαρκήσιος, τη στιγμή που της έδινε το χέρι για να την βοηθήσει ν' ανέβη έπρόφρασε να της ψιθυρίσει.

—Μην ξεχνάς, Γαβριέλλα, ότι είμαι όπλισμένος...

Όλοι οι χωριάτες του Καρμπενό είχαν παραταχθεί στο δρόμο απ' όπου θα περνούσε η γαμήλια πομπή. Έρριχναν τουφεκίες στον άερα, πιστολιές, ρουκέτες...

Και οι νέες του χωριού, φορώντας τις γραφικές τους φορεσιές, περίμεναν στην πόρτα της εκκλησίας, κρατώντας λουλούδια στο χέρι.

Ολόκληρο το χωριό γιόρταζε για το ευτυχές αυτό γεγονός. Ο Δήμαρχος, φορώντας την επίσημη ένδυμασία του, περίμενε στη μεγάλη αίθουσα του Δημαρχείου.

Έβγαλε ένα σύντομο λόγο στον Νορβέρτο και στην Γαβριέλλα, συγχαίροντάς τους και τους δύο.

Όταν χρειάστηκε ν' απαντήσει, «δυνατά και καθαρά» όπως της είπε ο δήμαρχος, αν δεχόταν να πάρη τον Νορβέρτο ως σύζυγο, ή όχι, η Γαβριέλλα εδίστασε...

Περιέφερε ολόγυρά της ένα βλέμμα γεμάτο αγωνία.

Τίποτα! Δεν βρίσκουνταν μέσα στο Δημαρχείο, την στιγμή που έτελειτο ο πολιτικός της γάμος, παρά μόνον αδιάφοροι... ή έχθροι...

Και τότε πιά η Γαβριέλλα ναι... λωσε το κεφάλι, έτοιμη να προβή στην θυσία της ως το τέλος...

Και ως το τέλος της τρομερής αυτής ημέρας δεν ήταν πλέον παρά ένα πλάσμα άψυχο, ένα ανθρώπινο κουρέλι, που έκτελούσε μηχανικά, ότι κι' αν της ζητούσαν.

Μετά το Δημαρχείο, έπήγαν στην Εκκλησία. Η Γαβριέλλα έπεχειρή να προσευχηθί, δεν μπόρεσε όμως... Δεν θυμόταν ούτε και τις παιδικές της προσευχές.

Αναγκάσθηκε κι' εκεί ν' ακούσει τον λόγο που έζεφώνησε στους «νεονύμφους» ο Ιερ. υς.

Εμίλησε για την άρχοντιά του Νορβέρτου, για την καλωσύνη του, για τις αρετές του...

Της είπε, ότι αυτή και ο σύζυγός της ήταν οι τελευταίοι απόγονοι μιας ιπποτικής γενιάς... Κι' άκόμη, της έτόνισε ότι έπρεπε ν' αγαπά, να σέβεται και να φοβάται τον άνδρα της.

Στον Νορβέρτο, είπεν επίσης ότι έπρεπε ν' αγαπά και να σέβεται τη

# μιάς ΨΥΧΗΣ

## ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τέλος, ή τελετή τελείωσε. Ο Νορβέρτος και η Γαβριέλλα ήταν παντρεμένοι πλέον «ένωπιον Θεού και ανθρώπων».

Στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, διάφορες χωριατοπούλες έπρόσφεραν μπουκέτα «στη νύφη».

Η Γαβριέλλα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, έσκυψε κι' έφίλησε τα άθωα αυτά κοριτσάκια. Τους ευχήθηκε να είναι πιο ευτυχισμένα στη ζωή από αυτήν.

Κατόπιν ξαναέβηκε στο αμάξι και απομακρύνθηκε.

...Και δεν είδε ένα νέο, που βγήκε πίσω από μια συστάδα δέντρων όπου ήταν κρυμμένος, και προχώρησε ως τη μέση του δρόμου, τρεκλίζοντας...

Οι χωριάτες, παραμερίζοντας για να τον άψισουν να περάσει, ψιθύρισαν:

—Μωρέ, μεθύσι που το έχει.

Ο νέος αυτός ήταν ο Βαλεντίνο.

— — —

Όλα δεν είχαν τελειώσει όμως ακόμα για την Γαβριέλλα.

Μόλις έφθασε στον Πύργο, παρουσιάσθηκαν οι κολλήγοι των κτημάτων που ανήκαν στον Νορβέρτο, και της ευχήθηκαν κάθε ευτυχία...

Δεν άκουγε παρά εκφράσεις χάρας ολόγυρά της και ευχές.

Το βράδυ, έγινε γορός και ρίξαν ρουκέτες. Όλα είχαν φωταγωγηθεί.

Παντοῦ, σ' όλα τα κέντρα, έχο- ρευαν και γλεντούσαν.

—Ζήτω ο κ. Νορβέρτος! Ζήτω ο κ. Μαρκήσιος! φώναξαν κάθε τόσο οι χωρικοί τσουγκρίζοντας τα ποτήρια τους.

Ο Νορβέρτος, σε μια γωνιά, έσφιγγε χέρια... ευχαριστούσε... Χαμογελούσε ολόκληρος.

Έξαφνα, ένας άνθρωπος, διέσχισε το πλήθος και τον έπλησίασε.

Τον άρπαξε από το μπράτσο.

—Όπως βλέπεις, τοῦ είπε, έτήρ- ρησα το λόγο μου... Το έργο μου όμως δεν έτελείωσε ακόμα. Μένουν κι' άλλοι κληρονόμοι... Πρέπει να τους ανακαλύψω και αυτούς, για να μπορέσουμε να βάλουμε στο χέρι την περιουσία...

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ρου- κέν.

Καί, σκύβοντας σ' άφτι του μαρκήσιου, έπρόσθεσε με χαμηλή φωνή:

—... Και οι κληρονόμοι αυτοί πρέπει να πεθάνουν!...

## ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Έπέρασε ένας χρόνος από την ή-

μέρα του γάμου του Νορβέρτου και της Γαβριέλλας. Καί στο διάστημα του χρόνου αυτού, οι κοσμικοί κύκλοι του Παρισιού δεν μιλούσαν παρά γι' αυτούς— κυρίως για τον Νορβέρτο.

Ο μαρκήσιος είχε εμφανισθεί, πράγματι, σάν μετέωρο, μια μέρα, και είχε κατακτήσει την κοσμού- πολη...

Αγόρασε το παλιό μέγαρο της οδού Γκρενέλ—Σαιν—Αρμάν, όπου είχαν ζήσει οι πρόγονοί του, όπου είχε γεννηθεί και ο ίδιος, και το είχε «μοντερνοποιήσει» τελείως. Είχε εφοδύει τεράστια ποσά, φυσικά, γι' αυτό. Ζούσε, άλλωστε, μια ζωή πολυτελεστάτη. Πετούσε τα χρήμα- τα από τόπαράθυρο...

Εθάμπωνε κι' εγώητε, συγχρό- νως, τους πάντας.

Γιατί συγχρόνως έκανε κι' άγα- θοεργίες... Αγόρασε ένα τεράστιο οικόπεδο, πίσω από το μέγαρο των Απομάχων, όπου άρχισε να κτίζει ένα νοσοκομείο. Ίδρυσε, επίσης, διά- φορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Και κάθε τόσο, οι στήλες των έφη- μερίδων ανέφεραν και κάποια δω- ρέα του, για έθνικό ή φιλανθρωπικό σκοπό.

Δεν ήρκετο όμως σ' αυτά. Θάλεγε κανείς ότι τα πλούτη είχαν αναπτύξει μέσα του μια μεγάλη δραστηριότητα.

Ανακατεύθηκε σε διάφορες οι- κονομολογικές επιχειρήσεις, κι' έδειξε τέτοιες Ικανότητες, ώστε άρ- χισε να τον προσέχη και η κυβέρνη- σις ακόμα.

Λίγον καιρό μετά τον γάμο του, έθεσε υποψηφιότητα βουλευτού στο Μπουά—Τορντύ. Έξελέγη.

Υστερ' από μερικούς μήνες εφέ- ρετο ως πθανός ύπουργός.

Αυτή υπήρξεν ή εξέλιξη του Νορ- βέρτου.

Χάρις στην περιουσία της Γαβρι- έλλας, μέσα σε ένα χρόνο, από άση- μος και φτωχός, είχε γίνει ένας σω- στός βασιληάς: ο βασιληάς του Παρισιού.

Θάπρεπε ναταν ευτυχισμένος, βέ- βαια, ο Νορβέρτος... Κι' όμως δεν ήταν...



Στις έννέα η Γαβριέλλα ήταν έτοιμη



## Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

«Ένα σαράκι έτρωγε σιγά-σιγά την καρδιά του. Άγαπούσε. Άγαπούσε άρρωστημένα, με παραφορά, άπελπισμένα.

«Ένας χρόνος είχε περάσει από την ημέρα πών γάμων του μαρκησιού.

Καί, για να γιορτασθῇ η σπουδαία αυτή επέτειος, μιᾶ μεγάλη γιορτή έτοιμαζόταν στο μέγαρο του Άρζεντάλ.

Ο Νορβέρτος, προσπαθούσε να φανῇ χαρούμενος. Δεν ήθελε να προδοθῇ, δεν ήθελε να μαντεύσει κανείς πόσο η ψυχή του ήταν πικραμένη...

Ο Ρουκέν δεν έμφανιζόταν παρά σπανίως στο μέγαρο της οδού Γκρενέλ.

Επί ένα χρόνο τώρα δεν είχε παύσει απ' το να καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες για ν' άνεύρη την αδερφή του Μπερταρά, που ώριζε στην διαθήκη ως συγκληρονόμος του της μεγάλης περιουσίας.

Δεν είχε κατορθώσει όμως ν' άνακαλύψῃ τὰ ίχνη της.

Τοῦ κάκου είχε καταφύγει στον πατέρα της Γαβριέλλας:

—Δεν είσαστε μοναδικός κληρονόμος της μεγάλης αυτής περιουσίας, κ. Μπερταρά... Σας τῶπαμε, άλλωστε, αυτό, από την πρώτη ημέρα...

«Έγω, πράγματι μιᾶ αδερφή, την 'Ιωάννα... 'Ετσι τὴ λένε... Δί-καίο είναι να πάρῃ κι' αυτή τὸ μερ-δικό της... Δυστυχῶς όμως, δεν ξέ-ρω ποῦ βρίσκεται... Ζῇ, άραγε, ά-κόμη; Οὔτε αυτό τὸ ξέρω.

—Πῶς έτυχε να χάσετε τὰ ίχνη της; «Αν μὲ οἱ δὲν ἔχουνε πληροφορίες, θὰ προσπαθούσα νὰ τὴν βρῶ ἐγώ.

Ο γέρος εκούνησε τὸ κεφάλι του. Κατόπιν, εἶπε μελαγχολικά:

—'Η αδερφή μου, αυτή άκόμα, θάνατι πενήντα χρονῶν. Γεννήθηκε, όπως ἐγώ, στο Σαμσόν, κοντά στο Σαντιγκύ-σιέρ. Σιέν, στην έπαρ-χία της Χρυσῆς Άκτής, 'Α, ήταν πολύ όμορφη, ἡ αδερφούλα μου... Ναι, πολύ όμορφη... Γι' αυτό πήρε τὸ κακό δρόμο...

«Πρωτοπήραν άέρα τὰ μυαλά της, ἐκεῖ, στο χωριό... Κι' ἐπειδὴ οἱ γονεῖς μας ήταν πολύ άυστηροί, έ-φυγε από τὸ Σαμσόν και ἦλθε στο Παρίσι... Στην άρχή, μαθαίναμε νέα της. 'Επειτα όμως οἱ γέροι πέθα-ναν. 'Από τότε δεν ξανάκουσα νὰ γίνεται λόγος για τὴν 'Ιωάννα.

«Όταν ἐγκαταστάθηκαν στο Πα-ρίσι, προσπάθησα πολλές φορές νὰ βρῶ τὰ ίχνη της. Δὲ Βαρυέσαι, δ-έρε, μπορεί καί νὰ πέθανε... 'Εγώ, τουλάχιστον, αὐτὸ παραδέχομαι...»

«Άρχισε νὰ τὸ παραδέχεται κι' ο Ρουκέν αὐτό. Γιατί είχε άναστατώ-σει όλόκληρο τὸ Παρίσι, χωρίς ν' άνακαλύψῃ τὴν 'Ιωάννα Μπερταρά.

Οἱ πράκτορες του, άλλωστε, ἐνῶ χαν συναντηθεῖ πολλές φορές με τούς πράκτορες τοῦ Μουράτ πού, φαίνεται, έψαχναν, για τὸ ἴδιο ζή-τημα,

Καί τὸ μόνο πού παρηγοροῦσε τὸν Ρουκέν, ήταν ὅτι καί ὁ αντίπα-λός του δεν είχε πέτυχει σίς έρευ-νές του.

—'Αν ἡ 'Ιωάννα Μπερταρά, συλ-λογιζόταν, δεν υπάρχει πιά στη ζωῇ, τόσο τὸ καλλίτερο για τὸν μαρκή-σιο καί για μένα. 'Εχουμε ἔτσι, νὰ διατρέξουμε λιγότερους κινδύνους. Τὸ κακό είναι μόνο πὼς θάπρεπε ν' άποδείξουμε τὸ θάνατό της, για νὰ ζητήσουμε νὰ μᾶς παραδοθῇ ὁλό-κληρη ἡ κληρονομία.

«Ἦλπιζε ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσε καί ἡ τύχη.

Κι' ὅπως θὰ δοῦμε, ἡ ἔλπίς του ἐ-πέφρωτο νὰ μὴ διαψευσθῇ.

—ΠΠ—

«Επὶ δεκαπέντε ἡμέρες συνεχῶς, οἱ κοσμικὲς στήλες τῶν παρισινῶν ἐφημερίδων δεν ἡσυχολοῦντο με τί-ποτε άλλο παρά με τὴν γιορτὴ πού ἐτοίμαζαν στο μέγαρό τους οἱ Άρ-ζεντάλ.

«Ἡ Γαβριέλλα, ὥστόσο, ἔμενε κλειδωμένη στο δωμάτιό της.

Δεν είχε θελήσει ν' άναμιχθῇ σὲ καμμία λεπτομέρεια τῆς γιορτῆς.

Θάθελε, άν μπορούσε, για νὰ μὴ ἀκούῃ καί νὰ μὴ βλέπῃ τίποτα, νὰ ἔμενε κλεισμένη στο πιδό μοναχικό, στο πιδό άπόμερο δωμάτιο τοῦ μεγά-ρου.

Πόσο παράξενη, αλήθεια, ήταν ἡ ζωῇ της.

«Όλοι τὴν ζηλεύαν, οἱ γυναῖκες τὴν φθονοῦσαν, κι' αὐτὴ... άποτρα-βηγμένη σ' ένα ἐρημικό δωμάτιο ἐ-κλεινε...

Επὶ ένα χρόνο τώρα πού ήταν παντρεμένη, δεν είχε ανταλλάξει με τὸν άνδρα της παρά ἐλάχιστας λέξεις... κι' αὐτές, όταν ἐτύχαινε νὰ βρίσκονται σὲ κόσμο, για νὰ μὴ μαντεύσει κανείς τὸ δράμα της συμ-βίωσης των...

Καθένας από τούς δύο συζύγους, ζούσε άπομονωμένος, άπελπισμένος, διψώντας ἐκδίκηση.

Αὐτός, με τίς τῶψεις του καί τὸν ἀνικανοποίητο ἔρωτά του. Αὐτὴ, με τὴν άπόγνωσή της...

—ΠΠ—

Τὸ πρωτὶ της ἡμέρας ὅπου θὰ γιορταζόταν ἡ επέτειος τῶν γάμων τους, ὁ Νορβέρτος ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὴν Γαβριέλλα.

«Όταν ἡ καμαριέρα της ἐξέφρα-σεν αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία τοῦ μαρκη-σιού, ἡ Γαβριέλλα ἐχλώμιασε.

«Ήταν ἡ πρώτη φορά πού ὁ άν-δρας της της ἐητοῦσε τέτοιο πράγ-μα. Μόλις είχε ζυγνήσει, καί φορού-σε τὴ ρόμπα της άκόμη. 'Εκάθισε στήν άκρὴ ενός καναπέ, τυλίχθηκε ὅσο μπορούσε καλλίτερα στήν ρόμ-πα της, κι' ἔκανε νόημα ὅτι θὰ τὸν δεχόταν.

Σὲ λίγο, ὁ Νορβέρτος μπῆκε στο δωμάτιό της, κι' ἐκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Φαινόνταν ἐξαιρετικά ταραγμένη.

«Εμεινε ὄρθιος μπροστά της. Αὐ-τὴ, δεν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνη-ση όταν τὸν άκουσε νὰ μπαίνει.

—Γαβριέλλα, εἶπε ὁ μαρκήσιος με φωνὴ πού ἔτρεμε ἑλαφρά, τὸ διάβη-μά μου θὰ σοῦ φαίνεται παράξενο... καί δεν θάχῃς άδικο.

«Ὁφείλεις νὰ δηλώγῃς όμως, ὅτι από τότε πού παντρευθήκαμε εἶ-ναι τὸ πρῶτο διάβημα τοῦ εἶδους αὐτοῦ πού κάνω...

«Ἡ Γαβριέλλα ὀρθώθηκε.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε.

— Νά... εἶναι ἡ πρώτη άπόπειρα συμφιλίωσέως μας πού άποτολμῶ...

—Συμφιλίωσέως μας; φώναξε ζω-ηρὰ ἡ Γαβριέλλα. Εἶσθε τρελλοὲς άν φαντάζεσθε πὼς μπορεί νὰ γινήῃ ἐν-τέτοιο πράγμα... Καί ἐάν αὐτὸς ἦ-ταν ὁ σκοπός της ἐπισκέψεώς σας ἐδῶ, σήμερα τὸ πρωί; μπορείτε νὰ πηγαίνετε...

—'Ακουσέ με Γαβριέλλα... 'Αφισέ με νὰ τελειώσω...

—Μήπως με τὸ φέρεσίμὸ μου σὰς ἔδωσα τὴν ἐλπίδα νὰ ἐλπίζετε τὸ παραμικρό;

—'Οχι... «Ὡ, ὅχι!... 'Εφάνηκες πάντα σκληρὴ καί χωρίς οἶκτο...

Οὔτε στιγμή δεν ἐλύγισες...

—Τότε, λοιπόν;

—Πρέπει νὰ μ' άκούσης, ἐν τού-τοις...

Καί, με ὕφος ταπεινὸ, ἐπρόσθεσε:

—Μὴν μοῦ άρνηθῇς αὐτὴ τὴ χά-ρη!

«Ἡ Γαβριέλλα ἔκαμε μιᾶ χειρονο-μία πού ἔλεγε καθαρά: «Πρὸς τί; Μήπως ὅτι καί ἂν άκούσω θὰ ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ με κάνῃ ν' άλλαξῶ γνώμη;...»

—'Ὡστε, λοιπόν; Γαβριέλλα, δεν άλλαξε αἰσθήματα άπέναντί μου ἐ-πὶ ένα χρόνο τώρα;

—'Οχι.

—Δεν άγνοεῖς, ἐν τούτοις, ὅτι σ' άγαπῶ;

—Ντρέπομαι πού εἰμαι γυναῖκα σας, καί κοκκινίζω γιατί φέρω τὸ ὄνομά σας.

—Γαβριέλλα... Γαβριέλλα, μὴ με ἐξωθεῖς στὰ ἔσχατα... «Όποια ἄλλη γυναῖκα κι' ἂν βρισκόταν στὴ θέση σου θάταν περὶφανε γιατὶ ἐνέπνευσε ἐνὰ τέτοιο ἔρωτα...

«Αν ἐργάζου-μαι τόσο ἐντατικά, Γαβριέλλα, ἂν ἔγιναι πλούσιος, ἂν ἔγιναι ἰσχυρός, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκαμα μόνο καί μόνο γιατί σ' άγαπῶ... Για νὰ σὲ συγκι-νήσω...

«Κύτταξε, Γαβριέλλα ὀλόγυρά σου. «Όλοι σκύβουν τὸ κεφάλι μπρο-στά μου γιατί τὸ νοιώθουν πὼς εἶ-μαι πιδό δυνατός απ' αὐτούς. Στὰ χέ-ρια μου κρατῶ τίς εἰκοσι μεγαλύτε-ρες περιουσίες τοῦ Παρισίου, πού θὰ μπορούσα νὰ τίς συντρίψω, μ' ένα χρηματιστηριακό κόλπο, ὅποια στιγμή θὰ μοῦ κάπνιζε... Αὔριο, ἂν ἦθελα, θὰ γινόμουν ὑπουργός... Θὰ κυβερνοῦσα τὴ Γαλλία...

«Δεν άκουσε νὰ γίνεται λόγος, για τὰ φιλανθρωπικά ἔργα πού ἔχω ἰδρύσει;... «Όλοι με θαυμάζουν... «Όλοι με σέβονται... «Όλοι μ' ἐκτι-μοῦν... Γιατὶ ντρέπεσαι, λοιπόν, πού φέρνεις τὸ ὄνομά μου;

—Γιατὶ σὰς γνωρίζω καλά!

—Δεν θὰ παύσης ποτέ, λοιπόν, νὰ με μισῇ;

—Ποτέ!

—'Α! Εἶναι άφόρητη ἡ ζωῇ, ε-τσι...

—Γιὰ μένα εἶναι πιδό άφόρητη πα-ρά για σὰς.

—'Οχι! Χίλιες φορές ὅχι, γιατί ὁ-ποφῶρα τρομερά, Γαβριέλλα, Δεν τὸ βλέπεis αὐτό;

—Τὸ βλέπω, κι' εἰμαι εὐτυχῆς. Καί τὸ βασανιστήριό σας, μέρα με τὴν ἡμέρα θὰ μεγαλώνω... ὅπως θὰ αὐ-ξάνεται καί τὸ μῖσος πού νοιώθω για σὰς...

—Γαβριέλλα, μὴ τὸ λὲς αὐτό... Θὰ με κάνῃς νὰ τρελλαθῶ... 'Αφισέ με νὰ ἐλπίζω, τουλάχιστον.

«Αν μπορούσε νὰ φαντασθῇ, Γα-βριέλλα, τί φοβερό μαρτύριο εἶναι για μένα νὰ σὲ νοιώθω κοντά μου, ἐσένα πού άγαπῶ τόσο παράφορα, ἐσένα πού λατρεύω, καί νὰ μὴ μπο-ρῶ άγαποῦσε...

ρῶ νὰ σὲ πάρω νὰ σὲ σφίξω στήν άγκαλιά μου... καί νὰ νοιώθω πὼς μᾶς χωρίζει μιᾶ ἄβυσσος...

«Θάπρεπε νὰ με φοβάσαι, Γαβρι-έλλα... Δεν εἰμαι παρά ἕνας ἐγκλη-ματίας, στο κάτω κάτω, καί θὰ ἡ-μουν ἱκανός νὰ κάμω ἐγκλημα...

«Ἡ Γαβριέλλα σήκωσε τὸ κεφάλι καί τὸν ἐκύτταξε προκλητικά:

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; Μὲ άπειλη-τε τώρα;

—Ναι, σὲ άπειλῶ! Προτιμῶ νὰ με τρέμῃς παρά νὰ με άποτροπιάζε-σαι! Εἰμαι άνδρας σου, εἰμαι κύ-ριός σου... Εἰμαι δυνατός, καί μοῦ ἀνήκει ἄφοῦ εἰσαι γυναῖκα μου...

«Έγω δικαιώματα ἐπάνω σου... Κι' ἂν μοῦ ἀντισταθῇς, ἔχω τὸ δικαίω-μα νὰ ἐξακρίνω βία...

«Μὴ με ἐξωθεῖς στὰ ἄκρα Γαβρι-έλλα. Μὴ λησιμονεῖς ὅτι εἰμαι κύρι-ός σου καί άνδρας σου!

«Επλησίασε τὴν Γαβριέλλα καί πῆ-ρε τὰ χέρια της, πού ήταν παγωμέ-να, μέρα στὰ δικά του.

Αὐτὴ δεν ἔφερε καμμία ἀντίστα-ση.

—Γαβριέλλα... Δεν θὰ με συγχω-ρέσης, λοιπόν;

—'Οχι!

—Πρόσεξε καλά... Δεν ξέρεις ποῦ μπορεί νὰ με ὀδηγήσῃ ἡ άπελπι-σία!

«Ἡ ζωῇ μου σὰς ἀνήκει!

Σάν τρελλός τὴν άρπαξε καί τὴν ἔσφιξε στήν άγκαλιά του.

—Δεν ζητῶ τὴ ζωῇ σου. Θέλω τὸν ἔρωτά σου!

«Ἡ καρδιά μου ἀνήκει σ' ἔναν ἄλλον...

—Γαβριέλλα!

—Ναι... Σ' ἔναν ἄλλον!...

«Α, δυστυχισμένη!... Φτάνει νὰ θελήσω, καί θὰ γίνῃς πραγμα-τικά γυναῖκα μου!... Δὲ θὰ μπο-ροῦσε νὰ μοῦ φέρῃς τὴν παραμικ-ρὴ ἀντίσταση!... Μὴ με προκα-λεῖς, λοιπόν!... Φοβήσου με!...

—Δεν σὲ φοβοῦμαι καί σὲ προκα-λῶ!

«Ο Νορβέρτος τὴν ἔσφιξε πιδό πα-ράφορα άκόμη.

Αὐτὴ, δεν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση. «Ἦξερε πὼς θάταν μά-ταιο αὐτό.

Καί ἴσως, ἂν είχε ἀνισταθεῖ, νὰ ἐξόργιζε άκόμη περισσότερο τὸν Νορβέρτο... «ἴσως νάθετε σὲ κίν-δυνο τὴ ζωῇ της.

Μπρὸς στήν ἀπάθειά της όμως, μπρὸς στον άποτροπισμὸ πού ἡ-ταν ζωγραφισμένος στο πρόσωπό της, αὐτὸς τάχασε.

Τὴν ἄφισε νὰ πέσῃ στον καναπέ...

Καί γονάτισε μπροστά της...

«Έκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, καί ἐξέσπασε σὲ λυγ-μούς...

—Συχῶρεσέ με, Γαβριέλλα... «Ο-ταν βρίσκωμαι κοντά σου, γάνω τὸ λογικό μου... Δεν άναγνωρίζω πιά τὸν ἐαυτό μου... Τί πῆγα νὰ κά-νω; Θεέ μου... Δεν θὰ μπορούσε νὰ, νὰ μ' άγαπήσης... Συχῶρεσέ με... Μήπως σ' ἐπένεσα;

«Εκείνη δεν ἀπήνησε. Δεν ἔπαυε απ' τὸ νὰ τὸν κυττά.

—Δεν ἔχεις ἐκδικηθεῖ αρκετά,

λοιπόν, Γαβριέλλα; Σέρνομαι στὰ πόδια σου, βλέπεις, καί σὲ ἱκε-τεύω... «Ὡ, ἂν ἦξερες πόσο ὑποφέ-ραω... Κύτταξέ με, Γαβριέλλα... Σκέ-ρω... Κύτταξέ με, ὅπως ἔνας άνθρωπο, πού πὼς άποκρούεις ἕναν άνθρωπο, μπρὸς στον ὀποῖον ὅλοι ὑποκύ-πτουν... «Έναν άνθρωπο πού δεν ἔ-γινε τόσο ἰσχυρός παρά μόνο γιατί σ' άγαποῦσε...

«Σὲ ποιᾶν ἄλλη ταπείνωση θέλεις λοιπόν, νὰ ὑποβληθῶ άκόμη;

—Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποβλη-θῇτε σὲ καμμία ταπείνωση. Δεν πρόκειται νὰ με συγκινήσετε...

—'Α, θὰ σὲ συντρίψω!

«Ἡ Γαβριέλλα κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Πιθανόν... Μαζὶ με τὴ ζωῇ μου όμως, θὰ συντρίψετε καί τὴν καρδιά μου...

—Τίποτα, λοιπόν, δεν θὰ σὲ κάνῃ νὰ λυγίσης;

—Τίποτα...

«Ο μαρκήσιος ἔμεινε σκεπτικός λίγες στιγμές.

Κατόπιν, με μιᾶν άπότομη κίνη-ση, σήκωσε τὸ κεφάλι.

—Καί όμως, ποῖος ἔξερει! εἶπε. Μιᾶν άστραπὴ πέρασε από τὰ μά-τια του.

Καί βλέποντάς τὴν νὰ τὸν κυττά-ζῃ με δυσπιστία, ἐπρόσθεσε:

—Ποιὰ θύσια θὰ ἔπρεπε νὰ κάμω για σένα, ποιὰ άφοσίωση θὰ ἔπρε-πε νὰ σοῦ δείξω —μιᾶν άφοσίωση πού δεν θὰ σταματοῦσε οὔτε μπρὸς στον θάνατο— για νὰ κερδίσω τὴν ἐκτίμησή σου;

—Καμμία... Τίποτα δεν θὰ μπο-ροῦσε νὰ με κάνῃ ν' άλλαξῶ αἰσθή-ματα για σὰς.

«Ο μαρκήσιος ἔμεινε σιωπηλός.

Κατόπιν, ἐπανάλαβε στον ἴδιο πα-ράξενο τόνο:

—Ποῖος ἔξερει, ἐν τούτοις... «ἴσως μιᾶ μέρα με δῆς τόσο μετανοιωμέ-νο, τόσο καλό, πού θὰ με λυπηθῇς...

Καί πάλιν ἡ Γαβριέλλα δεν ἀ-πήνησε.

Τὸν κύτταξε με ειρωνία.

Αὐτὸς, τὴν ἔχειρήνησε με μιᾶ κί-νηση τοῦ γειοῦ, καί προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

—'Ας ἐξακολουθήσουμε, λοιπόν, νὰ ζοῦμε ὅπως τώρα... της εἶπε.

«Αν δεν εἰμαι τίποτα διως για σέ-να παρά ἕνας «κατὰ συνθήκην» σύ-ζυγος, μὴ λησιμονεῖς ὅτι δεν θ' ά-νεχθῶ νὰ ἔχῃς τὸν παραμικρό σύν-δεσμο μ' ἐκείνον τὸν νεαρό πού ἐξα-κολοθεῖς ν' άγαπᾷς.

«Δεν τὸν συντρίψω, τὴν πρώτη φορά, γιατί δεν είχε προσβάλει πα-ρά ἐμένα. Δεν μπορῶ νὰ ἐπιβλη-θῶ στήν καρδιά σου, ἀφοῦ τὸν άγα-πᾷς. Νὰ εἶσαι βεβαία όμως, πὼς ἂν

«Εξάφνα, άνάμεσα στους καλε-σμένους του, εἶδε ἕναν άνθρωπο ψη-λό, αῦνато, με μιᾶν αἰνιγματική φυσιογνωμία: τὸν Ρουκέν.

«Ο Ρουκέν, βλέποντάς τον, μόνο, τὸν ἐπλησίασε καί τοῦ εἶπε με χα-μηλὴ φωνή:

—'Εγω νὰ σοῦ μιλήσω...

«Ο Νορβέρτος κατῳόφισε.

—Δεν διάλεξε κατάλληλη στιγ-μή για νὰ μιλήσουμε... Δεν μπο-ρεῖς ν' άναβάλῃς ὅτι ἔχεις νὰ μοῦ πῆς για αὔριο... ἡ για καμμιάν ἄλ-λη μέρα;...

—Δεν μπορεί νὰ σὲ συναντήσῃ κανείς εύκολά. «Ἡ πολιτικὴ καί οἱ άλλες φροντίδες σου δεν σ' άφίνουν οὔτε στιγμή ἐλεύθερο. «ΕΞ άλλου, κανένας δεν με ἔξερει ἐδῶ... Μπο-ρούμε ν' άποτραβήχουμε σὲ κανέ-να σαλονάκι... ἡ καί στον κήπο... χία μας...

Καί βλέποντας ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐδίσταζε:

—Πρέπει!... Τὸ θέλω!... ἐπέμει-νε με άπότομο ὕφος ὁ Ρουκέν.

«Ο ντ' Άρζεντάλ ἐχλώμιασε. «Ε-σφίξε τίς γροθιές του.

Τὸ ὕφος τοῦ Ρουκέν, όμως, δεν ἐπιδειχόταν άντιρρήσεις.

«Ο Νορβέρτος προχώρησε μπρο-στά, Μπήκε σ' ένα μικρό σαλόνι.

(Ἡ συνέχεια στο ἐπόμενο).

## ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ



—'Αριστοτελες, πήγαινε γρήγορα σπίτι νὰ μοῦ φέρῃς τὰ φρούδια μου! Τάχω ἔφαγεί ἐπάνω στο κομῶ.

## Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

αὐτὸς ὁ νέος τολμήσῃ νὰ συκώσῃ τὸ βλέμμα ἐπάνω σου, θὰ τὸν σκο-τώ σάν σκυλλί.

Κι' ἔφυγε.

—ΠΠ—

«Ὡς τὸ βράδυ, είχαν γίνεи καί οἱ τελευταῖες προετοιμασίες για τὴν βραδυὴν γιορτὴ.

Τὸ μέγαρο είχε πλημμυρίσει από σπάνια λουλούδια κι' από ἐξωτικά φυτά.

Προσκλήσεις, είχαν άποσταλεῖ ἐ-να σωρό.



# Ο Πλέκ λύνει σταυρόλεξα

## Ευθυμους διάλογος του ΜΑΞΙΜ

Πρόσωπα: Ο συνταγματάρχης Μαγιός και ο υπηρέτης του Πλέκ.

(Έκείνο το βράδυ ο συνταγματάρχης Μαγιός αισθανόταν εξαιρετική βαρεσιμιά. Η γυναίκα του και η κόρη του είχαν πάει στο θέατρο και αυτός είχε μείνει στο σπίτι επειδή δεν καταλάβαινε τί είδους διασκέδασης είναι το θέατρο. Δεν ήξερε όμως πώς να σκοτώσει την ώρα του και γι' αυτό φώναξε την οδηγό του, τον Πλέκ).

ΠΛΕΚ: Τι τρέχει συνταγματάρχα μου;

ΜΑΓΙΟΣ: Θέλω να με βοηθήσεις να σκοτώσω την ώρα.

ΠΛΕΚ (κάνει να βγίη από το δωμάτιο).

ΜΑΓΙΟΣ: Ποιός πάλι;

ΠΛΕΚ: Νά φέρω το ντουφέκι.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι να το κάνεις το ντουφέκι;

ΠΛΕΚ: Μά δεν είπατε τώρα να σας βοηθήσω να σκοτώσετε την ώρα;

ΜΑΓΙΟΣ: Καθήμενος Πλέκ, πάντα ο ίδιος ήλιος θα είσαι;

ΠΛΕΚ: Βέβαια. Όλο εγώ τα φταίω. Αφού λέτε να σκοτώσουμε την ώρα.

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν έννοω αυτό βρε άνοητε. Λέω να κάνουμε κάτι για να περάσει η ώρα μας.

ΠΛΕΚ: Α! Έτσι ντέ. Έλατε κάτω στην κουζίνα να πλύνουμε μαζί τα πιάτα.

ΜΑΓΙΟΣ (θυμωμένος): Υπηρέτης είμαι εγώ;

ΠΛΕΚ: Δεν έχει σημασία. Κι' εγώ όταν λείπετε όλοι από το σπίτι και δεν ξέρω τι να κάνω για να περάσει η ώρα παίζω το άφεντικό. Σαπλώνουμε στα κρεβάτια σας, μπαίνω μέσα στο υπάνιο...

ΜΑΓΙΟΣ: Άλλη φορά να μη ξαναβάλεις τα βρωμοπόδαρά σου μέσα στο υπάνιο μας γιατί θα έχω να κάμω μαζί μου.

ΠΛΕΚ: Μη στενωχωριέστε γι' αυτό. Δεν βγάζω ποτέ μου τις αρβύλες μου.

ΜΑΓΙΟΣ (αηδισμένος): Καλά, καλά, φθάνει. Έλα τώρα να με βοηθήσεις να λύσουμε ένα σταυρόλεξο. Αμα βάλουμε τα μυαλά μας μαζί θα πάη πιο εύκολα η δουλειά.

ΠΛΕΚ (τινάζεται ολόκληρος): Νά βάλουμε τα μυαλά μας μαζί; Πανέ θα τα κάνουμε;

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν ξέρεις βρε ζών τι θα είπα σταυρόλεξο; Αυτό το ξέρουν και τα μωρά παιδιά.

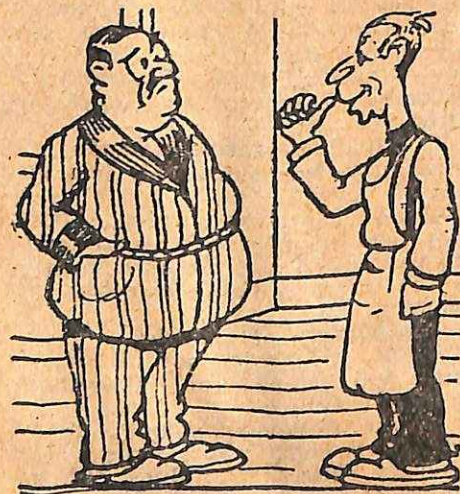
ΠΛΕΚ: Εγώ όμως δεν είμαι μωρό.

ΜΑΓΙΟΣ (παίρνει την εφημερίδα και του δείχνει ένα σταυρόλεξο): Το βλέπεις; Αυτό είναι το σταυρόλεξο. Μέσα σ' αυτά τα τετραγώνια πρέπει να βάλουμε γράμματα. Αμα γεμίσουν όλα τα τετράγωνα τότε θα έχω λυθεί το πρόβλημα.

ΠΛΕΚ (γελάει).

ΜΑΓΙΟΣ: Τι γελάς;

ΠΛΕΚ: Τα προβλήματα δεν γίνονται με γράμματα, συνταγματάρχα μου. Αυτό το ξέρουν και τα παιδιά.



Πάω να σάς φέρω το ντουφέκι.

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν είναι μόνον διασκέδασις. Λύνοντας σταυρόλεξα μορφώνεται κανείς.

ΠΛΕΚ: Λοιπόν. Αρχίζουμε. Έγώ θα γράψω στο πρώτο τετραγώνκι μισό Α.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι μισό Α;

ΠΛΕΚ: Δεν είπαμε ότι θα τα γράφουμε μισά-μισά; Α! Όλα κι' όλα. Μη μου κάνεις ζαβολιές.

ΜΑΓΙΟΣ: Τίποτα δεν κατάλαβες κακομοιρή.

ΠΛΕΚ: Έτσι δεν είπαμε στην άρχη;

ΜΑΓΙΟΣ (αύστηρά): Άκου δώ. Μαζί μου να μη κοροϊδεύεις.

ΠΛΕΚ: Αμ το κατάλαβα εγώ τι θα βρω τον μπελά μου μ' αυτά τα τετράγωνα. Μαυρίλα αμα βλέπεις τι περιμένεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Πάψε τις φλυαρίες και προσπάθησε να καταλάβεις αυτά που σου είπω. Έδω καθώς βλέπεις γράφει οριζοντίως. Αυτό σημαίνει ότι οι λέξεις που λέει έδω θα γραφούν εκ των άριστων προς τα δεξιά. Πάρα κάτω λέει καθέτως.

ΠΛΕΚ: Τι γίνεται κάθε έτος;

ΜΑΓΙΟΣ: Όχι κάθε έτος, μωρέ. Καθέτως. Πώς το λένε. Κάθετα.

ΠΛΕΚ: Όχι κάθετα, συνταγματάρχα μου. Καθιστά το λένε.

ΜΑΓΙΟΣ: Θα με σκάσεις. Κάθετες είναι οι λέξεις που θα γραφούν από επάνω ως κάτω. Κατάλαβες;

ΠΛΕΚ: Κατάλαβα, αλλά για ε-

ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΠΛΕΚ: Α! Τώρα το βρήκα. Τζαναπέτης.

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν βάζουν στο σταυρόλεξο τέτοιες παληολέξεις που λένε ξεεις στην στρατώνα; Άλλες εγώ;

ΠΛΕΚ: Μήπως ξέρω κι' άλλες εγώ;

ΜΑΓΙΟΣ: Άς προχωρήσουμε.

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε, ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ζήγησέ το μου επειδή δεν έννοησα.

ΜΑΓΙΟΣ (έξω φρενών): Βλάκα, ήλιθιε, ζών, τουβλο, κούτσουρο...

ΠΛΕΚ: Θα τα γράψουμε όλα αυτά;

ΜΑΓΙΟΣ: Τι έχεις για μυσάλο μωρέ μέσα σ' αυτό το κεφάλι;

ΠΛΕΚ: Είπα πάλι τίποτα σω-είναι σωστό;

ΜΑΓΙΟΣ: Είπες και τίποτα σω-στο ως τα τώρα.

ΠΛΕΚ: Τότε θα πη ότι κάτι δεν κατάλαβα.

ΜΑΓΙΟΣ: Ούτε θα καταλάβεις ποτέ σου. Άς είναι θα βρίσκουμε τις λέξεις μαζί και θα τις γράφω εγώ.

ΠΛΕΚ: Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

ΜΑΓΙΟΣ: Λοιπόν. Ένα οριζοντίως. Φεύγει με κρότο. Τι είναι αυτό που φεύγει με κρότο;

ΠΛΕΚ (γελάει): Δεν ντρέπονται να γράφουν τέτοια πράγματα στην εφημερίδα;

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Έχει γούστο να μου πη. Τώρα ότι δεν ξέρετε τι είναι αυτό που φεύγει με κρότο. Τίποτα καλό ΜΑΓΙΟΣ: Γουρουνί. Ξεροκέφαλό δεν βάζεις ποτέ στο ξερό κεφάλι σου. Άς είναι. Άς προχωρήσουμε πάλι κάτω και το βρίσκουμε ύστερα το πρώτο. Δύο οριζοντίως: «Αν-θρώπος που γκρινιάζει διαρκώς».

ΠΛΕΚ (θριαμβευτικά): Το βρήκα, το βρήκα.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

ΜΑΓΙΟΣ: Τι είναι;

ΠΛΕΚ: Δεν το λέω.

ΜΑΓΙΟΣ: Γιατί;

ΠΛΕΚ: Γιατί θα θυμώνετε.

ΜΑΓΙΟΣ: Πές το και δεν θυμώνω, ΠΛΕΚ (φοβισμένος): Συνταγματάρχα, ΜΑΓΙΟΣ: Μου φαίνεται ότι πάλι γεμίζοντας να φας κλωτσιά εκεί που ξέρεις.

Κουάδα εκείνοι που παίζουν και γίνονται τα παραδόξια τους;

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν το είπα εγώ ότι θα πης πάλι κουταμάρα;

ΠΛΕΚ: Έ, αφού λέω όλο κουταμάρες καλύτερα να φύγω (πηγαίνει προς την πόρτα).

ΜΑΓΙΟΣ: Όχι! Στάσου. Να μια λέξη που πρέπει να την γνωρίζεις γιατί είναι της δουλειάς σου. Τέσσερα οριζοντίως: «Βρίσκεται στο κεφάλι των στρατιωτών».

ΠΛΕΚ (αμέσως): Μαλλιά.

ΜΑΓΙΟΣ: Μαλλιά έχουν όλοι οι άνθρωποι.

ΠΛΕΚ: Και να τα λέτε αυτά έσεις που έχετε κοτζάμ φαλάκρα, συνταγματάρχα μου.

ΜΑΓΙΟΣ: Σκασμός. Δεν σου ζητήσα να κάνεις κριτική για το κεφάλι μου. Ύστερα η λέξη που γυρεύεις έδω πρέπει να έχω πέντε γράμματα. Τα μαλλιά έχουν έξη.

ΠΛΕΚ (μονολογεί συλλογισμένος): Κεφάλι στρατιωτών... Πέντε γράμματα. (Επιαναλαμβάνει το ίδιο δυό-τρείς φορές και ύστερα φωνάζει θριαμβευτικά). Περικεφαλαία.

ΜΑΓΙΟΣ: Περικεφαλαία είναι κοτζάμ λέξη, ήλιθιε.

ΠΛΕΚ: Έγώ σας λέω ότι αν την γράψετε με ψιλά-ψιλά γράμματα θα χωρέση.

ΜΑΓΙΟΣ: Έλα άσε τις ανοησίες. Έγώ την βρήκα. Θα σε βοηθήσω να την βρεις κι' εσύ. Κά...

ΠΛΕΚ: Κά...

ΜΑΓΙΟΣ: Ε! Άντε λοιπόν. Δεν μπορείς να βρεις μια λέξη με πέντε γράμματα που να αρχίζει από «Κά»;

ΠΛΕΚ: Κάλοι.

ΜΑΓΙΟΣ: Βγαίνουν στο κεφάλι μωρέ οι κάλοι.

ΠΛΕΚ: Αν τραβήξη αυτή η διασκέδασις λίγη ώρα ακόμη δεν θα ξέρω ούτε κι' εγώ ποιος έχω το κεφάλι μου και ποιος έχω τα πόδια μου. Τότε μπορεί να βγάλω και κάλους στο κεφάλι.

ΜΑΓΙΟΣ: Άσε τις κουταμάρες. Θα το βρεις ή όχι;

ΠΛΕΚ: Πάω να ψάξω.

ΜΑΓΙΟΣ: Κάτσε έδω, άνοητε, να μορφωθείς λιγάκι. Λοιπόν, πέντε γράμματα, στο κεφάλι των στρατιωτών, αρχίζει από «Κά» είναι ή κάσκα.

ΠΛΕΚ: Φιλοσοφία χρειάζεται για να το βρή κανείς;

ΜΑΓΙΟΣ: Τότε γιατί δεν το έλεγε;

ΠΛΕΚ: Μά δεν είπαμε ότι πολεμάμε να περάσει η ώρα; Αν αρχίσουμε να τα λέμε ά-έως θα τελειώσουμε και δεν θα ξέρουμε τί να κάνουμε.

ΜΑΓΙΟΣ: Λοιπόν. Προχωρούμε. Πέντε οριζοντίως. «Στερεά περιβρεχόμενη ύπο υδάτων». Ξέρεις τί είναι;

ΠΛΕΚ: Ηλεκάνη του νεροχύτη.

ΜΑΓΙΟΣ: Αν πρόκειται να λές κουταμάρες καλύτερα να μη λές τίποτα.

ΠΛΕΚ: Για πέστε το, λοιπόν, έσεις αφού το ξέρετε!

ΜΑΓΙΟΣ: Νήσος.

ΠΛΕΚ: Νήσος, νήσος. Τι με νοιάζει έμένα;

ΜΑΓΙΟΣ: Σε νοιάζει ότι πρέπει να είναι ή λύσις σωστή.

ΠΛΕΚ: Κι' αν δεν είναι;

ΜΑΓΙΟΣ: Αν δεν είναι σωστή θα είπα ότι είναι λάθος.

Κουάδα εκείνοι που παίζουν και γίνονται τα παραδόξια τους;

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν το είπα εγώ ότι θα πης πάλι κουταμάρα;

ΠΛΕΚ: Έ, αφού λέω όλο κουταμάρες καλύτερα να φύγω (πηγαίνει προς την πόρτα).

ΜΑΓΙΟΣ: Όχι! Στάσου. Να μια λέξη που πρέπει να την γνωρίζεις γιατί είναι της δουλειάς σου. Τέσσερα οριζοντίως: «Βρίσκεται στο κεφάλι των στρατιωτών».

ΠΛΕΚ (αμέσως): Μαλλιά.

ΜΑΓΙΟΣ: Μαλλιά έχουν όλοι οι άνθρωποι.

ΠΛΕΚ: Και να τα λέτε αυτά έσεις που έχετε κοτζάμ φαλάκρα, συνταγματάρχα μου.

ΜΑΓΙΟΣ: Σκασμός. Δεν σου ζητήσα να κάνεις κριτική για το κεφάλι μου. Ύστερα η λέξη που γυρεύεις έδω πρέπει να έχω πέντε γράμματα. Τα μαλλιά έχουν έξη.

ΠΛΕΚ (μονολογεί συλλογισμένος): Κεφάλι στρατιωτών... Πέντε γράμματα. (Επιαναλαμβάνει το ίδιο δυό-τρείς φορές και ύστερα φωνάζει θριαμβευτικά). Περικεφαλαία.

ΜΑΓΙΟΣ: Περικεφαλαία είναι κοτζάμ λέξη, ήλιθιε.

ΠΛΕΚ: Έγώ σας λέω ότι αν την γράψετε με ψιλά-ψιλά γράμματα θα χωρέση.

ΜΑΓΙΟΣ: Έλα άσε τις ανοησίες. Έγώ την βρήκα. Θα σε βοηθήσω να την βρεις κι' εσύ. Κά...

ΠΛΕΚ: Κά...

ΜΑΓΙΟΣ: Ε! Άντε λοιπόν. Δεν μπορείς να βρεις μια λέξη με πέντε γράμματα που να αρχίζει από «Κά»;

ΠΛΕΚ: Κάλοι.

ΜΑΓΙΟΣ: Βγαίνουν στο κεφάλι μωρέ οι κάλοι.

ΠΛΕΚ: Αν τραβήξη αυτή η διασκέδασις λίγη ώρα ακόμη δεν θα ξέρω ούτε κι' εγώ ποιος έχω το κεφάλι μου και ποιος έχω τα πόδια μου. Τότε μπορεί να βγάλω και κάλους στο κεφάλι.

ΜΑΓΙΟΣ: Άσε τις κουταμάρες. Θα το βρεις ή όχι;

ΠΛΕΚ: Πάω να ψάξω.

ΜΑΓΙΟΣ: Κάτσε έδω, άνοητε, να μορφωθείς λιγάκι. Λοιπόν, πέντε γράμματα, στο κεφάλι των στρατιωτών, αρχίζει από «Κά» είναι ή κάσκα.

ΠΛΕΚ: Φιλοσοφία χρειάζεται για να το βρή κανείς;

ΜΑΓΙΟΣ: Τότε γιατί δεν το έλεγε;

ΠΛΕΚ: Μά δεν είπαμε ότι πολεμάμε να περάσει η ώρα; Αν αρχίσουμε να τα λέμε ά-έως θα τελειώσουμε και δεν θα ξέρουμε τί να κάνουμε.

ΜΑΓΙΟΣ: Λοιπόν. Προχωρούμε. Πέντε οριζοντίως. «Στερεά περιβρεχόμενη ύπο υδάτων». Ξέρεις τί είναι;

ΠΛΕΚ: Ηλεκάνη του νεροχύτη.

ΜΑΓΙΟΣ: Αν πρόκειται να λές κουταμάρες καλύτερα να μη λές τίποτα.

ΠΛΕΚ: Για πέστε το, λοιπόν, έσεις αφού το ξέρετε!

ΜΑΓΙΟΣ: Νήσος.

ΠΛΕΚ: Νήσος, νήσος. Τι με νοιάζει έμένα;

ΜΑΓΙΟΣ: Σε νοιάζει ότι πρέπει να είναι ή λύσις σωστή.

ΠΛΕΚ: Κι' αν δεν είναι;

ΜΑΓΙΟΣ: Αν δεν είναι σωστή θα είπα ότι είναι λάθος.

Κουάδα εκείνοι που παίζουν και γίνονται τα παραδόξια τους;

ΜΑΓΙΟΣ: Δεν το είπα εγώ ότι θα πης πάλι κουταμάρα;

ΠΛΕΚ: Έ, αφού λέω όλο κουταμάρες καλύτερα να φύγω (πηγαίνει προς την πόρτα).

ΜΑΓΙΟΣ: Όχι! Στάσου. Να μια λέξη που πρέπει να την γνωρίζεις γιατί είναι της δουλειάς σου. Τέσσερα οριζοντίως: «Βρίσκεται στο κεφάλι των στρατιωτών».

ΠΛΕΚ (αμέσως): Μαλλιά.

ΜΑΓΙΟΣ: Μαλλιά έχουν όλοι οι άνθρωποι.

ΠΛΕΚ: Και να τα λέτε αυτά έσεις που έχετε κοτζάμ φαλάκρα, συνταγματάρχα μου.

ΜΑΓΙΟΣ: Σκασμός. Δεν σου ζητήσα να κάνεις κριτική για το κεφάλι μου. Ύστερα η λέξη που γυρεύεις έδω πρέπει να έχω πέντε γράμματα. Τα μαλλιά έχουν έξη.

ΠΛΕΚ (μονολογεί συλλογισμένος): Κεφάλι στρατιωτών... Πέντε γράμματα. (Επιαναλαμβάνει το ίδιο δυό-τρείς φορές και ύστερα φωνάζει θριαμβευτικά). Περικεφαλαία.

ΜΑΓΙΟΣ: Περικεφαλαία είναι κοτζάμ λέξη, ήλιθιε.

ΠΛΕΚ: Έγώ σας λέω ότι αν την γράψετε με ψιλά-ψιλά γράμματα θα χωρέση.

ΜΑΓΙΟΣ: Έλα άσε τις ανοησίες. Έγώ την βρήκα. Θα σε βοηθήσω να την βρεις κι' εσύ. Κά...

ΠΛΕΚ: Κά...

ΜΑΓΙΟΣ: Ε! Άντε λοιπόν. Δεν μπορείς να βρεις μια λέξη με πέντε γράμματα που να αρχίζει από «Κά»;

ΠΛΕΚ: Κάλοι.

ΜΑΓΙΟΣ: Βγαίνουν στο κεφάλι μωρέ οι κάλοι.

ΠΛΕΚ: Αν τραβήξη αυτή η διασκέδασις λίγη ώρα ακόμη δεν θα ξέρω ούτε κι' εγώ ποιος έχω το κεφάλι μου και ποιος έχω τα πόδια μου. Τότε μπορεί να βγάλω και κάλους στο κεφάλι.

ΜΑΓΙΟΣ: Άσε τις κουταμάρες. Θα το βρεις ή όχι;

ΠΛΕΚ: Πάω να ψάξω.

ΜΑΓΙΟΣ: Κάτσε έδω, άνοητε, να μορφωθείς λιγάκι. Λοιπόν, πέντε γράμματα, στο κεφάλι των στρατιωτών, αρχίζει από «Κά» είναι ή κάσκα.

ΠΛΕΚ: Φιλοσοφία χρειάζεται για να το βρή κανείς;

ΜΑΓΙΟΣ: Τότε γιατί δεν το έλεγε;

ΠΛΕΚ: Μά δεν είπαμε ότι πολεμάμε να περάσει η ώρα; Αν αρχίσουμε να τα λέμε ά-έως θα τελειώσουμε και δεν θα ξέρουμε τί να κάνουμε.

ΜΑΓΙΟΣ: Λοιπόν. Προχωρούμε. Πέντε οριζοντίως. «Στερεά περιβρεχόμενη ύπο υδάτων». Ξέρεις τί είναι;

ΠΛΕΚ:





ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΕΝΑ  
ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ  
ΤΙΚΟ  
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ  
ΤΗΣ  
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

# ΟΙ ΔΥΟ

σου μ' αυτήν, απαντά ή κ. ντέ Φιερένς, φρόντισε όμως να μην την ξαναϊδώ τη Λόλα ποτέ μπροστά μου έχω».

18ον

**Η** Σιμόνη δεν θα λησμονούσε ποτέ τον περίπατο αυτόν προς το βάθος του πάρκου, όπου, κάτω, σ' ένα γκρεμό, εύρισκονταν τα λείψανα του πατέρα της.

— Έάν ήταν λιγότερο άπαθης εκ χαρακτήρος, θα πάθαιναν τα νεύρα της, γιατί ή γυναίκα που την συνώδευε έκαμε σαν τρελλή: Προχωρούσε τρεκλίζοντας, και μιά παράξενη φλόγα έβγαυε απ' τα μάτια της.

— Για κύτταξε, είπε ξαφνικά. Βλέπεις, αυτό το δέντρο; Περάσαμε άπο δώ λίγες στι' μέρες πριν...

«Αχ, Θεέ μου, άς ήταν βολετό να τον ξανάβλεπα, έστω και μιά στιγμή...» Όταν συλλογίζομαι ότι είχαν έλθει έδω δυνατός, ύγιής, περήφανος για την ευτυχία του, και ό τι ύστερ' άπό λίγη ώρα...

— Έπροχώρησαν μέσα στο δάσος. Έξαφνος, ή Λόλα άρπαξε τη Σιμόνη άπό το μπράτσο.

— Δεν ξανάβρα από τότε σ' αυτά έδω τα μέρη... είπε με υπόκωφη φωνή. Είναι ή πρώτη φορά που έρ...

— Ω, Σιμόνη... φοβάμαι... Έγλύστρησε και σωριάστηκε χάμω, στη γλόη.

— Η Σιμόνη έσκυψε πάνω της με συμπόνια.

— Έλάτε... Κάνετε μιά προσπάθεια για τη μνήμη του... είπε. Προσπαθήστε να σηκωθήτε. Έάν δεν μπορείτε να μου δείξετε τώρα που βρίσκεται, δεν θα μου είναι δυνατόν να τον θάψω χριστιανικά, όπως πρέπει.

— Η Λόλα την κύτταξε με άπόγνωση. Καί, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, κατόρθωσε να σηκωθεί.

— Έστερ' άπό λίγα λεπτά εύρισκον το στήν δχθη της Μαύρης Λίμνης.

Οι άγριες βλαστήσεις που είχαν παρκαμερίσει όταν είχαν δεχθεί το σώμα του δυστυχισμένου Άμορ, είχαν πυκνωθεί πάλι τώρα και έκουβαν τον σκελετό του άπό τα μάτια των άνύποπτων διαβατών.

Με κόπο οι δύο γυναίκες κατέβηκαν στον γκρεμό. Κάθε τόσο κινδύνευαν να παραπατήσουν και να γλυστρήσουν.

— Η Λόλα είχε τώρα ένα ύφος τόσο άπελπισμένο, που θα συνεκινείτο και ή λαϊδή ντέ Φιερένς άκόμη άν την έβλεπε.

— Έδω είναι ό τάφος του πατέρα σου, παιδί μου, είπε με βαρεία φωνή. Στόν έμπιστεύομαι. Καί θα πρ...

— Έδω είναι ό τάφος του πατέρα σου, παιδί μου, είπε με βαρεία φωνή. Στόν έμπιστεύομαι. Καί θα πρ...

— Έδω είναι ό τάφος του πατέρα σου, παιδί μου, είπε με βαρεία φωνή. Στόν έμπιστεύομαι. Καί θα πρ...

— Έδω είναι ό τάφος του πατέρα σου, παιδί μου, είπε με βαρεία φωνή. Στόν έμπιστεύομαι. Καί θα πρ...

ναγκαίες για την πιστοποίηση του θανάτου του.

— Άς άποχαιρετισθούμε, λοιπόν, τώρα... για πάντα... Προτιμώ να γωρισθούμε έδω... Δεν έχω δυνάμεις πιά... Σου είπα όλη την αλήθεια... Δεν έκρυψα τίποτα. Άς λένε ότι θέλουν ό λόρδος ντέ Φιερένς και ή μητέρα του: ή ανθρώπινη δικαιοσύνη δεν μπορεί να με θεωρήσει ένοχη... Δεν συνέβησά στόν θάνατο του Σάρλ Άμορ.

— Άν δεν ήσουν έσύ, παιδί μου, δεν θάλεγα ποτέ τίποτα... Έσύ όμως κατόρθωσες ν' αλλάξεις την καρδιά μου... Έδιωξες μέσ' απ' αυτήν τό μίσος και την ματαιοδοξία.

— Άπό χθές ήδη, ή πραγματική Λόλα πέθανε. Κι' ένας άλλος άνθρωπος σου ζητεί αυτή τη στιγμή συγγνώμη για ό τι κακό έκανε στόν πατέρα σου και σε σένα.

— Ούτε και έκείνη την ύστατη στιγμή, ή Λόλα δεν τολμούσε να προφέρει τό όνομα της Γενεβιέβης.

— Η Σιμόνη τό παρετήρησε αυτό, αλλά δεν είπε τίποτα.

— Έσπίλωσα τό όνομα του πατέρα σου, κι' έτσι έβλαψα και σένα, έξακολούθησε ή Λόλα. Θά με συχωρέσεις για όλ' αυτά;

— Άντίο, παιδί μου... Μή μ' άφήνεις να φύγω χωρίς να πώ ής λίγα λόγια παρηγοριάς...

— Ποτέ γυναίκα δεν έμίλησε με περισσότερη ταπείνωση, άπ' ότι ή Λόλα έκείνη τη στιγμή.

— Η Σιμόνη την λυπήθηκε.

— Ποθ θα πάτε;... Καί τί σκοπεύετε;... τόν έρώτησε.

— Έλπίζω να μωρέσω να έξιλεωθώ... Δεν έχει καμιά άξία πλέον για μένα ή ζωή μου!... Έτελείωσε έδω, κοντά σ' αυτόν τόν τάφο... Άφοδ σε συχωρείς έσύ, είναι σαν να με συχωρή κι' έκείνος...

— Άντίο, Σιμόνη... Κύτταξέ με έλλη μιά φορά με τα μάτια του, και ό Θεός άς εύλογήσει για ό τι καλά μου έκανες...

— Η Σιμόνη, με μάτια δακρυσμένα, την άγκάλιασε και την φίλησε.

— Ευχαριστώ... είπε σιγά ή Λόλα. Καί πριν προφθάσει ή νέα να της πη τίποτα, έχάθηκε άπό μπροστά της.

— Όταν ή Σιμόνη επέστρεψε στόν πύργο των Φιερένς, ή Λόλα ντέ Φιεράς είχε εξαφανισθεί για πάντα.

— III —

— Πρώτ' άπ' όλα, που είναι ή Σιμόνη;

— Αυτές ήταν οι πρώτες λέξεις που έπρόφερε ή Γενεβιέβη όταν έφθασε στην κατοικία των φίλων της ντέ Φιερένς.

— Κι' όταν ή νέα έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας της αυτή την έσφι...

# ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

Ξε στό στήθος της, λέγοντας μιά λέξη μόνο:

— Σιμόνη μου!...

Μόλις πέρασε ή πρώτη της συγκίνησης, έρώτησε με φωνή που έτρεμε:

— Είναι ζωντανός;... ή νεκρός;... — Νεκρός! άπήντησε με άπλόητα ή Σιμόνη. Πέθανε τό ίδιο εκείνο βράδυ όπου ένόμισες ότι σ' έγκατέλειψε.

Οι δύο γυναίκες είχαν μείνει μόνες.

— Ο Χάρρυ και ή μητέρα του είχαν ήδη φύγει, διακριτικά.

— Η Γενεβιέβη ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της τό κορμί. Άφισε τό κεφάλι της να γύρη στόν όμο της, κι' άρχισε να κλαίη σιωπηλά.

— Πόσο τόν είχε άδικήσει, τόν άγαπημένο νεκρό...

— Ένώ τόν κατηγορούσα, λοιπόν, συλλογιζόταν, κι' αυτός κοιτόταν νεκρός τότε κοντά στό σπίτι του...

— Έξέσπασε σε λυγμούς.

— Έγώ, μόνον έγώ ύπήρξα ένοχη, είπε. Φέρθηκα άνανδρα... Έπρεπε να είχα έρευνήσει... Νά είχα μάθει... Τόν κατηγόρησα άδικα. Κι' όμως, παρ' όλες μου τις τύψεις, νοιώθω μιά μεγάλη ίκανοποίηση που ό άνθρωπος αυτός, τόν όποιον τόσο είχα αγαπήσει και που τόν θεωρούσα ξεχωριστό άπό τους άλλους, ήταν πράγματι ένας άνώτερος.

— Όταν ή Σιμόνη της ανέφερε τη σιωπή του άπογεύματος, όπου ή Λόλα με τόση ταπεινοφροσύνη της είχε ζητήσει συγχώρεση, ή Γενεβιέβη συγκινήθηκε.

— Δεν ξέρεις που βρίσκεται τώρα; έρώτησε.

— Όχι, μητέρα. Έφυγε για πάντα. Δεν θά την ξαναδής ποτέ. Άς ζήση έν ήρεμία...

— Όταν ένύχτωσε πιά και έφθασε ή στιγμή όπου μητέρα και κόρη θά έχωρίζονταν για να πάν να πλαγιάσουν, ή Γενεβιέβη άγκάλιασε την Σιμόνη και της είπε, ενώ άπό τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα:

— Αγαπημένη μου μικρούλα... Έσύ, και μόνον έσύ, με την άφοσίωσή σου, με την πίστι σου στην άθωότητά του πατέρα σου, έσωσες την μνήμη του άπό την γενική κατακραυγή...

— Ω, μητέρα... Μην τό λές αυτό... Καί σύ, στό βάθος της ψυχής σου δεν ήταν δυνατόν να θεωρούσες τόν πατέρα μου ένοχο...

— Η Γενεβιέβη δεν άπήντησε. Έσφίξε την κόρη της στην άγκαλιά της, και την έφίλησε με πάθος.

— Την άλλη μέρα, πρωί, πρωί, ή Γενεβιέβη έκάλεσε την Σιμόνη στό δωμάτιό της.

— Η Σιμόνη έξεπλάγη όταν είδε τη μητέρα της ντυμένη για έξω.

— Παιδί μου, θά φύγω... Άν θέληρ...

έλα μαζί μου... της είπεν ή Γενεβιέβη. Θά κατέβω στό βάραθρο όπου ήρε τόν θάνατο ό πατέρας σου για ν' ανακαλύψω τα λείψανά του. Πρέπει να τόν γίνη μιά χριστιανική κηδεία, να εύλογηθ ή άπό την εκκλησία... Άν θέλεις, άκολούθησέ με...

— Είναι περιττόν, μητέρα... άπήντησε ή Σιμόνη. Τό έργο αυτό άνέλαβεν ήδη να τό φέρη εις πέρας ό Χάρυ. Έκίνησε άπ' τα χαράμματα για να κατέβη στό βάραθρο όπου βρίσκονταν τα λείψανα του πατέρα μου. Καί, όταν κατορθώση να τ' άνέυρη και να τό φέρη έδω, θά μάς είδοποίηση.

— Ο Χάρυ, πράγματι, είχαν άποφασίσει να προσφέρει και την ύστατην αυτήν ύπηρεσία στη μνήμη του πατέρα της άγαπημένης του.

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...

— Άπό βραδύς ήδη της τό είχε προ...



αναγγελλει αυτό. Καταλάβαινε πόσο όδυνηρό θά ήταν για την Γενεβιέβη τό άντίκρυσμα του σκελετού του άνδρός της. Καί, παρ' όλην την άπέχθεια που ένοιωθε και ό ίδιος για την έργασία που άνελάμβανε, θέλησε να την άπαλλάξη άπό τις τρομαρές αυτές στιγμές.

(Η συνέχεια στο έπόμενο),



Έξαφνα ή Λόλα έγλύστρησε και σωριάστηκε χάμω στη γλόη



## ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΤΑΝ Η ΣΟΥΗΔΕΖΑ ΠΑΝ-  
ΤΡΕΥΕΤΑΙ

Η Γκρέτα Γκάρμπο πρόκειται να παντρευτεί τον διάσημο διευθυντή ορχήστρας Στοκόλμου. Ο γάμος θα γίνει στην Σουηδία κατά τα σουηδικά έθιμα, όπως βεβαιούται. Είναι αρκετά περίεργα τα έθιμα αυτά. Σας αναφέρουμε μερικά. Την ημέρα του γάμου, η νύφη προσπαθεί να ιδεί τον γαμπρό προτού προφθάσει να την αντιληφθεί αυτός. Κατά την γαμήλιο τελετή, έχει το ένα πόδι της βαλμένο προς τα εμπρός. Στα γαμήλια τραπέζι φροντίζει να καθήσει εκείνη πρώτη. Αν το καταφέρει αυτό, τότε είναι βεβαία ότι αυτή θα διευθύνει μέσα στο σπίτι. Τα ξέρει τα πράγματα αυτά ο μαέστρο Στοκόλμου; Αμφιβάλλουμε...

## Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αν σάς ρωτήσουν θ' απαντήσετε ασφαλώς ότι η μεγαλύτερη σε σχήμα και όγκο εφημερίδα είναι και η πηχέαν ανέκαθεν οι «Τάιμς». Και όμως, η εποχή ή οποία δεν θα μπορούσε να καυχήθι ότι γνώρισε τις σημαντικές υπερτελειότητες της τυπογραφίας, θα μπορούσε εν τούτοις να καυχήθι ότι εξέδωσε την μεγαλύτερη εφημερίδα. Πραγματικά, στο Αϊξ-λα-Σαπέλ υπάρχει ένα δημοσιογραφικό μουσείο το οποίο έχει ιδρύσει ο Όσκαρ του Φόρτμπεργκ. Στο μουσείο αυτό φυλάσσεται η μεγαλύτερη εφημερίδα του κόσμου. Είχε έκδοθι το 1850 και ο πρώτος της αριθμός εκκλιφόρησε σε 24.000 αντίτυπα. Το σήμα της ήταν 3 μέτρα επί 2, 6 δώδεκα σεντόνι, δηλαδή! Για να την διαβάσουν δε οι πελάτες του καφεναείου την άπλωναν επάνω στο μπλιάρδο!

Το άγκο αντίθετο αυτής, υπήρξε μια εφημερίδα πολύ έξοχαινε το 1887 στην Ιαπωνική πόλη Γκουανταλαγάρ, που την έλαμε τόσο θλιβερώς διάσημη ο Ιαπωνο-Ιαπωνικός πόλεμος. Οι διαστάσεις της ήταν... 2 εκατοστά επί 3... Η «εφημερίδα» αυτή ήτο πολυσέλιδος και κυκλοφορούσε εύρυθμα.

## Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ξέρετε ποιά είναι; το άνοιγμα των στρειδιών με τον ηλεκτρισμό. Μια ειδική μηχανήματα και τα στρείδια ανοίγουν εύκολα. Η εφεύρεσις, φυσικά είναι αμερικανική.

## ΣΚΕΨΕΙΣ

Εκείνοι που παραπονιούνται για την τύχη τους, θα έπρεπε μάλλον για τον εαυτό τους να παραπονούνται.

ΓΚΑΙΤΕ

Ένας αδιάρκτος άνθρωπος μοιάζει μ' ένα ανοιχτό γράμμα. Όλοι μπορούν να το διαβάσουν.

Α. ΚΑΡΡ

Ο άνθρωπος μόνον από τους ανθρώπους μαθαίνει τον εαυτό του. Η ζωή είναι εκείνη που διδάσκει στον καθένα τί είναι.

ΣΑΜΦΟΡ

Συνηθίζουμε να χαρακτηρίζουμε ως πεισματάρηδες τους ανθρώπους που επιμένουν στις ιδέες των, ενώ λέμε για τον εαυτό μας ότι έχουμε χαλαρή, όταν επιμένουμε στις δικές μας.

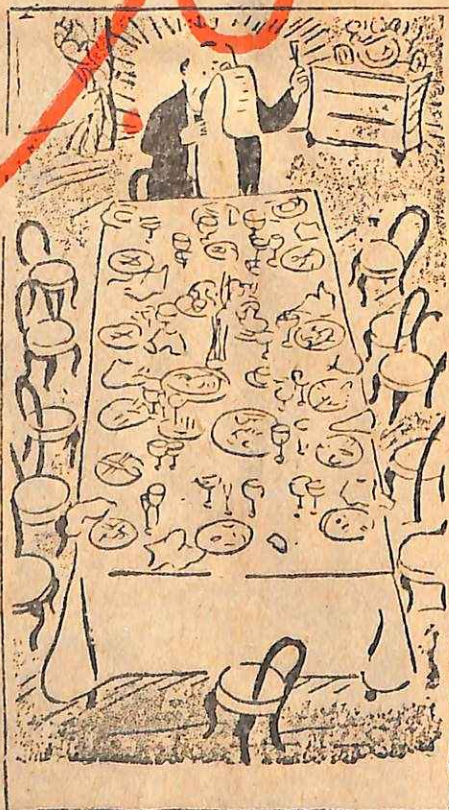
ΡΕΝΑΝ

Οι αδύνατοι άνθρωποι δεν μπορεί να νάναι ελκυστικοί.

ΛΑΡΟΣΦΟΥΚΩ

Η εργασία είναι η τροφή των δυνάμεων ψυχών

ΣΕΝΕΚΑΣ



## ΚΑΙΡΟΣ ΉΤΑΝ

— Και τώρα, κυρίες και κύριοι, φθάνω στο τέλος του λόγου μου...

## ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ  
ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ο μέγας Βάγνερ, γνώρισε στις αρχές του σταδίου του μαυρέας φτώχειες όπως άλλως τε και όλες, σχεδόν, οι μετέπειτα διασημότητες.

Κάποτε προσελήθη να παίξει στην δεξίωση που έδιδε στο μέγαρό του ένας πλούσιος. Ο Βάγνερ πήγε χωρίς να συμφωνήσει για την αμοιβή του. Του κάκου όμως, περίμενε τρεις μέρες να του στείλουν εντός φακέλου τα κολαριστά τραπεζογραμμάτια που όνειρευόταν. Κουρασμένος πια να περιμένει απεφάσισε να υπενθυμίσει το χρέος του στον οικοδεσπότη. Πιάνει λοιπόν και του στέλνει ένα λογαριασμό συντεταγμένο ως εξής:

Μπετόβεν, μία σονάτα φρ. 25.—  
Μότσαρτ, μία σονάτα > 62.80  
Μπάχ μία φούγκα > 150.—  
διάφορα μικροξόδα > 12.5f

Τό όλον φρ. 250.30

Καθένα από τα κομμάτια είχε διατιμηθι από τον Βάγνερ... αναλόγως τις μεζούρες του.

Αλλ' ο Βάγνερ, του οποίου η πειναδεν είχε καταστρέψει τις διαθέσεις για χιούμορ, πρόσθεσε στον ανεκδιήγητο λογαριασμό και το εξής ύστερογραφο:

«Ξεπάρτω 12.50 φρ. από τον λογαριασμό γιατί κατά την εκτέλεση της «φούγκας» του Μπάχ, είχα ξεχάσει μερικές νότες. Όποτε μου δώσεται τώρα μόνον φρ. 237.80»

## ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΛΑΣΚΑΛΟ ΤΟΥ

Ο περίφημος τραπεζίτης Σαμουέλ Μπερνάρ, ήταν και ένας πολύ ιδιότροπος και εκκεντρικός άνθρωπος.

Κάποτε εκάλεσε σπίτι του ένα πλούσιο Ολλανδό έμπορο και έπαιξε μαζί του χαρτιά με άποτέλεσμα να χάσει 50.000 σκούδα.

Εξω φρενών ο Μπερνάρ για την τύχη του φίλου του διάταξε και τον πέταξαν έξω απ' το σπίτι του. Ο Ολλανδός που βρέθηκε ξαφνικά καταμεσής του δρόμου με τα 500 σκούδια που περιείχαν τα κέρδη του, σηκώθηκε, τίναξε τις σκόνες από τα ρούχα του και έφυγε, αφήνοντας επί τόπου τα λεπτά.

Όταν ανέφεραν την τελευταία αυτή λεπτομέρεια στον τραπεζίτη αυτός είπε:

— Ω! Είπε πολύ πιο δυνατός από μένα!

Και παίρνοντας τα σακκουλάκια με τα χρήματα τα πήγε ο ίδιος στο σπίτι του Ολλανδού ζητώντας του και συγγνώμη.



Α

ΕΚΕΙΝΟ το πρωί, ο Ζάν Μαρσα ήταν τρομερά νευριασμένος και δύσθυμος κι' ούτε η γοητεία του Τόκιο, ούτε οι δυνάμεις των μικρών Ιαπωνικών κατόρθωναν να τον φαιδρύνουν. Ο προϊστάμενός του, ο κ. Φίλιππος Σαμπονι, τον είχε επιτιμήσει προδλίγου, μέσο στο έστιατόριον του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου», μπροστά σε τριάντα πελάτες και υπαλλήλους, που ήταν όλοι Ιάπωνες. Και τώρα, καταγινόντας με την αναζήτηση του μεγαλύτερου οίκου φωτογραφικών ειδών, δλης της Ιαπωνίας, Ντεκόκ, το οποίο βρισκόταν στην ακόλουθη μυστηριώδη διεύθυνση: Κ ο μ ι κ ι χ ο 5 Κ ο μ Κ υ ο μ π ο ς υ ι κ ο υ.

Περπάτησε, ρώτησε ανθρώπους που δεν τον καταλάβαιναν και η αδημονία του είχε φθάσει στο κατακόρυφο της, τόσο ώστε να ετοιμαζόταν να παραιτηθι κάθε περαιτέρω προσπάθεια, όταν κατά τύχη ανακάλυψε την επιγραφή που ζητούσε:

Δακόκ, Λίμιτεδ.

Βρισκόταν στο Μαρουνοουκι, στο εμπορικό τμήμα της πόλεως με τις μεγάλες αμερικανικού τύπου οικοδομές.

Το άσπασερ τον ανέβασε ως τον τέταρτο όροφο. Μπήκε σ' ένα γραφείο, όμοιο μ' όλα τα γραφεία του κόσμου. Μία νέα, με σοβαρό μαύρο μεταξωτό φόρεμα με μία ψεύτικα διαμαντένια καρφίτσα, σηκώθηκε χαμογελαστή και τον πλησίασε. Ο Ζάν μόλις την κύτταξε. Ήταν τόσο νευριασμένος με την περιπλάνησή του, ώστε δεν σκότισθηκε να ιδι αν ή πάλληλος του Δακόκ ήταν άμορφη ή άσχημη, Ιαπωνέζα, Κινέζα, Αμερικανή ή από την Καμπούτσα.

Με πιχτή φωνή, είπε γρήγορα αγγλικά:

—Θέλω δώδεκα πακέτα φιλμ των 2 ιντσών 3)4 επί 3)3)4.

—Πώς είπατε, παρακαλώ; ρώτησε η νέα με πολύ γλυκειά φωνή.

Αυτή την φορά ο Ζάν ύψωσε το βλέμμα του και κύτταξε καλύτερα την νέα. Για να ποίμε την αλήθεια, θα έπρεπε να του είχε κάμει αίσθηση τό παρουσιαστικό της. Ήταν δέκα οκτώ χρόνων, με μάγουλα στρογγυλά και λεία σαν πορσελάνη, τα φρύδια της ανέβαιναν ανεπαίσθητα

## ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΑΚΙΚΟ-ΣΑΚ

προς τους κροτάρους, τα μάτια της ήταν σκούρα καστανά, με πολύ γλυκειά έκφραση, είχε δόντια θαυμάσια — μία εξαίρεσις αυτό σε χώρα όπου κυριαρχούν οι χρυσωμένες δ.

—Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

Παρά το δυσάρεστο ύφος του πελάτου, το χαμόγελο δεν έσβυσε από το στρογγυλό και τρυφερό πρόσωπο της νέας. Και η σβέλτη σιλουέτα της — η Ιαπωνέζα αυτή ήταν πιο ψηλή από τις κοντούλες συνήθως συμπατριώτισσές της — διευθύνθηκε στο διπλανό δωμάτιο.

—Ιωραία δουλειά! μουρμούρισε ο Ζάν όταν έμεινε μόνος. Πέρασαν δύο τρία λεπτά, ένας αδύνατος για έναν νευρικό γραμματέα, που ξέρει ότι τον περιμένει για το γεύμα, ο άκόμα πιο νευρικός προϊστάμενός του. Ο Ζάν βρισκόταν υπ' ατιών, όταν η νεαρή πωλήτρια έστρεψε με το αλάνο χαμόγελό της, αλλά με τα χέρια αδειανά.

—Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

—Δεσποινίς, είπα με ξερό τόνο, σάς ζήτησα δώδεκα κουτιά φιλμ των 2 3)4 επί 3)3)4.

Τα δάκτυλά του χτυπούσαν ανυπόμονα απάνω στο τραπέζι.

Η νέα υποκλήθηκε, γύρισε και κύτταξε στα ράφια, αλλά δεν βρήκε εκείνα που ζητούσε.

—Μία στιγμή, σάς παρακαλώ, το είπα με χαμόγελο.

—Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

Παρά το δυσάρεστο ύφος του πελάτου, το χαμόγελο δεν έσβυσε από το στρογγυλό και τρυφερό πρόσωπο της νέας. Και η σβέλτη σιλουέτα της — η Ιαπωνέζα αυτή ήταν πιο ψηλή από τις κοντούλες συνήθως συμπατριώτισσές της — διευθύνθηκε στο διπλανό δωμάτιο.

—Ιωραία δουλειά! μουρμούρισε ο Ζάν όταν έμεινε μόνος.

Πέρασαν δύο τρία λεπτά, ένας αδύνατος για έναν νευρικό γραμματέα, που ξέρει ότι τον περιμένει για το γεύμα, ο άκόμα πιο νευρικός προϊστάμενός του. Ο Ζάν βρισκόταν υπ' ατιών, όταν η νεαρή πωλήτρια έστρεψε με το αλάνο χαμόγελό της, αλλά με τα χέρια αδειανά.

—Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν

Αυτοτελές ρομάντισσ του Ανρ Νταρμπλέν



# Τὸ χαμόγελο τῆς 'Ακίκο-Σάν

—Σαγιονάρα! Εἶπε πρόσχα-  
ρα ἡ νέα, καθὼς ὑποκλίθηκε, δίχως  
νά παύσῃ νὰ χαμογελά.

Δίχως νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὸν ἁρμο-  
νικὸ αὐτὸ ἰαπωνικὸ χαιρετισμὸ, ὁ  
Ζάν ἔκαμε μεταβολὴ καὶ φουρκισμέ-  
νος κατέβηκε τὴ σκάλα.

Φουρκισμένος, ἐπειδὴ ἄσκοπα χα-  
μοεῖρνε. Φουρκισμένος, ὅπως πλ-  
στευε, ἐναντίον τοῦ Δακὸκ καὶ τῶν  
ὑπαλλήλων του. Ἀλλὰ φουρκισμένος  
ἰδίως ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, μόνον  
ποῦ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ὠμολογοῦσε  
ποτέ.

Β'

**-Κ**ΑΤΙ πολὺ λαχανιάσμενος ἐ-  
πιστρέφεται, ἀστεϊεύτηκε ὁ  
Φίλιππος Σαμποναί, ὅταν εἶ-  
δε τὸν Ζάν.

Ἦταν κατὰ εἴκοσι χρόνια μεγαλύ-  
περος ἀπὸ τὸν γραμματέα του: ἕνας  
εὐτραφὴς πενηντάρης σχεδόν. Κάθε  
δύο ἢ τρία χρόνια, ἐρχόταν στὴν ἴ-  
απωνία γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὴν ἐπαφὴ  
μὲ τοὺς προμηθευτὰς καὶ τοὺς πελά-  
τες του. Αὐτὴ τὴν χρονιά, τὰ ἀποτε-  
λέσματα τοῦ ταξιδίου του ὑπῆρξαν  
ἐξαιρετικὰ εὐχάριστα. Εἶχε τὴν ἐν-  
τύπωση ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ζάν Μαρ-  
σά τοῦ ἔφερε τύχη.

Ὅταν ἐπέστρεψε, ὁ Ζάν τὸν βρῆκε  
στὸ γῶλό του «Αὐτοκρατορικὸ Ἑ-  
νοδογεῖον», πίνοντας ἕνα κοκταίλ.

—Συγγνώμην, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ  
Ζάν, ἄρρηστα.

—Ναί εἴκοσι ὀλόκληρα λεπτὰ. Ἀλ-  
λὰ ἐπειδὴ ἔφθασα μεσημέρι καὶ τέ-  
ταρτο, τὸ κακὸ δὲν εἶναι μεγάλο.  
Πάμε τώρα νὰ γευματίσουμε, δηλα-  
δὴ νὰ φάμε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγγλο-ἀμερι-  
κανό-διεθνή αὐτὰ γεύματα πού εἰναι  
ἡ εἰδικότης τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ»  
καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν Παρισίων  
στομαγίων μας... Τί σὰς συνέβη;

—Αὐτὴ ἡ μικρὴ ἠλιθία, ἄρχισε νὰ  
λέη ὁ νευριασμένος γραμματέας.  
—Αἱ βλέπω, Μαρσά, ὅτι προοδεύ-  
ετε;

—Ὁχι, κύριε, δὲν ἐκφράζομαι κα-  
λὰ...

Εἶχαν καθῆσαι στὴν εὐρύχωρη αἴ-  
θουσα τοῦ ρεστωράν, γεμάτη τὴν ὥ-  
ρα ἐκεῖνη ἀπὸ Ἀμερικανούς καὶ Εὐ-  
ρωπαίους περιηγητὰς μᾶλλον, παρά  
ἀπὸ ἰάπωνες. Φυσικὰ, ἔτρωγαν κα-  
τὰ τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθιμα, μὲ πιττά-  
λάκια μὲσά σὲ τᾶσια.

Καμμιά φορά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μέ-  
ρα συζητήσεων σὲ ἐξαμερικανισμένα  
περβολικά ψηλά κολάρια καὶ μὲ  
πρόσωπα ἀχρωμα, ἡ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ  
κοπιαστικὴ ἐπίσκεψιν σὲ κανένα ἐρ-  
γοστάσιο, ὁ Ζάν Μαρσά ἀμφέβαλλε  
ἂν βρισκόταν στὴν Ἰαπωνία, στὴν  
γῶρα τῶν Σαμουράι μὲ τὰ δύο σπα-  
θιά καὶ μὲ τὰ κιμονό. Ἔνοιθε ἕνα  
εἶδος κοπώσεως ἀπὸ τὸν φανταστικὸ  
αὐτὸν κόσμον τῆς ὑπερκατασκευῆς

καὶ τοῦ μοντερνισμοῦ στὸν ὁποῖο πλά-  
νιόταν σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο.

Ποθοῦσε νὰ γνωρίσῃ τὴν πραγμα-  
τικὴ Ἰαπωνία, τὴν παλαιὰ, δίχως τὶς  
πελώριες καμινάδες καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς  
ταξινόμησεις δελτίων καὶ τὶς ἀνηφο-  
ριές τοῦ διοικητικοῦ συμβολίου...

—Βλέπω πὼς ἡ νέα ἦταν ὡμορφη,  
ἔκανε ὁ κ. Σαμποναί, ὅταν ὁ Ζάν τε-  
λείωσε τὴν ἀφήγησή του.

—Δὲν εἶπα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

—Ὁχι. Ἄν ὅμως ἦταν ἀσχημὴ,  
δὲν θὰ εἴχατε στενοχωρηθῇ τόσο πο-  
λὺ γιὰ τὸ ἀπότομο φέρεμά σας. Εἴ-  
στε νέος, Ζάν.

—Ναί, ἔκανε ὁ Ζάν μὲ μιὰ ἐλαφρὰ  
ειρωνεία.

—Εἶστε νέος ἰδίως γιὰ τὴν χώρα  
αὐτή, ἐπανελάβε ὁ κ. Σαμποναί.  
Πρέπει ν' ἀποφεύγετε αὐτοὺς τοὺς  
θυμους. Σὰς πειράζει, ἐπειδὴ ἡ νεα-  
ρὴ αὐτὴ Ἰαπωνίδα σὰς περιπαίξε  
καὶ δείχτηκε ἀνωτέρα σας μὲ τὴν ἡ-  
ρεμία της καί... ἄς τὸ πούμε: μὲ τὴν  
καλὴ ἀνταρροπὴ της.

—Εἶναι κι' αὐτὸ, κύριε.

—Αἱ δὲν εἶναι μόνον αὐτό;... Ἔ-  
νας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ σὰς  
πῶ κάτι ἄλλο. Ὅτι πιθανὸν νὰ μὴ  
χαμογέλασε ἡ μικρὴ Ἰαπωνίδα με-  
τὰ τὴν ἀναχώρησή σας. Τῆς μιλήσα-  
τε σκληρὰ γιὰ τὸ κατὰστημά της,  
γιὰ τὸν προεστειμένον της, καὶ οἱ ἴ-  
απωνες εἶναι πολὺ πῶς εὐαίσθητοι  
ἀπ' ὅτι φαντάζεστε, ἀγαπητέ μου.  
Πρέπει νὰ τὸ θυμάστε αὐτό. Πρῶτον  
ἐπειδὴ θὰ δημιουργήσετε ἐχθρούς,  
καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ θὰ λυπηθεῖτε κα-  
τάκαρδα αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.  
Δὲν εἶναι τοῦ χαρακτήρος σας νὰ τὸ  
θέλετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Πειθαρχία,  
Μαρσά, πειθαρχία! Τί εἶναι, Θεέ  
μου! αὐτὰ τὰ νεύρα τῶν Γάλλων!  
Εἶναι ἔτοιμα σὲ κάθε στιγμή νὰ ἐπα-  
ναστατήσουν; Πρέπει νὰ ἀλλάξετε...

—Δὲν εἶναι ἐντελὸς...

—Τὸ ξέρω. Ἀγανακτῶ κι' ἐγὼ μὲ

τοὺς Εὐρωπαίους. Τὸ ἀντιληφθήκατε  
μόνος σας, σήμερα τὸ πρωὶ αὐτό.  
Ἀλλὰ ποτέ μὲ τοὺς Ἀσιάτες. Χρεια-  
στικά προσπαθεῖτε εἴκοσι χρόνων ὥ-  
σπου κατορθώσω νὰ κυριαρχήσω  
τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Γ'

**Η** Ἀκίκο Μισουγιάνια ἀνέβηκε  
ἀργὰ τὴν σκάλα τοῦ σπιτιοῦ  
της, ἡ ὁποία ἔστριψε λιγάκι  
κάτω ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ σῶμα  
της. Τὰ παπούτσια της εἶχαν μείνει  
στὴν εἴσοδο, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἰα-  
πωνικὴ εὐπρέπεια. Ὑποδήματα Εὐ-  
ρωπαϊκὰ ἢ Ἰαπωνικά, δὲν μπαίνουν  
ποτέ μέσα στὸ ἰαπωνικὸ σπῆτι, δὲν  
λερώνουν ποτέ τὶς τατάμι, τὶς  
χονδρὲς αὐτὲς καὶ ἀμέμπτες, πάντα  
καθαριότητος ψάθες. Καὶ ἡ Ἀκίκο  
περπατοῦσε τώρα μὲ κάλτσες ἀπὸ  
φυτικὸ μετάξι — κατασκευάζουν φυ-  
τικὸ μετάξι στὴν γῶρα τοῦ πραγμα-  
τικοῦ μεταξιοῦ — ἀπάνω στὶς πτυχές  
ψάθες τοῦ οἰκογενειακοῦ σπιτιοῦ  
της.

Ἐσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου  
ἦσαν στρωμένα μὲ χαρτί. Οἱ ἐξωτερι-  
κοὶ τοίχοι, ὅπως καὶ οἱ ἐσωτερικοί,  
ἦσαν ἐλαφρὰ εὐλίνα πλαίσια πού  
γλυπτοῦσαν τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλ-  
λο. Δὲν ὑπῆρχε τίς, οὔτε καθίσμα-  
τα, οὔτε κρεβάτια. Ἐνα χαμηλὸ τρα-  
πέζι μ' ἕνα μελανοδοχεῖον, ἕνα  
βάζο μὲ τρεῖς ἀνθισμένους κλώνους  
σὲ μιὰ γωνιά, μαξιλάρια τετράγωνα  
καὶ ὄχι φουσκατὰ, ἀπάνω στὶς ψά-

θες, καὶ ἕνα μικρὸ ἐπιπλο τουαλέ-  
τας, σὰν κουκλίστικο, ἀλλὰ μ' ἕναν  
καθρέφτη στολισμένον στὴν κορυφὴ  
του μ' ἕνα ἀπομεινάρει χρυσοκέντητης  
ζώνης, ὅπως τὶς φοροῦσαν τὸν παλιὸ  
καρὸ.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Ἀκίκο γδύθηκε,  
καὶ ἔκρυψε τὴν Εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμα-  
σία της στὰ κρεμαστάρια πού ἦσαν  
πίσω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κινητὰ πλαίσια.  
Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου γλύστρησε  
πάλι στὸ πλάι καὶ μιὰ μικρὴ ὑπηρε-  
τρία μπήκε. Ὑποκλίθηκε προτοῦ πε-  
ρᾶσθαι τὸ κατῶφλι καὶ ἀμέσως ἀφοῦ  
τὸ πέρασε:

—Τὸ λουτρό εἶναι ζεστό, Ἀκίκο-  
Σάν εἶπε.

—Εὐχαριστῶ, Μισσίκο-Σάν.

Ἡ ἰαπωνικὴ εὐγένεια ἀπαιτεῖ τὸ  
ἀφεντικὸ νὰ προσθέτῃ τὴν λέξη «σάν»  
(κύριος, κυρία ἢ δεσποινίς) στ' ὄνο-  
μα τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Ἡ Ἀκίκο πῆγε καὶ βουτήχτηκε σ'  
ἕνα ψηλὸ, εὐλίνο λουτήρα, μὲ σχῆμα  
τετράγωνον, ὅπου ἀνιχνίει τόσο καφῆ  
νερὸ, ὥστε ἕνας Εὐρωπαῖος δὲν θὰ  
βουτούσε οὔτε τὰ δάκτυλά του. Ἡ

Ἀκίκο ἔμεινε ἐκεῖ μέσα δέκα λεπτά,  
ἐνῶ ἡ ὑπηρετρία τῆς διηγοῦνταν τὰ  
μικρὰ οἰκιακὰ γεγονότα τῆς ἡμέ-  
ρας: πῶς δηλαδὴ τὸ γατάκι θέλησε

νὰ ψαρέψῃ ἕνα χρυσόψαρο ἀπὸ τὴν  
στέργνα τοῦ κήπου καὶ παρ' ὀλίγον γὰ  
πνιγῇ, πῶς ὁ Τόγιο-Σάν, τὸ ἀδελφά-  
κι τῆς Μισσίκο, εἶχε φάγει πολὺ γλυ-  
κὸ καὶ τοῦ πόνεσε ἡ κοιλία του... Ἡ  
Ἀκίκο ὅμως τὴν ἀκούει ἀφηρημένη.

—Εἶσαι λυπημένη σήμερα, Ἀκίκο-  
Σάν, εἶπε ἡ Μισσίκο, καθὼς ἡ κυρία  
τῆς βγήκε ἀπὸ τὸ νερό καὶ τὸ γεμά-  
το, ἀλλὰ εὐκίνητο σῶμα της εἶχε γί-  
νει κατακόκκινο μέσα στὸ καφετέρν  
νερό.

Διεμαρτυρήθη γελώντας τώρα, ἐ-  
νῶ ἡ ὑπηρετρία τὴν σφόνγιζε δυνα-  
τὰ καὶ τῆς ἔδωκε κατόπιν τὸ κιμονό  
τοῦ σπιτιοῦ.

—Μιὰ μοντέρνα νέα εἶναι εὐθυμῇ,  
ἀνεξάρτητὴ καὶ ζωηρὴ. Μήπως δὲν  
εἶμαι ἀπὸ τὶς μοντέρνες, Μισσίκο-  
Σάν;

—Ντύνεσαι, Ἀκίκο-Σάν, σύμφωνα  
μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν μόδα, ἀποκοιθῆκα  
ἡ μικρὴ ὑπηρετρία, ἀλλὰ ἡ καρδιά  
σου ἔμεινε ἰαπωνικὴ...

—Πιθανόν, εἶπε ἡ Ἀκίκο, καὶ στέ-  
ναξε ἐλαφρὰ.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό της  
γενίστηκε σὰν μιὰ γυνὴ Ἰαπωνέ-  
ζα, σὰν αὐτὲς πού βλέπουμε στὶς εἰ-  
κόνας, ζωγράφισε τὰ φρύδια της πο-  
λὺ ψηλὰ στοὺς κροτάφους της, σκέ-  
πασε τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ ποῦδρα  
ἀνοιχτόχρωμη καὶ μίκρανε τὸ στό-  
μα της μ' ἕνα στίγμα ἀπὸ ζωηρὸ  
κόκκινο γρῶμα καὶ ἄφησε τὴν Μι-  
σσίκο νὰ τῆς ἀλείψῃ μὲ λάδι τῆς κα-  
μέλιας τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά.  
Κατόπι φόρεσε τρία κιμονό, τὸ ἕνα  
πάνω στ' ἄλλο, ὥστε νὰ διακρίνων-  
ται τὰ μανίκια καὶ τὸ κολάρο, κα-  
τα τὰ μανίκια καὶ τὰ κολάρια ἀπὸ  
θῶς προεξέχον διαδοχικὰ κάτω ἀπὸ  
τὰ προηγούμενα. Τὸ τελευταῖον ἦταν  
τὸ πῶς ὀραῖο. Ὁλόλαμπρο, μὲ λεπτό-  
λα λουλούδια κεντημένα, μὲ λεπτό-  
τητα καὶ ἐξαιρετικὴ τέχνη. Κατόπιν  
ἡ Μισσίκο τὴν ἔζωσε ἀπὸ τὸ στήθος  
ὥς τοὺς γοφούς, μὲσα στὶς πτυχές  
τῆς ζώνης πού εἶχε μακρὸς τριών-μέ-  
τρων, ἔκρυβε τὴν μέση καὶ κατέληγε  
σ' ἕνα φιόγκο ἐξαιρετικοῦ μεγέθους.  
Ὁ φιόγκος ἦταν ὑφασμένος μὲ χρυ-  
σὲς κλωστές καὶ λαμπροκοπούσε στὸ  
φῶς.

Ὁ καθρέφτης μὲς νέας πρότεπαι  
νὰ εἶναι καθαρὸς, ὅπως ἡ κοιλία  
της, μουρμούρισε ἡ Ἀκίκο, καθὼς

σκοῦπιζε τὸν καθρέφτη τῆς τουαλέ-  
τας, πού εἶχε θαμβώσει λιγάκι ἀπὸ  
τὴν ποῦδρα.

—Ἄν ἦμουν ἡ Ἀκίκο-Σάν, θὰ ἦ-  
μουν εὐτυχής, εἶπε ἡ Μισσίκο, κυττά-  
ζοντάς τὴν μὲ θαυμασμό.

Καὶ πρόσθεσε πάλι:

—Ἀπὸψε ὁ Κικουγκόρο Ὀνουαγιέ  
θὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ ἥρωος Οὐκίνο  
Ἰαμακάγε, στὸ Μιγκαβάρι-Ζάξεν.  
Φαίνεται πὼς τὸν ἐπιτυχάνει θαυμά-  
σια... Ἰδίως στὴν σκηνὴ πού ἐπιστρέ-  
φει πιωμένος καὶ εὐθυμὸς...

—Μισσίκο-Σάν, εἶπε ἡ Ἀκίκο πού  
δὲν ἐπρόσχε στα λόγια τῆς ὑπηρε-  
τρίας, γιατί νὰ εἶναι τόσο διαφορε-  
τικοὶ ἀπὸ μᾶς οἱ Λευκοί, τόσο βά-  
ναυσοι, τόσο ἀπότομοι;

—Εἶναι διαβόλοι, εἶπε ἡ Μισσίκο.  
Ἡ γιὰγιά μου ἔλεγε, πὼς ὅταν ἦταν  
νέα καὶ συναντοῦσε κανέναν Λευκὸ,  
ἔτρεχε νὰ κρυφθῇ. Τόσο πολὺ τοὺς  
φοβόταν. Ἄν κανένας ἀπ' αὐτοὺς  
τύχαινε νὰ μ' ἐγγίξῃ, θὰ τρομάζα ὅ-  
σο καὶ ἐκείνη.

—Εἰγὼ ὄχι, εἶπε ἡ Ἀκίκο. Μόνον θὰ  
ἦθελα νὰ ἔχουν πῶς ἀπαλὲς κινήσεις,  
πῶς ἡρεμὴ φωνὴ καὶ πρὸ πάντων νὰ  
εἶναι κύριοι τοῦ θυμοῦ των. Οἱ Γάλ-  
λοι ἰδίως, φωνάζουν...

—Εἶδατε κανέναν; ρώτησε ἡ Μισσί-  
κο τρομερὰ περιέργη.

—Ἔρχεται ἡ Σουμάκο-Σάν, εἶπε ἡ  
νέα ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως.

Ἡ πόρτα γλύστρησε πάλι καὶ στὸ  
ἄνοιγμά της φάνηκε τὸ ζωντανὸ ὁ-  
μοῖωμα τῆς Ἀκίκο. Τὸ μόνον πού θὰ  
ἔβλεπε σ' αὐτὲς τὶς δύο γυναῖκες ἕ-  
νας Εὐρωπαῖος, θὰ ἦταν δύο ζωντα-  
νὰ καὶ θαυμασιὰ αὐτόματα τῆς πλου-  
σίας καὶ δροσερῆς ζωῆς τῆς Ἰαπω-  
νίας. Ὁ λεπτὸς συνδυασμὸς τῶν χρω-  
μάτων, ἡ εὐγένεια τῶν κινήσεων καὶ  
τῶν στάσεων ἡ ἀφέλεια στοὺς μελε-  
τημένους τρόπους, ἡ ὠχρότης τοῦ  
προσώπου καὶ ἡ τὸλμη τῶν ἀποχωρ-  
σεων τῶν μεταξωτῶν πού φοροῦσαν,  
ἡ λαμπρότης τῶν ὑφασμάτων, οἱ ἀν-  
ταύγειες τῶν κεντημάτων, ἡ ἐπιστη-  
μὴ τῶν χαιρετισμῶν: σῶματα πού  
λύγιζαν διπλωμένα στὰ δύο, δίχως  
νὰ μετακινηθοῦν οἱ πτυχές τοῦ κιμο-  
νὸ — ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν μιὰ  
συμβολικὴ σκηνή, τὴν ὁποία κανεὶς  
ἄλλος δὲν ἔβλεπε, ἐκτὸς τῆς μικρῆς  
ὑπηρετρίας πού εἶχε γονατίσει ἀκου-  
μπώντας τοὺς ἀγκῶνας καὶ τὸ μέτω-  
πο στὸ δάπεδον.

Δὲν ἦσαν παρὰ δύο νεαρές Ἰαπω-  
νίδες πού εἶχαν συναντηθῇ καὶ θὰ ἔ-  
φευγαν μαζί γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Καί-  
ποῦκι-Ζά, τὸ Κλασσικὸ Θέατρο. Δια-  
σκεδαστὴς πού ἔδειχνε ὅτι ἀνῆκαν σ'  
ἕνα ἐκλεκτὸ κύκλο, μὲ ἔθιμα πολὺ  
μοντέρνα. Ἀλλοῶς, θὰ ἄφηναν τὴν  
παράστασιν γιὰ τοὺς ἀνδρες ἢ θὰ  
πῆγαιναν σ' ἕνα θεωρεῖο μὲ τὴν οἰ-  
κογένειά τους.

—Ἐγὼ τὸ ἀμάξι μου κάτω, εἶπε ἡ  
Σουμάκο - Βαταναβέ, καὶ τὸ λεπτὸ  
πρόσωπό της φάνερε τὴν εὐθυμὴ  
πονηρία, τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς  
διασκεδάσεως. Ὁ πατέρας μοῦ τὸ  
ἐμπιστεύτηκε, μαζί μὲ τὸν σωφὲρ φυ-  
σικά...

Ἡ Ἀκίκο ἦταν πῶς ὀραία, πῶς σο-  
βαρά, πῶς γλυκερή. Ἀφῆθηκε ὅμως  
νὰ παρυσουρῇ ἀπὸ τὴν νεανικὴ τὴν  
μη τῆς Σουμάκο! Μετὰ δέκα λεπτά,  
τὸ ἀμάξι — ἕνα μεγάλο, ὀραῖο αὐτο-  
κίνητο, ἀμερικανικῆς μάρκας, γιὰτὶ  
ὁ πατέρας τῆς Σουμάκο ἦταν πῶς  
πλούσιος — σταματοῦσε μπροστὰ  
στὴν μεγαλοπρεπῆ εἴσοδο τοῦ Καί-  
ποῦκι-Ζά, τοῦ Κλασσικοῦ Θεάτρου  
τῆς Ἰαπωνίας, πού διατηρεῖ τὴν πα-  
ράδοση στὰ ἔργα του, ἀλλὰ πού εἰ-

ναι ταυοχρόνως καὶ τὸ πῶς μοντέρ-  
νο, ὡς πρὸς τὸ ἀνέβασμα τῶν ἔρ-  
γων ἀπ' ὅλα τὰ θέατρα τοῦ κόσμου.  
Εἶχε προβολεῖς καὶ κινητὲς σκηνές  
καὶ ὅλες τὶς ἄλλες τελειοποιήσεις.  
Μονάχα τὰ κοστοῦμα δὲν ἔλλαξαν.  
Ἰσως αὐτὰ πού ἦσαν ἐδῶ καὶ τρα-  
κόσια χρόνια.

Οἱ δύο νέες εἶχαν φθάσει στὴν ἀρ-  
χὴ τοῦ Μιγκαβάρι-Ζούξεν, πού εἶναι  
μιὰ κωμωδία ρεαλιστικὴ καὶ δια-  
σκεδαστικὴ, ὅπως τὰ ἔργα τοῦ Μο-  
λιέρου καὶ τὴν ὁποῖαν τὴν παρηκο-  
λοῦθησαν ὡς τὸ τέλος τῆς σκηνῆς μ'  
ἐνδιαφέρον.

Κατόπιν πῆγαν στὸ «φουαγιέ»  
τοῦ θεάτρου.

Καθὼς ἔφθασαν ἐκεῖ, δύο ἄν-  
δρες τὶς παρατήρησαν προσεκτικά.  
Ἦσαν δύο Εὐρωπαῖοι. Ἡ Σουμά-  
κο γέλασε, ὅπως γέλοσε κάθε φο-  
ρὰ πού ἕνας Εὐρωπαῖος τὴν κυτ-  
τοῦσε. Τοὺς ἔβρισκε τόσο κωμι-  
κοὺς! Ὡστόσο, εἶδε μὲ κατάνη-  
ξή της, ὅτι ἡ φίλη της ἡ Ἀκίκο  
χαιρέτησε βαθεῖα. Τότε ἔπαυσε νὰ



— Τὸν μισῶ! φώναξε ἡ νέα μὲ φωνήν.

γελά, κι' αὐτὴ πρᾶγμα γιὰ τὸ  
ποῖο χρειάστηκε μεγάλη προσπά-  
θεια καὶ χαιρέτησε κι' αὐτή.

Οἱ δύο ἄνδρες ὑποκλίθηκαν μὲ  
φανερὴ ἀπορία. Ἀλλωστε, ἔφευ-  
γαν ἐκείνη τὴν στιγμή.

—Ποῖος εἶναι αὐτός; ρώτησε ἡ  
Σουμάκο.

—Τὸν ἡλικιωμένον δὲν τὸν ἔχω ἰ-  
δεῖ ἄλλη φορά, εἶπε ἡ Ἀκίκο. Τὸν  
νέο, ὅμως τὸν γνώρισα σήμερα τὸ  
πρωί. Ἀλλὰ ἀγνοῶ πὼς λέγεται  
καὶ τί κάνει. Εἶναι πολὺ...

—Ποῦ τί; ρώτησε ἡ Σουμάκο.  
Ποῦ ὄρατος;

Ἡ Ἀκίκο κοκκίνισε κάτω ἀπὸ  
τὸ φτιασίδι της καὶ εἶπε:

—Εἶναι ἕνας Εὐρωπαῖος, ἔχει πο-  
λὺ ἀπότομο χαρακτήρα.

—Νομίζω ὅτι ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι  
εἶναι τρελλοί, εἶπε ἡ Σουμάκο. Ἐν  
τούτοις τοὺς συμπαθῶ πολὺ...

Ἡ Ἀκίκο χαμογέλασε:

—Εἰγὼ ὅμως ὄχι, εἶπε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φίλιππος Σαμ-  
πονάι ἔλεγε στὸν γραμματέα του:  
—Σὰς συγγνώμην, Γνωρίζετε μὲ  
γοητευτικὰ ἰαπωνίδες καὶ βρῆκα-  
στε στὸ Τόκιο πρὸ ἑνδεκα μόλις ἡ-  
μερῶν.

—Δὲν ἔχω ἰδέα ποιὲς μπορεῖ νὰ  
εἶναι αὐτὲς πού μ' ἐχαιρέτισαν, ἀ-  
ποκρίθηκε ὁ Ζάν Μαρσά μὲ εἰλι-  
κρίνεια.

**Ο**Τ παρατηρήσεις τοῦ Σαμ-  
πονάι γιὰ τὴν εὐγένεια πρὸς  
τοὺς ἰάπωνες εἶχαν κάνει  
ἐντύπωση στὸν Ζάν. Ἀλλω-  
στε, ἡ νεαρὴ ὑπάλληλος τοῦ «Δα-  
κόκ» ἦταν ἀλήθεια πολὺ ὁμορφη...  
Ἰσως νὰ μὴ τὸν εἶχε περιπαίξει...  
Κι' ἂν αὐτὸς τὴν εἶχε θίξει μὲ τὸν  
τρόπο του;...

Ἐπὶ δύο μέρες, δίσταζε... Τὴν  
τρίτη, ἦταν Παρασκευὴ—ἐποφελή-  
θηκα μὲς ὥρας ἐλευθερίας γιὰ  
νὰ ἐπιστρέψῃ στοῦ «Δακόκ». Ἡ  
μαυροφορεμένη νέα μὲ τὴν ψεύτι-  
κη διαμαντένια καρφίτσα, τὸν δέ-  
χτηκε μὲ τὸ ἴδιο καὶ πάλι γοητευ-  
τικὸ καὶ ἀνέκφραστο χαμόγελο.

—Σὰς ἤλθαν τὰ φιλμ, δεσποινίς;

—Ὁχι ἀκόμα κύριε, λυποῦμαι...  
Ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ χα-  
μογελά.

—Εἰγὼ λυποῦμαι, εἶπε, ὁ Ζάν,  
γιὰ τὰ λόγια πού σὰς εἶπα τὴν  
πρώτη φορά... Ἐλπίζω νὰ μὴ μνη-  
σικακῇτε ἐναντίον μου;... Ἡμεῖς  
οἱ Γάλλοι, ἔρετε, λέμε περισσό-  
τερα ἀπὸ ἐκεῖνα πού σκεπτόμεθα.



# Το χαμόγελο της 'Ακίκο-Σάν

λάβετε τα φίλμ, θά μου τηλεφωνήσετε δεσποινίς; Σας το παρακαλώ...

—Τ' όνομά μου είναι 'Ακίκο Μισουγιάμα, του απήντησε η νέα. Δεν με αναγνωρίσατε στο Καμπούκι — Ζά; τον ρώτησε με την τρυφερή γλυκύτητα των 'Ιαπωνίδων γυναικών, έστω κι' όταν νομίζουν ότι έχουν ευρωπαϊκές ιδέες, ντύνονται ευρωπαϊκά και άκουνε κάθε μέρα την ραδιόλα.

—Ο Ζάν ξαφνιάστηκε. —Πώς; Είστε έσείς, η γοητευτική εκείνη νέα με το κιμονό με τα κόκκινα λουλούδια άπάνω σ' ένα φόντο άνοιχτοπράσινο; 'Η νέα που με χαιρέτησε πρώτη στο Καμπούκι;

—Ναι! του είπε με χαμόγελο πάντοτε και με τον ίδιο ήρεμο και ταπεινό τόνο.

—Τόσο διαφορετική και πάντοτε όμοια! φώναξε ο νέος. Μιά λάμψη πέρασε στα καστανά μάτια.

—Από την στιγμή εκείνη άρχισε η αγάπη τους.

Δεν το ήξεραν όμως.

Το σύμπαν βρισκόταν ανάμεσά τους και ο καθένας προχωρούσε διαστακτικά, σ' έναν κόσμο άγνωστο. Δεν ήξεραν τίποτε ο ένας για τον άλλον, έκτός από την ηλικία τους και το παρουσιαστικό τους. Τον σάστιζε το στρογγυλό αυτό πρόσωπο, λείο σαν μιάς κούκλας από πορσελάνη, με την μικρή αψιδερμίδα. Και μολονότι έξ αιτίας της έργασίας της, η 'Ακίκο συναντούσε συχνά ξένους, για πρώτη, έν τούτοις, φορά αντιλαμβάνονταν ότι ένας Ευρωπαίος μπορεί να είναι ένας φίλος.

Συνωμίλησαν δίχως να τους διακρίνει κανείς.

Τα λόγια έρχόνταν αβρόμητα. «Όλα όσα ο Ζάν άναπαύσε στην 'Ιαπωνία, την γάρι και την παιδική ευθυμία των γυναικών, την ελαφρότητα των τοπίων και των κτιρίων, τις απογρώσεις που έχουν όλα τα πράγματα εκεί όλα αυτά μαζί τα άκούει κατά την λεπτότητα μιας έκλεκτης υπάρεως, μια ψυχή πλουσία σε αισθήματα στοργής και πίστις».

Η 'Ακίκο-Σάν ήταν μοντέρνα τόσο όσο της άποψης για να διαφύγει από τον υπερβολικό περιορισμό των παραδόσεων, που παρατά δίχως ατομικότητα έξωτερική, υπηρεσία της οικογένειας, στήν νον περιβάλλον όπου υποδύνει 'αποκτήσουν κάποια έπιβολή.

—Όταν ο Ζάν κίταζε το ρολόι του, έμπηγε μια μικρή φωνή και άρχιζε τα κατ'άλλοι του;

—Θά έλθω ό ίδιος να πάρω τα

φίλμ, είπε. Μή μου τ' άστελάτε... 'Αλλά πέστε μου, πού να πάω να περάσω το «ούικ-έντ»;». Έχω ακόμα μερικά φίλμ και θά ήθελα να πάρω μερικές φωτογραφίες.

—Πηγαίνετε στο 'Ατάμι, τον συμβούλεψε η νέα, και ή συμβουλή δόθηκε με τέτοιο τρόπο ώστε του φάνηκε ότι έκρυβε κάποια άνεκδιήγητη σκέψη.

—Η νέα, υποκλίθηκε κατόπιν με το αιώσιο χαμόγελο στο δροσερό πρόσωπό της.

—Σαγιονάρα, δεσποινίς 'Ακίκο! Έκανε ο νέος.

—Σαγιονάρα, επανέλαβε η νέα δίχως να τον κυττάει, ίσως γιατί είχε κοκκινίσει.

—Ενώ εκείνος έφευγε ευκίνητος και βιαστικός, η 'Ακίκο σκέφθηκε ότι ποτέ κανένας νέος δεν της είχε μιλήσει ως τότε με τόσο οικειότητα και ευγένεια...

—Κύριε, είπε ο Ζάν μια ώρα κατόπιν στον προϊστάμενό του, μπορείτε να μου δώσετε μια άδεια για το Σάββατο και την Κυριακή; Θά ήθελα να πάω να πάρω μερικές φωτογραφίες προς το 'Ατάμι...

—Ο φίλιππος Σαμποναι ήπιε μια γουλιά ούίσκυ και είπε:

—Γιατί όχι, φίλε μου. Είναι μια όμοια τοποθεσία.

Ε

Ηταν κάτι καλύτερο το 'Ατάμι. Ήταν μια τοποθεσία όμοια. Απότομα βουνά σκεπασμένα με μαύρα, στρεβλωμένα πεύκα, ύψωνονταν κατακορύφως μπροστά στον Ειρηνικό. Σπιτάκια έλασσιά, με τοίχους από χονδρό χαρτί, με παράθυρα από λαδόχαρτο ή διαφανές χαρτί. Μονοπάτια που σχημάτιζαν καμπή για ν' απορροφούν τους χονδρούς θρόνους. Κηπάρια παρά-ξένα γύρω από τις κουκλίστικες κατοικιούλες που οι τοίχοι των θά μπορούσαν να τρυπηθούν με μια γροθιά. Μέσα στα σκοτεινά δάση ύψωνονταν λευκά σύννεφα άχνου από τις θερμότητες.

Από το δωμάτιό του, ο Ζάν Μαρσά παρατηρούσε με θαυμασμό το τοπίο. 'Η πρώτη έπαφή του με την 'Ιαπωνία επί δεκαπέντε μέρες τον είχε απογοητεύσει κάπως. Αυτόκινητα και τράμ στο Τόκιο, έπειτα από τα ναυπηγεία και τους καπνούς της Γιοκοχάμα, καμινάδες έργοστασιών στην Όσάκα και μεγάλα καταστήματα της μόδας της λεωφόρου 'Ωομάν στο Παρίσι, με την διαφορά ότι έδω, όροφοι όλόκληροι ήταν γεμάτοι με κιμονό λουλουδάτα ή με παράξενα πολύχρωμα πουλιά και οι πωλήτριες έκρυβαν το πρόσωπό τους για να γελάνουν από αγγιλίαση μόλις τον έβλεπαν, τα θέατρα, οι κινηματογράφοι, ή ευθυμία συνοικίας της 'Ασασκούζα και το παράξενο Γιοσιθάρα, είχαν θέσει κάποια έξωτερική όψη όπως την φανταζόταν. Στο 'Ατάμι όμως, για πρώτη φορά, ένιωσαν στην πραγματική 'Ιαπωνία, με τα βουνά της και με τα πεύκα της, με τα καλαμμένα σπίτια της και με τα κορίτσια που περπατούσαν με τσόκαρες, μπροστά στην άπειραντωνή του Ειρηνικού Αισθανόταν να μεγαλώνει μέσα του ή αποσδιόριστος εκείνη τρυφερότητα που, παρά την απογοήτευση του πολιτισμού, ή γλώσσα του 'Αντέλλοντος 'Ηλιου είχε προκαλέσει στην ψυχή του.

Μέσα στο 'Ιαπωνικό πανδοχείον, όπου ο ξενοδόχος, ή γυναίκα του και όλο το προσωπικό τον είχαν δεχθεί προσκυνώντας τον ως κάτω σύμφωνο με τους τύπους, του είχε παραχωρηθεί ένα δωμάτιο γυμνό όπως είναι όλα τα δωμάτια της 'Ιαπωνίας: μαξιλάρια άπάνω στις ψάθες, τραπεζία χαμηλά, ένα κακινόμο, ένας πίνακας ζωγραφιστός μονόχρωμος άναρτημένος στην θέση του «κρεβάτιου», το οποίο βρισκόταν ακόμα διτιού», ή γυμνό της όμως, αυτή τον ένθουσίαζε για την χαριτωμένη, έντυπωσιακή λεπτότητα που έβρισκε σ' αυτή.

Χαιρέτησε φιλικά δυο άγοράκια που προχωρούσαν στο μονοπάτι, πιασμένα από το μπράτσο και σκεπασμένα από μια όμβρέλλα από λαδόχαρτο με μεγάλα σχέδια ξορκιστικά. Και οι άνθρωπάκοι με τα κοντά, στραβά μαλλιά γέλασαν ενά πλάτυ γέλιο.

Κατόπιν, όταν σταμάτησε ή λεπτή θροχή, κατηφόρησε κι' αυτός. Πλανήθηκε μέσα στη μικρή πόλη, άγόρασε ένθύμια, κουτιά με μουσικές θέσεις, που είχαν ζωγραφιστή άπάνω στο καπάκι, την λευκή κορυφή του φουτζι, ένα μικρό κιώτιο από ξύλο καμποράς, ένα κουκλίστικο σερίβιτσιο του τσαγιού από τοργευτό ξύλο, με την τσαγιέρα μεγάλη όσο ένα νόχι και με φλυτζάνια όσο ένα μαργαριτάρι. Όλα ήταν λεπτά και στολισμένα με λουλούδια. Τα νερά της θρονης κυλούσαν άπάνω στους καταφορικούς, πλακοστρωμένους δρομίσκους.

Όταν έφθασε στο τέλος της σειράς των μαγαζιών, των μικρών ρεστωράν, ο Ζάν έφθασε στην άκροθαλάσσια. Τα άγρια κύματα του Ειρηνικού έφθαναν άφρισημένα σχεδόν ως την προκυμλία, της οποίας άλλωστε, ένα τμήμα είχε γκρεμισθή σε μια τελευταία τρικυμία.

Τρεις νέες ήταν όρθες εκεί, κυττάζοντας τον 'Ωκεανό. Φορούσαν παρό τον έροχερό καιρό κιμονό ματιά, πράσινα και ρόζ, και ήταν τυλιγμένες με μια κοντή και ευρύχωρη μπέρτα. 'Η μπέρτα αυτή δίνει μια παράξενη σιλουέτα στις μικρές 'Ιαπωνίδες, δίχως, ωστόσο, να καταστρέφει την λεπτή χάρι τους. Οι τρεις νέες άφηναν τον θαλάσσιο άνεμο να κολλά το φόρεμά τους άπάνω στα πόδια τους και να παίζη με τα μαύρα μαλλιά τους. Γέλουσαν.

Ο Ζάν τις κύταζε με κάποια συγκίνηση για την ξέγνοιαστη λεπτότητά τους. 'Αλλά ή μία από τις τρεις γύρισε και ξαφνικά, τον χαιρέτησε φιλικά.

Αυτή την φορά στην νέα με το ρόζ κιμονό, άναγνωρίσε την 'Ακίκο.

Προχώρησε προς τις τρεις κοπέλες που υποκλίθηκαν και οι τρεις μαζί. Τις χαιρέτησε. 'Εκείνες υποκλίθηκαν και πάλι και ο Ζάν άναγκάστηκε να επαναλάβει τον χαιρετισμό του. 'Αλλά την τρίτη φορά, άναγνωρίσε την ήταν ίσι σ' αυτόν τον συναγνωστό της ευγενείας, άπ' όπου ή 'Ανατολή έβγαίνει πάντοτε νικήτρια.

—'Η πλάτη μου δεν έχει άρκετη εύλογισία, 'Ακίκο-Σάν, είπε γελώντας.

—Εκείνη επανέλαβε το χωρατό στις φίλες της που προφανώς, δεν μιλούσαν τα άγγλικά. Γέλασαν σάν ντροπιά. Τις χαιρέτησε. Πιο ταρταμένη από τις κοκκίες αυτές, που βρίσκουν κομικά κάθε Ευρωπαίο, ή 'Ακίκο ρώτησε:

σε σύμφωνο με την 'Ιαπωνική εθγένεια:

—'Ηρθατε εύκολα ως έδω; Σας άρρεσε το 'Ατάμι; Πόσον καιρό θά μείνετε; Πού είναι ή ηλικιωμένης κύριος με τα άσπρα μαλλιά;

—'Ακίκο-Σάν, όνειρεύομαι μήπως; ρώτησε ο Ζάν ξαφνικά άφου άπήντησε σ' όλες τις έρωτήσεις της.

Είχε πη αυτά τα λόγια με τέτοιο τόνο, ώστε για πρώτη φορά, το χαμόγελο της 'Ακίκο είχε κάποια άαυτερη σημασία. Τον άτένισε μια στιγμή μόλις όνον κατά πρόσωπο, σάν να ήθελε να ένωση την ψυχή της με την ψυχή αυτού του ξένου που έλεγε πράγματα τα οποία οι 'Ιάπωνες ούτε τα φαντάζονταν.

—Το 'Ατάμι είναι πολύ όμορφο, είπε ή νέα. Πρέπει να σας δείξω την δεξαμενή των θερμότητων. Είναι καμωμένη από πλακάκια πορσελάνης, όπως στην 'Αμερική!

Επέστρεψαν στη πόλιν. 'Η 'Ακίκο και ο Ζάν πήγαιναν μαζί και δυο κορίτσια, ή Κιμιγιά και ή Κασούκο άκολουθούσαν ψιθυρίζοντας και πνίγοντας τα γέλια τους. Διάθηκαν ένα φαγάκι από καλάμια, μπήκαν σ' ένα μικρό κήπο με δένδρα κουκλίστικα, με θρόνους τοποθετημένους σε άπίθανη ίσορροπία, και προχώρησαν σε μια μεγάλη σάλα όπου καθισμένοι χάμω, άπάνω σε μαξιλάρια, γύρω στα χαμηλά τραπέζακια οι 'Ιάπωνες έπαιρναν το τσάι τους.

Στο θάθος της αίθουσας μια ξύλινη στενή και άποτομη σκάλα, κατέβαινε σ' ένα είδος υπογείου γεμάτου άτμούς. Προχώρησαν σε μια άλλη αίθουσα όπου ήταν ή δεξαμενή με το ζεστό νερό που άνέιδε όλον αυτόν τον άχνό. Πλακάκια θαυμασίας λευκόποτες σκέπαζαν τα τοιχώματα. Το φως της ημέρας έμπαινε θάμπε από τα άχνισμένα παράθυρα, μια νεαρά γυναίκα, τελείως γυμνή, καθόταν στην άκρη σάν να δισταζε να μπη μέσα στο νερό.

Επειτα από μερικά λεπτά, ο Ζάν δοκίμαζε μια άλλη έκπληξη.

Δύο νέες που ως μόνο τους ρόχο είχαν μια στενή πετσέτα μπροστά τους, διάβηκαν από μπροστά του. Με κατάπληξη ο Ζάν είδε ότι του χαμογέλουσαν με άφέλεια, και τότε μόνον άναγνώρισε την Κιμιγιά και την Κασούκα, οι οποίες στην στιγμή είχαν γδυθή και πήγαιναν να θουτήξουν μέσα στο καυτό νερό.

—Δεν τις άναγνωρίζετε; ρώτησε ή 'Ακίκο, καθώς οι δυο νέες με το κεκριμπαρένιο κορμί άπομακρυνόταν.

Ο Ζάν γέλασε, αλλά βλέποντας μια άσυνήθιστη σοβαρότητα στο χαμόγελο της 'Ακίκο, είπε φιλόφρονα:

—Είναι χαριτωμένες έτσι, όσο και με τα κιμονό τους.

—'Ασφαλώς αυτό σας σκανδαλίζει πολύ;

—Το βρίσκω πολύ άστείο. Κι' εγώ;

—Και αν τ' είχα κάνει κι' εγώ; 'Αμέσως, τότε, αβρόμητα ο Ζάν είπε κάτι πολύ σοβαρό.

—Για σας, 'Ακίκο, δεν θάταν το ίδιο πράγμα.

Οι δυο μικρούλες είχαν θουτήξει κιόλας στη δεξαμενή και από το νερό έζείχαν μόνον τα στρογγυλά, γελαστά πρόσωπα ως την άρχή των παχουλών ώμων.

Ο Ζάν παρακολούθησε πάλι το θέαμα που τον διασκεδάζε. Κατόπιν ξαναβέβηκε την ξύλινη σκάλα με την 'Ακίκο.

Κάθισαν στην μεγάλη αίθουσα,



—'Ο βοηθός σας είναι πολύ γενναίος, είπε απλά ο Μισουγιάμα.

έφαγαν άνούσια γλυκίσματα και ή 'Ακίκο σερίβρισε το τσάι με τέχνη. Τα δάκτυλά της λεπτά και όμορφα, τα χέρια της, χέρια άρχοντισσας, έκαμαν έντύπωση στον Ζάν. Γιατί τα χέρια της, χέρια άρχοντισσας τόσο μικρά έχουν συνήθως κοντά και χονδρά δάκτυλα. Ο Ζάν πήρε το ένα χέρι της 'Ακίκο και το θαύμασε. Μια έντονη διάθεση τον κυριέψε να το φιλήσει.

Εκείνη το τράβηξε άπαλά. Μίλησαν για χίλια δυο άσήμαντα πράγματα. Σε κάθε λέξη, ο Ζάν άναμυθάνονταν ότι ή νέα ήταν έξυπνη και με αντίληψη, ότι είχε πάρη καλή μόρφωση αλλά ίδιος ότι ήταν τρυφερή και άφωτισμένη.

Όταν την παρεκάλεσε να μιλήσει για τους γονείς της, για τα δυο μεγάλα αδελφία της, για το σπίτι που κατοικούσαν στο Τόκιο. Την άνοη, δόκληρη ή οικογένεια της 'Ακίκο έρχόταν για μερικές έβδομάδες στο 'Ατάμι. Εκείνη έμενε στο Τόκιο εξ αιτίας της έργασίας της και έρχόταν να περάσει το Σάββατο-κυριακό με τους δικούς της...

—Ε-να από τ' αδελφία της ήταν άξιωματικός στο Μόζι, ο άλλος ήταν Νομάρχης στην περιφέρεια του 'Οκά-δο, αλλά έπειδή το κλίμα ήταν δριμύ εκεί, ή γυναίκα του και τα παιδιά του ζούσαν μαζί με τους γονείς της 'Ακίκο.

—Όταν μια 'Ιαπωνίδα μπη σε μια οικογένεια, χάνει την προσωπικότητά της, είπε ή νέα, γίνεται ή κόρη των πεθερικών. Θά είναι πολύ σκληρό για μένα, έπειδή έχω κάποια άνεξαρτησία...

Την άκουγε να μιλά και σκεπτόταν ότι δεν θά μπορούσε να έπηρεάζεται έτσι, αν είχε άνατραφή τριάντα χρόνια πρωτιέτερα, σύμφωνα με τις παραδόσεις των σαμουράι.

—Είστε μνηστευμένη, 'Ακίκο-Σάν;

—'Ω! όχι, άποκρίθηκε ζωηρά ή νέα.

Τότε ο Ζάν έκαμε κάτι παράλογο. Δεν έβλεπε πιά τίποτε από την μεγάλη αίθουσα με τις ψάθες, τα τάσια του τσαγιού από γαλάζια και λευκά πορσελάνη, το πιάτο με τα γλυκίσματα, τις δυο νέες που επέστρεφαν από το λουτρό τους. Δεν έβλεπε, παρά το άγνό εκείνο πρόσωπο με τα άρμονικά χαρακτηριστικά, την λεπτή, άριστοκρατική μύτη, που είναι τόσο σπάνια στην 'Ιαπωνία, τα λεία μάγουλα και ίδιος το γλυκό εκείνο χαμόγελο, την τρυφερή και γεμάτη έμπιστοσύνη έκφραση των ματιών.

—Δεν πρέπει να άρραβωνιασθήτε 'Ακίκο-Σάν, της είπε. Γιατί δεν θά σας άγαπήσει κανείς, όσο σας άγαπάω εγώ...

—'Η νέα έξακολουθούσε να χαμογελά, αλλά χαμηλώσε το κεφάλι της. Δεν ήθελε να την ιδη που έκλαιγε. Πού έκλαιγε από χαρά.

Μια 'Ιαπωνίδα κόρη, πρέπει πάντοτε να χαμογελά, είπε σιγά.

ΣΤ

ΕΝΝΗΘΗΚΕΣ, άνετράφηκε και θά γηράσκει για την τριπλή ύπακοή, είπε ο Ροκούρα Μισουγιάμα. Την ύπακοή στους γονείς σου ένωση είσαι άνυπανδρη. Κατόπιν την ύπακοή στον σύζυγό σου. Και τέλος την ύπακοή, δηλαδή την άφωσίωσή σου, στα παιδιά, όταν γηράσκει.

—Από καιρό έχω άποφασίσει ότι θά παντρευθώ με τον Τομίζο 'Οκα-μάζι. Οι γονείς του είναι σύμφωνα μαζί μας. 'Αν είχες για μένα το σε-χό που μας όφειλες, αν ή άποφά-σής έπαφή σου με τους Έuro-πείους δεν είχε καταστρέψει μέσα σου...



# Τὸ χαμόγελο τῆς 'Ακίκο-Σάν

αίσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς, θὰ εἶχες ὑπακούσει ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ σοῦ ἀνεκρίνωσας τὴν ἀπόφασή μου. Ἐκείνα μερικὲς ὑποχωρήσεις στὶς ἀπειθείες σου, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι ἔχεις ὑποστή μερικὲς κακὲς ἐπιρροές, καὶ δὲν σὲ ἀνάγκασα νὰ ὑποταχθῇς ἀμέσως. Ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι σχετίζεσαι μὲ τοὺς Λευκοὺς, μὲ κίνδυνον νὰ ἀτιμώσης τὴν οἰκογενεία μας, ὅπως συνέβη μὲ τόσες ἄλλες. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον γιὰ νὰ σὲ φέρω στὸν ἴσιο δρόμο παρά νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ παντρευθῇς ἀμέσως μὲ τὸν Τομίζο Ὁκαμότο. — Τὸν μισῶ, φώναξε ἡ νέα μὲ φρίκη. Ἐπικολοῦσε μιά σύντομη σιγή.

Στὸ Ἀτάμι, τὴν ἐπομένη τῆς συναντήσεώς της μὲ τὸν Ζάν Μαρσά καὶ μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα ποὺ ἐβλεπε στὸν κήπο, ἡ Ἀκίκο Μιτσουγιάμα γονατισμένη ἀπάνω σ' ἕνα μαξιλάρι, μπροστὰ στὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο ποὺ ἀντιπροσωπεύσαν ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν Ροκοῦρο, τὴν μητέρα της, τὴν νύφη της καὶ τὴν γεροντίσσαν γιὰγιά της.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ροκοῦρου σκοτεινί-  
ασε στὴν ἀπάντησή της νέας.  
Ἡ πρώτη ἐνδειξὴ ὑπακοῆς θὰ ἦταν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν φρόνησι τῶν ἀποφάσεών μου. Ἄν διάλεξα γιὰ σένα τὸν Τομίζο Ὁκαμότο, εἶναι γιὰτὶ σοὺ ταιριάζει. Λέγοντας ὅτι τὸν μισεῖς, μὲ προσβάλλεις.

— Συγχώρεσέ με, εἶπε ἡ Ἀκίκο.  
— Ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶναι χηρεὺς ἀ-  
μενος, ἔχει πέντε παιδιά καὶ εἶναι  
μονοφθαλμὸς. Τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ δὲν  
παντρεύεται κανεὶς μ' ἕναν ἄνδρα  
οὕτε γιὰ τὴν ὁμορφιά του, οὕτε γιὰ  
τὴν ἡλικία του. Ἀφοῦ εἶχε παιδιά μὲ  
τὴν πρώτη του γυναῖκα ποὺ ἦταν νε-  
λικάτη, θὰ ἔχη καὶ μαζί σου. Καὶ  
τοῦ χρειάζεται μιά γυναῖκα γιὰ ν'  
ἀσχοληθῇ μὲ τὰ δικά του παιδιά.  
Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ρόλος σου. Ἐπὶ  
ἐνὶ δυνάμει ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια,  
πλέον εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια,  
πολὺ πλούσιος. Οἱ πρόγονοί του  
ἦσαν Σαμουράι ὅπως οἱ δικοί μας  
καὶ ὅτι ἐμποροὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ.  
Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια περιεί-  
χον ὅλες τὶς προσβολές.

Γιὰ τὸν κληρονόμο τῶν πολεμι-  
στῶν μὲ τὰ δὴ σπαθιά, ὁ ἐμπορος  
εἶναι ἕνα ἄτομο συκαμερό, καὶ ἕνας  
ἐμπόρος ἀνήκει σὲ μιά φυλὴ κατώ-  
τερη, γιὰτὶ ἡ μὴν ἐκλεκτὴ φυλὴ  
εἶναι ἡ ἱερωμένη.

— Ὅλα αὐτὰ ἐπανελάβε ὁ Ροκοῦ-  
ρος, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀδυνα-  
μίας μου νὰ σὲ ἀκούσω ὅταν θέ-  
λεις νὰ μάθῃς Εὐρωπαϊκὲς γλῶσ-  
σες καὶ νὰ ἐργασθῇς στὰ καταρα-  
μένα ἐκεῖνα γραφεῖα, μέσα στὰ πέ-  
τρινα σπιτὰ τοῦ Μαρουνόκι, ποὺ  
μοιάζουν σὰν μνημεῖα.

— Δὲν εἶχαμε χρήματα, εἶπε ἡ Ἀ-  
κίκο καὶ ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ νὰ συν-  
τηρηθῶμε.

— Ἡ κόρη μου μὲ μέμφεται μήπως  
γιὰ τὸ ψωμί ποὺ μοῦ ἔδωκε: ρώ-  
τησε ὁ Ροκοῦρος μὲ εἰρωνικὴ πικρία.

Θυμοῦμαι τὸν καιρὸ ποὺ οἱ κοπέ-  
λες μὲ τὴν καρδιά χαρούμενη, ἀπῆ-  
γανιναν στὸ Γιοσιόάρα γιὰ νὰ σώ-  
σουν τὸν πατέρα τους καὶ θυσιάζαν  
ἐπὶ ὁλόκληρῃ τὴν ζωὴ τους μέσα  
στὴν ἀτίμωση, ὥστε νὰ σωθῇ ἡ τιμὴ  
τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ τώρα ἡ αὐ-  
τοθυσία τῶν παιδιῶν εἶναι τόσο σπά-  
νια ὅσο καὶ τὸ πέρασμα τῶν ἀγριο-  
πασιῶν.

Κανεῖς δὲν κινήθηκε. Ὅλα ἦσαν  
ἤσυχα καὶ πειθαρχικά μέσα στὸ δω-  
μάτιο μὲ τὴν χάρτινη ἐπένδυση καὶ  
τὶς θερμικὲς καλαμιωτές. Ἐνα  
εἶδος στενῆς θερμότητας ἐβγαίνει στὸν  
μικρὸ κήπο μὲ τοὺς παράξενους δρο-  
μίσκους του, τοὺς ἐλιγμούς των, τὴν  
ποικιλία τῶν φυτῶν, ποὺ τὸν ἔκαναν  
νὰ φαίνεται πῶς ἐκτεταμένος.

Ἡ Ἀκίκο σεβήθηκε τὸ τῶς-στὸν  
πατέρα της, στὴ γιὰγιά της, στὴ νύ-  
φη της, καὶ ἤρεμα εἶπε:

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρά νὰ  
παντρευθῶ μὲ τὸν Τομίζο Ὁκαμότο.  
Τότε συνέβη κάτι τρομακτικὸ. Ὁ  
Ροκοῦρος, ποὺ ἦταν πάντοτε τόσο ψύ-  
χραιμος, ἐσφίξε τόσο δυνατὰ τὸ λε-  
πτὸ τάσι ἀνάμεσα στὰ χέρια του ὥ-  
στε ἡ πορσελάνη ἐγινε κομμάτια.

Κανεῖς δὲν ἐσάφησε. Τὸ χυμένο  
τσάι λέκισε τὸ κιμονὸ τοῦ οἰκογε-  
νειάρχου. Λίγο αἷμα ἐβῆσα τὰ δά-  
κτυλά του.

— Φύγε! τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔ-  
τρεμε ἀπὸ θυμὸ. Θὰ παντρευθῇς μὲ  
τὸν Ὁκαμότο-Σάν.

Ἡ Ἀκίκο ὑποκλίθηκε, σηκώθηκε  
ὕποκλινθη πάλι στὴν πόρτα προτοῦ  
τὴν διαβῇ καὶ ἀφοῦ τὴν διαβῇκε,  
καὶ ἡ πόρτα γλύστρησε σιγὰ στὸς  
ἄρμους της, ἀπὸ πίσω της.

— Τὸ παράδειγμα τῆς Ἀμερικῆς  
καὶ τῆς Εὐρώπης κατὰστρεψε τὴν  
οἰκογενειακὴ πειθαρχία καὶ ἐσθυσ-  
εῖς προγονικὲς ἀρετὲς τῆς Ἰαπωνί-  
ας, εἶπε ὁ Ροκοῦρος ἄγρια. Κα-  
νεῖς τώρα δὲν θέλεις πιά ν' ἀκολου-  
θῇς τὸν ἴσιο δρόμο...

Σηκώθηκε καὶ διέσχισε τὸ δωμά-  
τιο. Οἱ ἄσπρες κἀλσες του γλυ-  
στροδύσαν ἀθόρυβος ἀπάνω στὶς ψά-  
θες. Ἐφυγε ἀπὸ ἄλλή πόρτα. Στὸ  
δωμάτιο ὅπου μῆκε, ἀπάνω σὲ μιά  
ἐξυλιν ἐταξέρα, βρισκόταν τὸ προ-  
σευχητῆριον τοῦ Σίντο μὲ τὸ συμβο-  
λικὸ ψάθινο σχοινὶ καὶ τὸ οἰκογενει-  
ακὸ βιβλίο. Ὁ Ροκοῦρος γονάτισε  
μπροστὰ στὸν μικρὸ θωμό, χτύπησε  
καὶ τρεῖς φορές τὶς παλάμες του καὶ  
τρεῖς φορές τὸ σπῆτι του τὴν εὐχὴ  
ζήτησε γιὰ τὸ σπῆτι του τὴν εὐχὴ  
τῶν προγόνων, μ' ὅλη τὴν συναίσθη-  
σὴ τῆς ἐξουσίας του. Κατόπιν σηκώ-  
θηκε, πήγε ὡς τὸν ναὸ τοῦ Βούδδα  
καὶ ἐπανελάβε τὴν προσευχὴ του, ἀ-  
φοῦ πρώτα χτύπησε μὲ μιά βέρονα ἑ-  
να καμπανακὶ στρουγγυλὸ. Οἱ Θεοὶ  
τὸν εὐνοοῦσαν.

●  
Z'

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ Ἀτάμι.  
— Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὁ Ζάν  
Μαρσά δὲν εἶχε κατορθώσει  
νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀκίκο.  
Εἶξερε ὅτι ἡ νέα κατοικοῦσε μὲ τὴν  
οἰκογενεία της σ' ἕνα ἀπὸ τὰ εἰθρα-  
στα ἐκεῖνα χαριτωμένα σπιτὰ, πῶ-  
σο ἀπὸ τοὺς καλαμιένιους φράκτες  
καὶ τὰ κηπάκια τους. Ἀλλὰ πῶς  
νὰ τολμήσῃ, ξένος αὐτός, νὰ τὴν ἀ-  
ναζητήσῃ;

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, πλανήθηκε ἀ-  
σκοπᾶ στὴν ἐξοχί. Ἐπείστροφε ἀ-  
κολουθώντας τὸν χειμάρρο. Πίσω  
ἀπὸ ἐύλινα κάγκελα, νεαρὲς γυναί-  
κες ἔκαμαν τὴν τουαλέττα τους.

μέσα σὲ σπῆτι ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ζω-  
γραφίες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Μερι-  
κὲς τοῦ μιλῆσαν. Τί παράξενη πόλις  
τὸ Ἀτάμι, τόσο λεπτὴ, τόσο χαριτω-  
μένη καὶ ὅμως μὲ τόση φανερὴ τὴν  
ἀκόλασά... Περιφέρθηκε στὰ μι-  
κρομάγαλα, ὅπου τοῦ παρουσιάσαν  
ἕνα πλῆθος ἱαπωνικῶν ἀναμνηστι-  
κῶν. Ἦπτε ἕνα ποτήρι ἄθλιο οὐίσκου,  
σ' ἕνα μπάρ, ὅπου ὑπῆρχε ραδιόφω-  
νο. Ἐφυγε γρήγορα ἀπὸ ἐκεῖ, ἀ-  
διάσπαστος ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ ποὺ  
εἶχε εἰσχωρήσει παντοῦ. Εἶχε ἀρχί-  
σι νὰ νυχτώνῃ. Τὰ φῶτα ἀνάβαν.  
Γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια μιλῆσαν  
καὶ κερασίδες στόλιζαν τὶς προσό-  
ψεις τῶν κέντρων. Ἦσαν ὅμως ψεύ-  
τικα τὰ λουλούδια αὐτὰ ποὺ ἐπὶ  
πλέον εἶχαν μουσκευθῇ ἀπὸ τὸν νο-  
τισμένο ἀέρα τοῦ Εἰρηνηκοῦ.

Χαριτωμένες σιλουέτες μικρῶν  
τραγουδιστριῶν, ἐβγαίνουν στολισμέ-  
νες στὸς δρόμους, κρατώντας τὶς  
ἰδιόρρυθμες κιθάρες τους.

Ἡ Ζάν συλλογιζόταν τὴν Ἀκίκο,  
νευριασμένη ἀπὸ τὴν ἀναμονὴ καὶ  
μὲ μιά πικρὴ ἀμφιβολία. Τὸ χαμό-  
γελο της... Μὴ τυχόν δὲν εἶχε γελά-  
σει τὴν προηγουμένη; Κι' ὅμως, πό-  
σο τὴν ἐνοιῶθε κοντὰ του, ψυχικῶς,  
μολοντὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος βρι-  
σκόταν ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ τοὺς  
χωρίσῃ!

Ἡ Ζάν προχώρησε στὴν ἀμμου-  
διά. Ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει καὶ τὸ  
μουγκρητὸ τοῦ Εἰρηνηκοῦ ἦταν τώ-  
ρα ἕνας ψιθύρος μονάχα. Πέρα, ὅ-  
μως, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀκτὴ ἦταν πῶς βρα-  
χόδης, τὰ κύματα χτυποῦσαν σκλη-  
ρά.

Ἡ Ζάν βρισκόταν μόνος μπροστὰ  
στὸ ἄπειρον, λίγο ἀπογοητευμένος,  
ἀλλὰ ἥρεμος ἀπέναντι στὸ μεγαλεῖο  
τῆς βραδείας ἐκείνης.

Μέσα στὴν ἀνταύγεια τῶν φώτων  
τῆς πολλῆς, μιά γυναικεία σιλου-  
έττα παρουσιάστηκε στὴν προκυ-  
μαία, κατέβηκε σβέλτῃ σὰν καστὶκί  
ὡς τὸ σημεῖο ποὺ ἦταν γκρεμισμένο  
τὸ τοίχωμα καὶ προχώρησε στὴν πα-  
ράλι.

Τὴ γύρευε ἐκεῖ ἡ κοπέλλα ἐκείνη;  
Φοροῦσε ἕνα σκούρο κιμονό, μιά  
μπέρτα καὶ ἕνα μαῦρο μανδύλι στὸ  
κεφάλι. Τί παράξενη ἐνδυμασία γιὰ  
τὴν γυναῖκα αὐτὴ, τῆς ὁποίας τὸ βά-  
διμα ἦταν τόσο νεανικὸ, τόσο σβέλ-  
το καὶ γοργό!... Τὴν μελαγχολικὴ  
αὐτὴ ὥρα, μέσα στὸ σουρουπωμα, ἡ  
νέα αὐτὴ ἐγύριζε τὴν πλάτη στὰ φῶ-  
τα τῆς πόλεως καὶ προχωροῦσε στὰ  
σκοτάδια τοῦ ὠκεανοῦ.

Ποιὰ μυστηριώδης φωνὴ τὴν κα-  
λοῦσε ἐκεῖ;

Ἡ καρδιά τοῦ Ζάν ἄρχισε νὰ χτυ-  
πᾷ πῶς δυνατὰ. Ἐκεῖ τὴν παραλί-  
αν, ἦταν μόνος αὐτός καὶ ἡ γυναῖκα ἐ-  
κείνη. Τί ζητοῦσε, ἀλήθεια; Ποιὰ ἦ-  
ταν;... Ἐκεῖ νῆ!

Τότε, σὰν κάτι νὰ τὸν παρακλή-  
σε, φώναξε:

— Ἀκίκο!

Ἡ ἀγνωστὴ φάνηκε σὰν νὰ τῆς  
πέρασε τὸ σῶμα ἕνα δυνατὸ ἡλε-  
κτρικὸ ρεύμα. Ἐμπήξε μιά φωνὴ  
καὶ ἔφυγε τρέχοντας, φράζοντας τ'  
αὐτιά της μὲ τὰ χέρια της:

— Ἀκίκο! Ἀκίκο! Ἀκουσέ με!  
Εἶμαι ὁ Ζάν!...

Ἦταν βέβαιος, τώρα, ὅτι τὴν εἶχε  
ἀναγνωρίσει. Ἐκείνη ἔφευγε μὲ ἄ-  
ναγνωρίσιμη ταχύτητα.

Ἄν, τοῦλάχιστον, σκόνταφτα ἀπὰν-  
ω στὶς πέτρες, ἢ ἂν υπερθευόταν  
στὶς δίπλες τοῦ κιμονοῦ της!...  
Προηγείτο ὅμως κατὰ διακόσια

μέτρα, ἢ παραλίαν ἦταν μικρὴ καὶ  
τόσο κοντὰ ὁ στρόβιλος μὲ τὸ σκο-  
τεινὸ νερὸ ποὺ χτυποῦσε στοὺς βρά-  
χους καὶ ἐσπάζε ἐκεῖ, σκορπίζοντας  
ἄσπρους ἀφρούς.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ζάν πνιγόταν ἀπὸ τὴν  
ἀγωνία, καθὼς ἔτρεπε πίσω ἀπὸ τὴν  
νέα. Ὅτι τὴν πρόφθανε;... Ὅτι τὴν  
ἐμπόδιζε;...

Ἀλλὰ ὄχι, ἐκείνη βρισκόταν σὲ ἄ-  
πόστασι...

Ὅτι ἔφθανε πολὺ ἀργά.  
Ἀκίκο!... Ἀκίκο! Τοῦ φάνηκε  
ὅτι ἔβλεπε κίολας τὸ νεανικὸ σῶμα  
νὰ γανεταί μέσα στὸ κύμα, νὰ συν-  
τρίβεται ἀπάνω στοὺς αἰχμηροὺς  
βράχους.

Ναυάγιο, σπαργαμένης σάρκας,  
μὲ λυμένα τὰ μαλλιά, θὰ τὴν ἐβρι-  
σκαν τὴν ἄλλη μέρα νεκρὴ σὲ κά-  
ποια ἀμμουδιά μέσα στὸ ὠχρὸ πρωῒ-  
νὸ φῶς.

Τὸ βογγητὸ τῶν κυμάτων ἀκούο-  
ταν ὁλοένα πῶς δυνατὰ.

Ἡ Ζάν ἀκούσε ἀπὸ πίσω τοῦ φω-  
νός

τὴν ἀναζητοῦσαν.

Πολὺ ἀργά, πολὺ ἀργά!...

Ἡ Ἀκίκο βρισκόταν τώρα στὴν  
ἄκρη τῆς κινουμένης ἀβύσσου. Ὅτι  
τὴν ἔφθανε... Μὰ ἐκείνη ρίχτηκε, βυ-  
θίστηκε μέσα στὸ χάος μὲ τὴν ἀκα-  
τανίκητη ἀποφασιστικότητά της. Ἰ-  
σχυρῶς ποὺ ἀκούσαν τὸ κάλεσμα  
τοῦ θανάτου...

Ἐβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ ρί-  
χτηκε μέσα στὴ δίνη τοῦ νεροῦ. Ἡ  
φορὰ τῶν κυμάτων τὸν ἔφερε μέσα  
στὰ σκοτάδια. Στὴν ἀρχὴ ἀναγκά-  
στηκε νὰ παλαίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ  
τοῦ.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Μιά τρομακτικὴ δύναμις τὸν πέ-  
ταξε σὲ λίγο ζαλισμένο ἀπάνω στὸν  
βράχο.

Σηκώθηκε ὅμως.

Τὰ χέρια του ἀπλωμένα μ' ἀπελ-  
πισία ἀγγίγαν κάτι ποὺ ἐπέπλεε.  
Κάτι γαντζώθηκε ἀπάνω του!...

Μὲ μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια  
ὁ νέος ἀνασηκώθηκε καὶ προτοῦ  
καταλάβῃ πῶς συνέβη, κύλησε ἀπὰν-  
ω στὴν ἄμμο, μὲ τὴν Ἀκίκο μισο-  
λιποθύμη στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ θά-  
λασσα ἀδιάφορη τοὺς χτυποῦσε ἐ-  
λαφρὰ στὰ πόδια, ὅπως ἕνα γατάκι  
ποὺ πίνει γάλα.

Ἄνδρες ἔφθασαν τρέχοντας μὲ  
φανάρινα στὰ χέρια.

Ἡ Ζάν ἀνάσπανε βαθεῖα καὶ ἐνοι-  
ωσε τὰ μέλη του νὰ παγώνουν ἀπὸ  
τὸ ὕψος τοῦ ὠκεανοῦ.

Οἱ ἄνδρες ἔγερναν τώρα ἀπάνω  
τους. Ἡ Ἀκίκο ἄρχισε νὰ συνέρχει-  
ται. Εἶχε γαντζωθῇ στὸ χέρι του μὲ  
τὴν δύναμη τῆς ἀπελπισίας. Τὸ κί-  
τρινο φῶς ἔπεσε ἀπάνω στὸ πρόσω-  
πό της. Χαμογελοῦσε εὐτυχῶς. μ' ὁ-  
πλὴ τὴν ψυχὴ της, μ' ἕνα χαμόγελο  
ποὺ ὁ Ζάν δὲν εἶχε ἰδῇ ποτὲ στὸ πρό-  
σωπὸ της.

— Ζάν! ψιθύρισε.

Εἶχε προφέρει τὴν ἑλπίδα, μὲ τὴν ἱ-  
σχυρὴ προφορά.

Καὶ ὁ νέος κατάλαβε ὅτι ἦταν νί-  
κη τὴν ἀκτὴν τοῦ κόσμου ὅλος.

●  
H'

ΜΙΤΣΟΥΓΙΑΜΑ - Σάν, εἶπε ὁ  
Φίλιππος Σαμποναί, ἀφοῦ  
ἀπὸ εὐγένεια ἦπτε μιά ρου-  
φηδιὰ τσάι, ἡ κόρη σας ἡ  
Ἀκίκο-Σάν ἀπέθανε.

Μιά κίνηση τοῦ ἐμπόρου σταμάτη-  
σε.

— Ἄν, τοῦλάχιστον, σκόνταφτα ἀπὰν-  
ω στὶς πέτρες, ἢ ἂν υπερθευόταν  
στὶς δίπλες τοῦ κιμονοῦ της!...  
Προηγείτο ὅμως κατὰ διακόσια

μέτρα, ἢ παραλίαν ἦταν μικρὴ καὶ  
τόσο κοντὰ ὁ στρόβιλος μὲ τὸ σκο-  
τεινὸ νερὸ ποὺ χτυποῦσε στοὺς βρά-  
χους καὶ ἐσπάζε ἐκεῖ, σκορπίζοντας  
ἄσπρους ἀφρούς.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ζάν πνιγόταν ἀπὸ τὴν  
ἀγωνία, καθὼς ἔτρεπε πίσω ἀπὸ τὴν  
νέα. Ὅτι τὴν πρόφθανε;... Ὅτι τὴν  
ἐμπόδιζε;...

Ἀλλὰ ὄχι, ἐκείνη βρισκόταν σὲ ἄ-  
πόστασι...

Ὅτι ἔφθανε πολὺ ἀργά.  
Ἀκίκο!... Ἀκίκο! Τοῦ φάνηκε  
ὅτι ἔβλεπε κίολας τὸ νεανικὸ σῶμα  
νὰ γανεταί μέσα στὸ κύμα, νὰ συν-  
τρίβεται ἀπάνω στοὺς αἰχμηροὺς  
βράχους.

Ναυάγιο, σπαργαμένης σάρκας,  
μὲ λυμένα τὰ μαλλιά, θὰ τὴν ἐβρι-  
σκαν τὴν ἄλλη μέρα νεκρὴ σὲ κά-  
ποια ἀμμουδιά μέσα στὸ ὠχρὸ πρωῒ-  
νὸ φῶς.

Τὸ βογγητὸ τῶν κυμάτων ἀκούο-  
ταν ὁλοένα πῶς δυνατὰ.

Ἡ Ζάν ἀκούσε ἀπὸ πίσω τοῦ φω-  
νός

τὴν ἀναζητοῦσαν.

Πολὺ ἀργά, πολὺ ἀργά!...

Ἡ Ἀκίκο βρισκόταν τώρα στὴν  
ἄκρη τῆς κινουμένης ἀβύσσου. Ὅτι  
τὴν ἔφθανε... Μὰ ἐκείνη ρίχτηκε, βυ-  
θίστηκε μέσα στὸ χάος μὲ τὴν ἀκα-  
τανίκητη ἀποφασιστικότητά της. Ἰ-  
σχυρῶς ποὺ ἀκούσαν τὸ κάλεσμα  
τοῦ θανάτου...

Ἐβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ ρί-  
χτηκε μέσα στὴ δίνη τοῦ νεροῦ. Ἡ  
φορὰ τῶν κυμάτων τὸν ἔφερε μέσα  
στὰ σκοτάδια. Στὴν ἀρχὴ ἀναγκά-  
στηκε νὰ παλαίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ  
τοῦ.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Μιά τρομακτικὴ δύναμις τὸν πέ-  
ταξε σὲ λίγο ζαλισμένο ἀπάνω στὸν  
βράχο.

Σηκώθηκε ὅμως.

Τὰ χέρια του ἀπλωμένα μ' ἀπελ-  
πισία ἀγγίγαν κάτι ποὺ ἐπέπλεε.

Κάτι γαντζώθηκε ἀπάνω του!...

Μὲ μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια

ὁ νέος ἀνασηκώθηκε καὶ προτοῦ

καταλάβῃ πῶς συνέβη, κύλησε ἀπὰν-

ω στὴν ἄμμο, μὲ τὴν Ἀκίκο μισο-

λιποθύμη στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ θά-

λασσα ἀδιάφορη τοὺς χτυποῦσε ἐ-

λαφρὰ στὰ πόδια, ὅπως ἕνα γατάκι

ποὺ πίνει γάλα.

Ἄνδρες ἔφθασαν τρέχοντας μὲ

φανάρινα στὰ χέρια.

Ἡ Ζάν ἀνάσπανε βαθεῖα καὶ ἐνοι-

ωσε τὰ μέλη του νὰ παγώνουν ἀπὸ

τὸ ὕψος τοῦ ὠκεανοῦ.

Οἱ ἄνδρες ἔγερναν τώρα ἀπάνω

τους. Ἡ Ἀκίκο ἄρχισε νὰ συνέρχει-

ται. Εἶχε γαντζωθῇ στὸ χέρι του μὲ

τὴν δύναμη τῆς ἀπελπισίας. Τὸ κί-

τρινο φῶς ἔπεσε ἀπάνω στὸ πρόσω-

πό της. Χαμογελοῦσε εὐτυχῶς. μ' ὁ-

πλὴ τὴν ψυχὴ της, μ' ἕνα χαμόγελο

ποὺ ὁ Ζάν δὲν εἶχε ἰδῇ ποτὲ στὸ πρό-

σωπὸ της.

— Ζάν! ψιθύρισε.

Εἶχε προφέρει τὴν ἑλπίδα, μὲ τὴν ἱ-

σχυρὴ προφορά.

Καὶ



## Η γενναιοψυχία της συγγνώμης

**Μ**ιά άγνωστέρα μου με το ψευδώνυμο «Απογοητευμένη από τη ζωή», μου γράφει με-  
ταξύ άλλων:

«Πέντε χρόνια τώρα ο σύζυγός μου κι' εγώ αγαπιόμαστε τρελλά. Τού είχα απόλυτη εμπιστοσύνη και τον λάτρευα. Κι' ξαφνα έμαθα ότι με άπατούσε...» Η μετάνοιά του και οι τύψεις του μου φάνηκαν τόσο ειλικρινείς που τον συγχώρησα. Σε λίγο ξανάρχισε τα ίδια. Άνικανη να υποφέρω αυτό το «μοίρασμα» και να ζω με μία διαρκή αμφιβολία, τον άφησα.

Τώρα μαθαίνω από γνωστούς μας ότι ο χωρισμός μου του στοίχισε τόσο πολύ που παραμέλησε έντελώς τις εργασίες του, άρχισε να πίνει και κάθε μέρα ξεπέφτει και περισσό-  
τερο. Αυτό με ταραξεί τρομερά, γι-  
ατί δεν θέλω να καταστραφεί έτσι, θεληματικά... Μου έγραψε πολλές φορές ικετεύοντάς με να ξαναγυρί-  
σω, με άρνήθηκα. «Αν όμως είχε την ανάγκη μου; Ζω τώρα μ' αυτή την αγωνία. Αφ' ενός φοβόμυαι να ξαναρχίσω τη ζωή μαζί του, μήπως ξανακάνη πάλι τα ίδια και αφ' έτε-  
ρου νοιώθω κάποια τύψη που τον έ-  
φερε σ' ένα είδος φυσικής και ψυχι-  
κής καταπτώσεως. Τι να κάνω;»

— ΕΞ —  
«Εκείνο που συμπεραίνει κανείς από το γράμμα σας, είναι ότι ο άν-  
δρας σας σας αγαπά, ότι σας αγα-  
πούσε πάντα και όταν άκούη σας ά-  
πατούσε. Μερικοί άνδρες, όλοι οι άν-  
δρες σχεδόν είναι έτσι φτιαγμέ-  
νοι. Ένώ η γυναίκα συνήθως δεν  
την ιδέα του μοίρασματος, οι άνδρες  
παρασύρονται συχνότατα σε εφήμε-  
ρες περιπέτειες, χωρίς να παύουν να  
(τονίζω την λέξη επίτηδες) για τη  
γυναίκα που διάλεξαν ως σύντροφο  
του βίου τους και την όποια αγα-  
πούν με μία άγαστη άνωτερη.

Σύμφωνα μ' αυτά που μου γράφε-  
τε, βρίσκω ότι η προδοσία του άν-  
δρός σας έχει άκονη λιγώτερη ση-  
μασία από των άλλων, γιατί αυτός  
έχει έναν άδύνατο χαρακτήρα.  
Και άκριβώς γι' αυτή την άδύνα-  
μία του νομίζω ότι του είσθε άπα-

# ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ράτητη, ότι είσθε ή ασφάλειά του.  
το στήριγμά του, ή πραγματική ευ-  
τυχία του. Ρωτήστε με κάθε ειλι-  
κρίνεια τον έαυτό σας: Δεν βρίσκε-  
τε ότι ή τιμωρία που του επιβάλλα-  
τε είναι πολύ άνώτερη από το σφάλ-  
μα του;

Κι' έπειτα τιμωρώντας τον, τιμω-  
ρείτε και τον έαυτό σας, σκληρό-  
τατα μάλιστα. Αυτό το νοιώθει κα-  
νείς σε κάθε γράμμα της έπιστολής  
σας. Τον αγαπάτε πάντα όπως σας  
άναπα και αυτός. Τότε για ποιο λό-  
γο ν' αγωνίζεσθε έναντίον του και  
έναντίον σας;

Νομίζω ότι δεν έπρεπε να τον ά-  
φήσετε. Οι σύζυγοι ένώνονται «για  
την ευτυχία και για την δυστυχία»,  
λένε οι φίλοι μας οι «Άγγλοι και  
αυτό είναι πολύ σωστό και πολύ ω-  
ραίο. Μερικές έπικειες, μερικές  
συγγνώμες άνυψώνουν εκείνους που  
βρίσκουν τη δύναμη να τις παραχω-  
ρήσουν...

Κατασιγάσετε τον έγωισμό σας  
(είναι ο μόνος που συκρατεί) και  
άφήστε να μιλήση ή καρδιά σας...  
Ξαναδείτε τον άνδρα σας, φιλικά έν  
πρώτοι. Βοηθήστε τον να υπερινι-  
κήση την κατάπτωσή του, μιλήστε  
του με άνοιχτή καρδιά, δείξτε του  
όλο το κακό που σας έκαμε. Τώρα  
που υποφέρει κι' ο ίδιος, θα κατα-  
λάβη ασφαλώς καλύτερα τον πόνο  
σας και θα μπορούση να ξαναβρής  
στην τρυφερότητά σας τη δύναμη  
να υπερινικήση όλους τους πειρα-  
σμούς. Και είμαι βέβαιη ότι ο έρω-  
τάς σας θα ξαναγεννηθή από την  
τέφρα του, πιο δυνατός, πιο στερε-  
ός, πιο εύτυχής από πρώτα.

ΛΟΡΑ

— ΕΞ —

Η ΜΟΔΑ

## Τα νέα παπούτσια

Τόσο στο Παρίσι όσο και στο Λονδίνο  
λανάστηκαν τα νέα μοντέλα των πα-  
πουτσιών για το σπόρ, για το πρωί, για  
το άπόγευμα και για το βράδυ.

— ΕΞ —

Για το σπόρ έχουμε δυο ειδών παπού-

τσια: τα πρακτικά παπούτσια που θέλουν  
να κολακεύουν συγχρόνως και την φιλα-  
ρέσκεια των γυναικών και είναι με σχετι-  
κά ύψηλο τακούνι και κομψή γραμμή ό-  
πως το ύπ' άρ. 1 μοντέλλο μας. Είναι  
από μαλακό δέρμα μαρρόν και έχει γαζιά  
και κορδόνια σε άνοιχτότερο ή σκουρότε-  
ρο χρώμα για να έρχονται σε αντίθεση  
με το σύνολο του παπουτσιού.

Έπειτα έχουμε τα καθ'αυτού σπόρ πα-  
πούτσια, (άρ. 2) με χαμηλό τακούνι χω-  
ρίς όμως πιά διπλές και τριδιπλές σόλες  
οι όποιες, πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή-  
σαν άσχετά άντιασθητικές. Έχουν ως  
σόλα ένα άλλο φύλλο καουτσούκ.  
Μοντέλα αυτά έχουν μια άπλη γραμμή σε  
φόρμα Ρισελιέ. Γαρνίρονται μ' ένα σει-  
ρήτι από δέρμα. Η γλώσσα είναι κομμέ-  
νη όδοντωτά και γίνεται από διαφορετι-  
κό δέρμα. Τα χρησιμοποιούμενα δόματα  
είναι το λεπτό μπόξ, το κροκοντύλ, ή  
σάφρα. Το γνωστό δόγμα που είχε γνω-  
ρίσει μεγάλο σουξέ δεν εύνοείται τώρα  
πολύ. Μονάχα «ερικές αθλήτριες του μέ-  
νου» πότε νιά να σηματοποιούν «άνσά-  
μ-λ» με την ζύψ-κυλότ και το πουλλό-  
δεο.

— ΕΞ —

Για το πρωί τα παπούτσια πρέπει να  
είναι, απλά από δέρμα μαλακό και άνθε-  
κτικό σε χρώμα καφέ-κόκκινο. Η από-  
χρωσά αυτή ταιριάζει ωραία μ' ένα μαν-  
τώ, μ' ένα ταιγιέρ ή κι' ένα μαντώ γαρ-  
νιρισμένο με γούνα. Αν το μοντέλο του  
παπουτσιού έχει τακούνια ή μίψηλα τότε  
ή σόλα δεν πρέπει να ξεχειλίση. Το μον-  
τέλο της εικόνας μας (άρ. 3) είναι από  
δυο ειδών δέρμα. (Η φόρμα του είναι ά-  
νεβαστή εμπρός και κλείει μ' ένα δεσμά-  
τινο κορδόνι με φούντα από δέρμα.

— ΕΞ —

Για το άπόγευμα, αν θέλουμε να είμα-  
στε ειλικρινείς πρέπει να όμολογήσουμε  
ότι οι γυναίκες προτιμούν πάντα τα ύ-  
ψηλά τακούνια. (άρ. 4).

Δεν θέλω να πω μ' αυτό ότι τα εύνω-  
αοούν έπειδή τις δείχνουν ψηλότερες  
άλλ' εκτός τούτου λεπταίνουν τον άστρά-  
γαλο, δίνουν «γάριπος» στο πόδι, το δεί-  
χνουν μικρότερο. Πώς ν' άντισταθή κα-  
νείς σε τόσα προσόντα; Τό σεβρώ εύνο-  
είται: πολύ για τα άπογευματινά παπού-  
τσια που γαρνίρονται με μεγάλες γλώσ-  
σες πλισές, με φιδόγκυμ από αντίλοπ-  
σες πλισές, με μπέξ.

Πολύ συνηθίζεται τελευταία για το ά-  
πόγευμα μια νόθα λουστοινένια της ά-

# ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΚΑ

ποιάς ή φόρμα ονομάζεται «Μπέμπη» Εί-  
ναι το μοντέλλο μας άρ. 5. Η φόρμα αυ-  
τή είναι πολύ νόστιμη για τα άμπιγιέ τα-  
γιέρ μας και τα άπογευματινά άνσάμπλ  
ένω με τα παλτά μας ταιριάζει καλύτε-  
ρα ο άρ. 4.

Για το βράδυ, εκτός από τα σανδάλια  
που εξακολουθούν να είναι της μόδας, έ-  
πικρατούν δυο κυρίως μοντέλα: το πρώ-  
το (άρ. 6) είναι από κρέπ ντε σίν άσσο-  
τί με τό φόρμα με άπλυσισόν από σα-  
τέν «...» που σχεδιάζει λεπτές ραβδώ-  
σεις. Το άλλο (άρ. 7) είναι από λαμ με  
λωρίδες από δέρμα χρυσό που διασταυ-  
ρώνονται επάνω στο πόδι κι' ύστερα πο-  
λύ ψηλά πίσω, επάνω απ' το τακούνι.

— ΕΞ —

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΕΣ

Πώς να διαλέγετε

τις κάλτσες σας

Καμιά από τις άγνωστερές μου φυ-  
σικά δεν άγνοεί ότι ο πρώτος όρος της  
γυναικείας κομψότητας είναι οι ώριμες  
κάλτσες που άναδεικνύουν το πόδι και  
που συνδυάζονται άρμονικά με το χρώμα  
της τουαλέτας. Όταν οι κάλτσες είναι  
κακοπλεγμένες, ξαρωμένες, σε άσχημο  
χρώμα, όσο ωραίο κι' αν είναι το άνσά-  
μπλ καταστρέφεται από τη λεπτομέρεια  
αυτή.

Η έκλογή των και ή συντήρησίς των  
πρέπει να είναι μια από τις κυριότερες  
σποντίδες σας. Σ' αυτό θα σας βοηθή-  
σουν οι παρακάτω συμβουλές μας.

Τα χρώματα:  
Πρώτα-πρώτα δεν πρέπει να ξεχνάτε  
ότι οι άνοιχτόχρωμες κάλτσες χονδραί-  
νουν τη γάμπα και ότι οι σκούρες κάλ-  
τσες άντιθέτως τη δείχνουν λεπτότερη.  
Έπειτα θα έχετε πάντα υπ' όψιν τον  
κατοτέρο πίνακα που καθορίζει το χρώ-  
μα της κάλτσας σύμφωνα με το χρώμα  
της τουαλέτας σας:

Με τουαλέτα μπλε πάλ: κάλτσα χρώ-  
ματος μπέξ λίγο ροζέ.

Με μπλε-μαρίν: όλοι οι τόνοι από το  
μπέξ έως το μαρρόν.

Με το κόκκινο, το γκρενά, το μπορ-  
ντώ: κάλτσα μπέξ-ροζέ ή ροζέ.

Με μαρρόν: ένα μαρρόν ίδιο ή πιο ά-  
νοιχτό άλλά στην ίδια γκάμα.

Με ρόζ: ένα μπέξ πολύ άνοιχτό, ή έ-  
να «σαίρ» πολύ πάλ.

Με κίτρινο: ένα τόνο θερμό, όκρέ, άρ-  
κετά έντονο.

Με γκρι: ένα γκρι ίδιο, ένα μαύρο υπό  
τον όρον να είναι ή κάλτσα λεπτότατη  
και διαφανής, ένα τόνο φινι ή σαίρ.

Με μώβ: κάλτσες γκρι-φινι, μπέξ-  
ροζέ, σαίρ.

Με πράσινο: όλα τα καφέ-κοκκινωπά,  
ή εκάγ, όκρ κ.λ.π.

Με βέρ-άμάντ και γκριζοπράσινο:  
μπέξ άνοιχτό.

Με μπέξ: ένα μπέξ ίδιο ή ένα καφέ  
άσσορτί με τα παπούτσια όταν ή κάλτσα  
είναι διαφανής.

Με μαύρο: μαύρο αν ή κάλτσα είναι  
πολύ λεπτή, ένα γκρι-φινι ή μπέξ-ροζέ,  
μπέξ πολύ άνοιχτό.

Με λευκό: ένα τόνο σαίρ σε διαφανή  
κάλτσα.

Φυσικά οι κανόνες αυτοί είναι γενι-  
κοί: ώριμένες λεπτομέρειες μπορεί να  
τελές τροποποιήσουν. Έτσι, ένα φόρμα  
ρόζ μπορεί να φορεθί με κάλτσες μαρ-  
ρόν αν είναι γαρνιρισμένο με γαζιά και  
ζώνη του ίδιου μαρρόν κ.λ.π.

## Η έκλογή των κάλτσών

Η ελαστικότητα της κάλτσας μαρτυρεί  
την στερεότητά της. Γι' αυτό θα διαλέ-  
γετε κάλτσες πολύ ελαστικές. Φυσικά  
θα είναι διαφανέστερες όταν συνοδεύουν  
μια τουαλέτα άμπιγιέ. Τα χαμηλά τα-  
κούνια απαιτούν κάλτσες αρκετά πυκνές.

Μη παίρνετε κάλτσες όπτε πολύ μεγά-  
λες όπτε πολύ μικρές. Αγοράζετε πάντο-  
τε δυο ή τρία δυοα ζεύγη ώστε να μη  
μένετε με μια κάλτσα σμονόταρη.

Πώς θα τις φορέητε:

1) Προτού φορέσετε καινουργίες κάλ-  
τσες, θυρίστε τις στο νερό και άφήστε  
τις να στεγνώσουν. Θα βρουν έτσι τελεί-  
αν ελαστικότητα και άθγουν όλνότερη  
τάση ποδς υαφορμάρια.

2) Αν θέλετε να φαίνονται λεπτότε-  
ρες, φορέστε τις άνάποδα.

Πώς θα τις συντηρήητε:

Μαντάρετε πάντοτε τις κάλτσες προ-  
τού τις πλύνετε. Σαπουνίστε τις με νερό  
κρύο, με καλό σαπούνι Μασαλίας και  
ξεβγάλε τις πολλές φορές, πάντοτε με  
νερό κρύο. Υστερα άφήστε τις βουτη-  
γμένες επί δέμα λεπτά σε νερό στο όποιο  
έχετε προσθέσει δυο κουταλιές της σού-  
πας ξύδι λευκό.

Ξαπλώστε τις κάλτσες σας σ' ένα πα-

νί, χωρίς να τις στραγγίσετε και δάλτε  
τις να στεγνώσουν στη σκιά, καλὰ τσι-  
τωμένες, χωρίς ζάρες.

Όταν στεγνώσουν σιδερώστε τις από  
την καλή. Προ πάντων, μη τις βάψετε να  
στεγνώσουν στο καλοριφέρ ή στη σόμπα.

Όταν τις καθαρίζετε έτσι θα μείνουν  
γυαλιστερές σαν καινουργίες.

— ΕΞ —

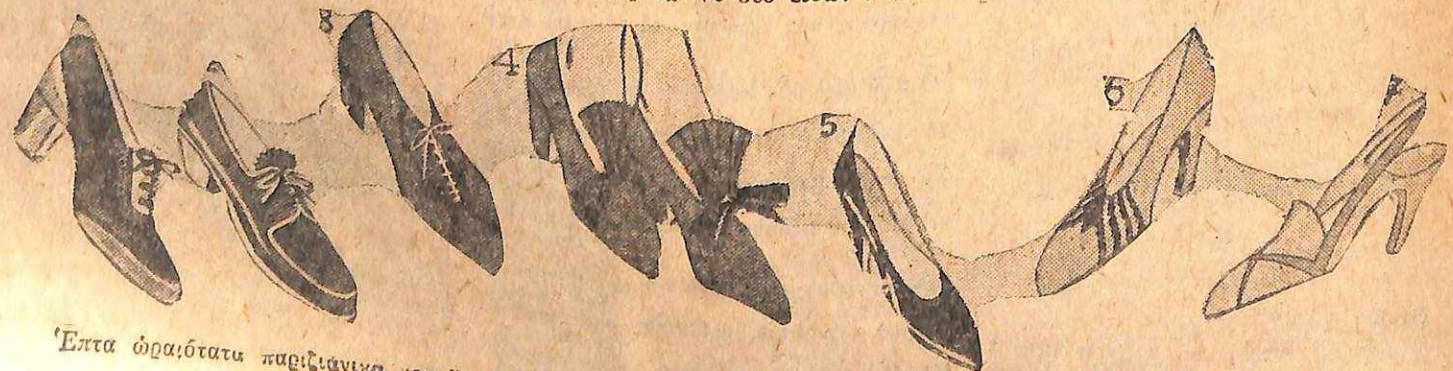
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τα στίγματα και τα σημάδια  
του προσώπου

Ο τα προηγούμενα τρία κατά συνή-  
θειαν σχετικά άρθρα σας έγραψα  
λεπτομερώς πως προκαλούνται, πως  
προλαμβάνονται και πως θεραπεύονται  
τα διάφορα έλαφρά άντιασθητικά στί-  
γματα του προσώπου δηλ., τα μπιμπήια,  
τα μαυράδκια και τα έλαφρά σπιδούρια.  
Σήμερα θα μιλήσουμε πιά για τα πραγμα-  
τικά σημάδια και τις βαθιές ούλες του  
προσώπου που προκαλούνται: 1) από  
δι άφορες το πικέ παθή-  
σεις: άμην, θυλακίτιδα, δοθιήνες  
(καλόγγροι) σφυλίδια, καρκίνο ή από  
γενικά βαριά λοιμώδη νοσήματα: ως εφ-  
λογιά, άνεμοελογιά, σкарлатина, ιλαρά.  
2) από σημάδια κτυπήματος ή άλλου  
τραύματος ή μετεγχειρητικά τοιαύτα.  
Και 3) από έγκαύματα διαφόρου  
βαθμού.

Όπως και για τα έλαφρά στίγματα  
είπαμε ούτω και για τα έν άνωτέρω  
αίτιών προκαλούμενα βαρύτερα τοιαύτα  
ή πρώτη μέριμνά σας πρέπει να είναι  
πάντοτε ή πρόληψις των ούλων και δεύ-  
τερον έν περιπτώσει καθ' ήν παρ' όλα τα  
ληφθέντα προληπτικά μέτρα, εμφανισθούν  
ούλες τότε να τις περιποιηθή άμέσως  
και καταλλήλως. Καί ή τρυμηκή ούλη  
κτυπήματος ή άλλου μικροτραύματος του  
προσώπου ανθίσταται πεισματωδώς και  
έχει άνάγκη μακρός περιποίησις για να  
εξαφανισθί ή τουλάχιστον για να κατα-  
στή έλάχιστα όρατή και να μη το άσχη-  
μή. Έν πρώτοις δεν πρέπει ν' άφήσετε  
την ούλη να σκληρυνθί και προς τούτο  
πρέπει να κάνετε έλαφρές έντριβές στο  
μέρος εκείνο με όλίγη καθαρή γλυκερίνη.

(Η συνέχεια στη σελίδα 61)

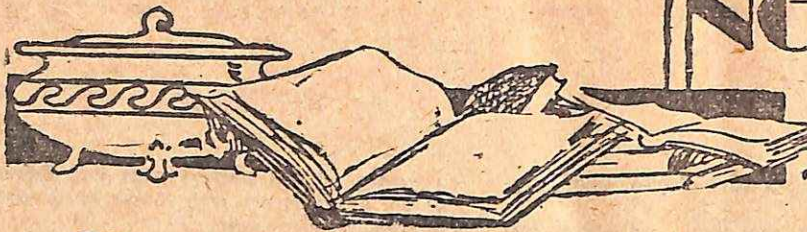


Έπτα ώραιότατα περιζιάνικα μοντέλα παπουτσιών για πρωί, άπόγευμα και βράδυ, όπως περιγράφουμε στο άρθράμ.



Τα τελευταία άγγλικά μοντέλα παπουτσιών.





# ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

## Στο μονοπάτι μας

Στο μονοπάτι μας, καλή μου,  
πικρή σαρκάζει χειμωνιά,  
στο μονοπάτι μας, ψυχρή μου,  
άνθοδολά κρίνα ή χιονιά,  
— ΕΕ —

Στο βραδυνό το κάλεσμά μας  
πουναι τα χάδια, τα φιλιά;  
Στο βραδυνό το πέρασμά μας  
δεν κελιδάνε τα πουλιά,  
— ΕΕ —

Κι' ούτε άστρανάματα προσμένο  
πίσω απ' τους φράγτες να κρυφτώ,  
Μακρινά σου γέροντα και παθίνα  
χίλιες φορές κάθε λεφτό...

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

## «Γέλια και δάκρυα»

«Κι' όταν πέθαν' ή φτωχή μελοχρονούλα  
την έντσανε μέσ' στ' άστρα σαν γυ-  
(φούλα»

Αυτόν τον άπλοϊκό στίχο τον διάβαζα  
όταν ήμουν μικρός, δώδεκα ως δεκα-  
τριών χρόνων παιδί, έβγαλτο κι' ανήξε-  
ρο άκόμη. Και τα μάτια μου γεμίζανε  
δάκρυα και λυγμόνα που πέθανε ή  
φτωχή μελοχρονούλα. Κι' έλκλαιγα, έ-  
κλαιγα όρε- δόκλινες με λυγμούς ώ-  
σπου τα μάτια μου στερεώανε πιά, κι' ή  
ψυχή μου κοραζότανε να λυπάται. Και  
τότε έννοιωθα μια ευχαρίστηση να με  
πλημμυρίζη, σαν και τα δάκρυα που έ-  
γιναν να έκαττώνανε τον πόνο μου  
για τον θάνατο της άγνωστης κι' ίσως  
άντικειμενικης μικρούλας.

Και τα χρόνια περάσανε σαν διαβα-  
τάκια πουλιά κι' έγω μέσ' στη δίνη της  
ζωής, πεταμένος τότε έδω και τότε έ-  
κει, κατόρθωσα να γνωρίσω από κοντά  
πόλ' αγαθά κι' άγαθά, όλοις τις καλίες  
και λυγμούς ή άναθα. Όσπου μια ή-  
μέρα ψάχνοντας μέσα σε κάτι παλιό  
αισιόγρια πύνα χρόνια να τ' ανοίξω  
βρήκα ξανά τον ξεχασμένο αυτό στίχο.  
Ένα χαμόγελο άνοιξε στα πικραμένα  
μου γέλια κι' ύστερα δίχως να πικραμένα  
αγκυλώσ' γιατί άρχισα να γελώ. Και  
γέλασα με τη ψυχή μου, και τό γέλιο  
μου άντήχησε παράξενα μέσα στην κο-  
φή όπως ό τάφος, κάπουά μου. Κι' είπα με  
το νο μου. Μια λιγότερη γυναικά, ένα  
λιγότερο κακό. Κι' άμέσως θυμήθηκα  
τά παιδινά μου χρόνια, τότε παιδάκια  
όταν διάβαζα αυτό το στίχο. Τί κοντα-  
μάρα έλήθηα να κλαίη κανείς για τό  
θάνατο μιας γυναικάς! Και δες του και  
γελούσα όσπου τα μάτια μου δακρύσανε  
από τό γέλιο που άκουγότανε σαν κλά-  
μα... σαν λυγμός...

ΓΟΣΙΟΣ ΧΑΤΖΗΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

## Γράμμα

Δεν ξέρω πώς να σας προσφωνήσω!  
«δεσποινίς», «αξιότιμη δεσποινίς», «ά-  
γαπητή μου», «αγαπημένη μου», «αγάπη  
μου». Δεν ξέρω ποιά θα ταίριαζε, ποιά  
θαπρεπε να διαλέξω. Δεν ξέρω ακόμα  
κι' αν πρέπει να πάρω τό θάρρος να  
σας γράψω στον ένικό, μα κι' οι ματιές  
μας τόσον καιρόν μιλούν τόσο εύλωπτα  
και με τόση οικειότητα. Δεν ξέρω ακό-  
μα πώς ν' αρχίσω και τί να πρωτογρά-  
ψω, μέσα στα στενά όρια ένός τόσο διά-  
χαρτιού, απ' όλα αυτά που μέρες τώρα  
κυριαρχούν άπόλυτα στο μυαλό μου. Δεν  
ξέρω πώς θα τό «πάρετε», πώς θα τό χα-  
ρακτηρίσετε... και πολλά ακόμη έρωτη-  
ματικά ξεπετιούνται από τη σκέψη μου  
κι' άλληλομπεδεύονται.

Μα κοντά σ' όλα αυτά τα έρωτηματικά  
στέκει κι' ένα μεγάλο «ξέρω». Ξέρω γι  
ατι γράφω αυτές τις γραμμές ή μάλλον  
ξέρω τι είναι εκείνο που με κάνει να  
τις γράψω. Είναι μια άκατανίκητη, μια  
ξένη προς τη θέλησή μου δύναμη που με  
κινεί, μια δύναμη που δημιουργείται σαν  
μια αντίδραση που δεν μου δίνεται ή εύ-  
καιρία να έπικοινωνήσω μαζί σας για να  
σας τ' πω, για να σας τ' φωνάξω.

Δεν θέλω να γελάσετε με την ιδέα ό-  
τι κάποιος σας έστειλε «ραβασάκι» αν  
αυτό είναι που σας κάνει να γελάτε κι'  
όχι ή άθωα κι' άκακη ικανοποίηση που  
δοκιμάζετε τότε προτιμότερο είναι να μην  
συνεγίσετε γιατί άπλούστατα θάταν ά-  
νόηφο. Λοιπόν, πιστέψτε με: έχω γίνει  
ένα παιδί, ένας όνειροπαρμένος μαθη-  
τάκος που ή ζωή του φαντασία έννοει  
να βρίσκεται διαρκώς, έδω και μερικώς  
μέρες, άνήσυχη και ταραγμένη και πάν-  
τοτε μόνο δοκιμάζει τό συναίσθημα της  
ήρεμης ικανοποίησης όταν βρίσκε-  
στε μπροστά του. Τρέσω με τη σκέψη  
πώς θα μπορούσατε να με άπογοητεύετε  
— και άπογοητεύεται κανείς για ζητή-  
ματα που θεωρεί σημαντικά.

Μικρός όταν ήμουν έκανα με την ζω-  
η, την παιδική μου φαντασία, σχέδια  
τοελλά για τό μέλλον, για τη ζωή. Τα  
ίδια αυτά τα τοελλά σχέδια, τα πλεγμένα  
ένειρα κι' οι έλπίδες, με ξαναβρήκαν  
τόρα μά, υ' ένα κεντρικό σκοπό, υ' ένα  
όρισμένο, συγκεκριμένο περιεχόμενο,  
που δίχως να τό καλονοιώσω, με κύ-  
κλωσαν, με κινούσαν κυριολεκτικά και  
που σεις μου τα γράσατε με τη σταθερή  
και γενιάτη ελκικότητα ματιά σας.

Είναι τόσο παράξενη ή ζωή και τόσο  
ντελικτή. Άρχι ένα έπιστόδιο άνε-  
πάντεγο για να μάς γυρίση κορώνα-  
γρόνιατα, να μάς συγκλονίση, να μάς  
άλλέει δολιχοροτικά δη την παλιά την  
τορχιά και να σ' έννοιω που νοιώθει  
με μιας να βρίσκεται ξαφνικά σ' ένα νέο  
δρόμο γενάτον άπλετο φως και χαρωπά  
τοινούδια.

Πάρτε στα άδρά σας, λατρευτά, άθωα  
χεράκια σας την πέννα και χαρίστε μου  
ένα ραντεβού που τόσο τό διάξουναι,  
που δεν βλέπω την ώρα να τρέξω με  
καριοχτύπη να σας περιμένο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΟΡΑΙΤΗΣ

## Ψυχής φτερουγίσματα

Ώ! σεις πουλιά της θάλασσας με τ' έ-  
(σπορα τα φτερά  
Καράβια γοργοτάξιδα που τρέχετε στα  
καί σε λιμάνια άπάνεμα με ήσυχα νερά  
αράζετε κάποιον πρωί, άργά... ξαλαφρω-  
(μένα!

Ώ! σεις που πάτε σε γλυκιές παραμυ-  
(θένιες χώρες,  
πόχουν βουνά τριανταφυλλιά κι' δλό-  
(χρυσ' άκρογιαλία  
σάν σας κυττώ να φεύγετε στού δειλι-  
(νου τις ώρες  
μια ικεσία απ' την ψυχή ύψώνεται ά-  
(γάλια!

Πάρτε με κάποιο θλιβερό και πονεμένο  
(δελι,  
στ' όνειρευτο άρμένισμα να πάσω να  
κι' ή πίκρα ή άστείρευτη να σβύση απ'  
(τά χείλη  
σάν θα ξυπνήσω σ' όμορφο νησί άλαρ-  
(γινό...

(Πειραιεύς) ΙΑΣΜΗ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

## Ξόπνημα

Άρρωστος είμαι, ακίνητος στο  
κρεβάτι του πόνου, μα ό νους μου, με-  
θυσμένος, λαγγυμένος απ' τη γύρω ό-  
μορφιά της φύσης, πλάθει όνειρα, όνει-  
μορφιά της φύσης, πλάθει όνειρα, όνει-  
ρα τρελλά από αγάπη, από έρωτα, ό-  
νειρα παράλογα, άδύνατα, που δεν εκ-  
πληρώνονται!

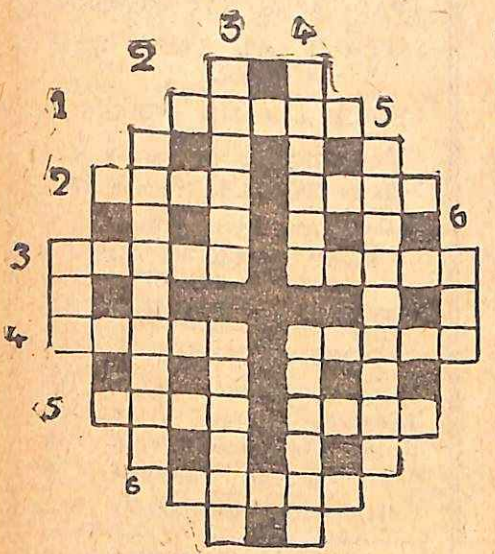
Έτσι καθώς ήμουν θυσιμένος μέσα  
σ' ένα άτέλειωτο όνειρο, με καρδιά δι-  
ψασμένη από έρωτα, ήθε να με δη ή ά-  
πονη, να μου μιλήση, να με ξυπνήση,  
μέσα απ' τό γλυκό μου όνειρο, ή καρδια-  
κλέφτρα, να μου πληρώση την καρδιά, να  
την πάση, να την κνήη σιλάδα της, ό-  
πως κι' άλλες πολλές καρδιές, με μια  
δύναμη που σε τραβά με μια γοητεία  
που σ' άφοπλίζει...

Κυττώντας της με βλέμμα φλόγα  
γεμίζο θυμωσμού, γεμάτο λατρεία, σαν  
χαμένος, μη μπορώντας να άρθρώσω  
ούτε λέξη απ' τό στεγνό λαγύγγι μου,  
πέρασα στιγμές γεμάτες άγνόνια, με ευ-  
τυχία άνάμικτες! Με μιας σβύσανε οι  
πόννοι και τα βάσανα της άρρωστης ζω-  
ής μου, όλα μου φάνηκαν όραία, χαρωπά,  
γελαστά σαν τό δικό της χαμόγελο, ένα  
χαμόγελο τόσο γλυκό, που σε σιλαβώ-  
νει, σου σκλαβώνει την καρδιά...  
Έτσι ήθε ή άπονη, σαν να ζωντάνε-  
ψε ή κόρη των όνείρων μου και ή βί-  
σκοντας κανένα φρουρό, έγινε κυρία της  
έυκολης, της διψασμένης μου καρδιάς.  
Κι' έφυγε, έφυγε τρέχοντας μακριά,  
πολύ μακριά, που να μη μπορώ να την  
βλέπω, να την νοιώθω κοντά μου...  
Κλάψε, κλάψε καρδιά μου, γιατί εί-  
ναι γραφτό σου να ύπνέσης μόνο.  
Πες πώς ήταν κι' αυτό ένα περαστικό  
σκέππημα, ένα ξόπνημα από όνειρο γλυ-  
κό. Ναι! Δεν έπαφες ακόμα να ύπ-  
νέσης.  
Γεννηθήκες για να πονάς, και όχι για  
να κάνης άλλες να πονούν!...

Ι. Α. ΔΑΚΟΣ

# Για να διασκεδάσετε

## Σταυρόλεξον



## ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Πόλις της Μακεδονίας.
2. Πόλις της Ήπειρου. — Καταβάλ-  
λω τον αντίπαλό μου.
3. Διάλυση. — Φορεσιά.
4. Πηγαίνουν εκεί προς καλλιέργειαν  
της φωνής των. — Τό ταξίδι στη  
θάλασσα.
5. Την παίρνουμε όταν θέλουμε να πη-  
δήσουμε. — Τό κέρδος κάθε κληγού.
6. Μία από τας όπας του προσώπου.

## ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Τραγουδά.
2. Άνώτερον εκπαιδευτήριον σπασον.
3. Άφαιρώ κάτι διά της βίας. — Ζη-  
τώ κάτι επιτακτικώς.
4. Πολλά αεροπλάνα ή πουλιά. — Ά-  
γωνίζομαι ύπέρ πατρίδος.
5. Έλληνική έφημερίς.
6. Διαδέχεται την νύκτα.

Άποστολες Νεοθρησκείας. James R.

## ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑ

Έξ φίλοι: ό Κώστας, ό Γιάννης, ό  
Νίκος, ό Γεώργιος, ό Τάκης και ό Σπύ-  
ρος, κάθονται στο τραπέζι, να φάν. Οι  
έξ αυτοί φίλοι είναι: ό ένας χασάπης, ό  
δεύτερος ψωμάς, ό τρίτος καπελλάς, ό  
τέταρτος μπακάλης, ό πέμπτος ιδιοκτή-  
της γκαράζ και ό έκτος δημόσιος είσ-  
πρακτωρ.

Ό Γιώργος χωρίζεται από τον Νίκο  
από μια θέση. Ό ιδιοκτήτης του γκα-  
ράζ έχει προς άριστεν άπου τον δημόσιο  
είσπρακτωρα. Ό Σπύρος χωρίζεται από  
τον καπελλά από μια μόνο θέση. Ό Κώ-  
στας έχει απέναντί του τον ιδιοκτήτη  
του γκαράζ. Στα δεξιά του χασάπη βρί-  
σκεται ό Σπύρος, ενώ ό Νίκος δεν χωρί-  
ζεται από τον μπακάλη παρά μόνον από  
μια θέση. Απέναντι πάμ του κα-  
πελλά βρίσκεται ό Γιώργος και απέ-  
ναντι του μπακάλη ό Τάκης. Ξεροντας  
όλα αυτά μπορείτε να βρήτε πώς έλεγαν  
τον ψωμά;

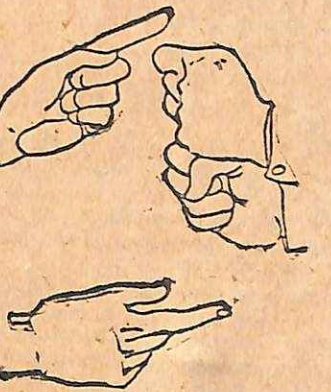
## ΤΟ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Μαθηματικό πρόβλημα)

Δύο όμιλοι πεζοπόρων ξεκινούν καθέ-  
νας από τό άκρο ένός και του αυτού  
δρόμου. Σ' ένα όρισμένο σημείο του  
δρόμου αυτού υπάρχει ένα πανδοχείο.  
Γνωρίζοντας ότι ό πρώτος όμιλος  
βαδίζει με ταχύτητα τεσσάρων χιλιο-  
μέτρων την ώρα μέχρι του πανδοχείου,  
και κατόπιν με ταχύτητα τριών χιλιομέ-  
τρων μέχρι του τέρματος, και ότι κάνει  
μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα και τα  
δύο αυτά μέρη του ταξιδιού. Γνωρίζον-  
τας άφ' έτέρου ότι ό δεύτερος όμιλος  
που ξεκινά από τό άλλο άκρο του δρό-  
μου, βαδίζει και αυτός με ταχύτητα  
τεσσάρων χιλιομέτρων την ώρα μέχρι  
του πανδοχείου και κατόπιν με ταχύτητα  
τριών χιλιομέτρων για τό υπόλοιπο της  
διαδρομής, χρειάζεται όμως δυό λεπτά  
περισσότερο από τον πρώτο όμιλο για να  
καλύψη τό σύνολο της διαδρομής, μπο-  
ρείτε να βρήτε τό μήκος του δρόμου;

## ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Δύο δάκτυλα έναντιόν δύο γρόνθων  
Στοιχηματίστε ότι θα χωρίσετε, χρη-  
σιμοποιώντας ένα μόνον δάκτυλο από  
τό κάθε χερί, δύο γροθιές που θα εί-  
ναι βαλμένες ή μία επάνω στην άλλη.



## ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

Πάρτε την χρονολογία του Κρημαϊκού  
πολέμου αφαιρέστε 40, διαρείτε διά του  
4, προσθέτετε 98, ξανααφαιρέστε 3, θα  
έχετε μια άλλη ιστορική χρονολογία.

## ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

(Άστυνομικό πρόβλημα)

Ό άστυνομικός έπιθεωρητής Α. ά-  
ναφέρει στον προϊστάμενό του για ένα  
έγκλημα που είχε γίνει.



— Ό άνεψιός του κ. Παυλίδη Ισχυρί-  
ζεται ότι την περασμένη νύκτα, άκουσε  
θόρυβο στο δωμάτιο του θείου του, στο  
σπίτι του οποίου έμενε και ό ίδιος. Ή-  
σαν μόνον στο άπομονωμένο σπίτι.  
Ό άνεψιός έτρεξε και βρήκε τον  
θείο του έαπλωμένο στο πάτωμα. Είχε  
πεθάνει. Τό παράθυρο ήταν άνοιχτό. Ό  
άνεψιός ώρμησε και είδε έναν άνθρωπο  
να κατεβαίνει από μια σκάλα που την  
είχε άκουμπισμένη στο παράθυρο και  
να εξαφανίζεται μέσα στο σκοτάδι.  
Ό άνεψιός δεν άγγισε τίποτε για να μη  
δυσχεράνη τό έργο της άστυνομίας την  
όποια και είδοποίησε άμέσως.

— Πολύ καλά έκανε ό άστυνομικός.  
Κυττάτε τώρα αυτή τη φωτογραφία...

## ΜΕ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Άν έχετε καμιά γραφομηχανή μπο-  
ρείτε να κάμετε μ' αυτήν πολύ όρεα σχέ-  
δια. Όπως π. χ. τό παρακάτω σχέδιον.  
Δοκιμάστε και θα καταλήξετε σε καταπλη-  
κτικά αποτελέσματα.





# Μεταξύμας

Γεωργίαν Μήτσου. Τὰ σταυροειδή σας ελήφθησαν και εδόθησαν σὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Θεόδωρον Μ. Ἀρῶν ν. Ἀ. πλοῖκα γραμμένο και χωρίς πολὺ ἐνδιαφέρον. Μὴ διάξεσθε.

Νεοδωρὸν Τζαίημε Φ. Τὸ σταυροειδὸς σας ελήφθη και εδόθη σὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Σεργαντίναν Σ. Π. Ἀδούλετο. τὸ ποιήμα σας «Γκρημάτσα», δὲν ριμάζει δὲ «φάρσα» οὐτε «πολλὴ» μετὰ «ζωή».

Βασίλην Ἀγαμορνήτην. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας, ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο, δυστυχῶς. Πολὺ προσωπικὰ γραμμένο και σὲ γλώσσα ὅχι ἐντελῶς στρωτή. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Δούλα Δρακάκη. Θὰ δημοσιεύσωμε τὸ «Ὅταν βαρεθῶμε» μετὰ τὴν σειρά του. Τὰ «Σκόρπια λουλούδια» εἶναι πολὺ προχειρογραμμένα. Ἄν τὰ δουλεύατε πρὸς προσωπικὰ, ἴσως νὰ γίνωνταν δημοσιεύσιμα.

Στέργιον Τζιτζιδήν. Τὸ σταυροειδὸς σας ελήφθη και εδόθη σὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε τόσο γι' αὐτὸ ὅσο και γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Πάνδρον. Πραγματικὰ πολὺ πρωτόλειον τὸ ποιήμα σας, δείχνει ὅτι ἀγνοεῖτε τὴν τεχνικὴν και τὸν ρυθμὸν τοῦ στίχου. Ἐντὸς αὐτῶν, ἐνὶ καὶ ὀριζήν, ἐκφράσεις πολὺ ἐξεζητημένες πού καταναλίσκονται ἀσυνάρτητες. Διαβάστε ποιήματα.

Μαρ. Μπονκουβάλα. Μέτρον τὸ τελευταῖόν σας. Ξέρουμε ὅτι ἐσεῖς μπορείτε νὰ γράψετε περισσότερες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας.

Σάμ. Ἡλίαν. Νὰ μᾶς ἐμβάσετε δρχ. 40 εἰς γραμματόσημα. Τὰ φύλλα θὰ σας ἀποσταλοῦν.

Σύλβιον Μιράντην. Χαρήκαμε τόσο πολὺ πού «ἀπέτυχες»! Βέβαια

εἶναι ντροπὴ και δειλία ἀκοῦν νὰ γράψετε μὴ τέτοια ἀπόπειρα ἀφοῦ εἰσθε νέος και ὕγιης. Ἐλπίζουμε νὰ θεραπευθῆτε γρήγορα ἀπὸ τὸν ὑπεριετὸ αὐτὸ πασιμισμό. Ἐγκρίνονται και τὰ δύο.

Γιῶργον Κιτσόπουλον. Ἡ «Πορεία πρὸς τὸ φῶς» ἔχει μερικὸς στίχους πολὺ ὀρθοῦς. Στὸ σύνολον ὅμως, ἀφ' ἑνὸς ἔχει θέμα πολὺ βαρὺ και ἀφ' ἑτέρου χρειάζεται ἀκόμη δούλεμα. Τὴν «Ἡρώδη Συμφωνίαν» τὴν ἔχομε ὑπ' ὄψει μας.

Θ. Α. Παπαγεωργίου. Πολὺ φλύαρον τὸ διήγημά σας και σὲ κοινὸν και λίγο ἀπλοϊκὸν θέμα. Τὸ «Σὲ πῆρ' ἡ Ἀνοιξιά» συμπληθικὸν, ἀλλὰ ὑστερεῖ σὲ μέτρο και γενικὰ στὴν τεχνικὴν τοῦ στίχου. Σχετικὰ καλύτερα τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα.

Κώσταν Σίμων. Τὸ ποιήμα σας ἐδημοσιεύθη ὅταν ἦλθε ἡ σειρά του. Τὰ παράπονά σας λοιπὸν εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα. Θὰ τὸ ἐξαιρέσωμε ἀνὰ τρέξετε στὰ παλὰ «Μεταξύμας» ὅπου θὰ ὄντιναι ἀπὸ τὸ δικό σας εἶχαν ἐγκριθῇ ἔτισης πρὶν ἀπὸ τὸ δικό σας. Τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Κουστάλη τιμῶνται δρχ. 85 ἀδελὰ και 175 δεμένα. Τὰ τελευταῖα σας ποιήματα δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν. Ἀδούλεντα και προχειρογραμμένα.

Ντόρην Κ. Δυστυχῶς... ἐπιμένετε! Ἀτεχνὸν τὸ «Κι' ἐγὼ νὰ ταξιδεύω». Κ. Η. Νέγρον. Ἐγκρίνεται τὸ «Παραμυθιό» και θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του.

Ἀγνωστον. Τὸ «Παράπονον» ἔχει δυο-τρεις στίχους καλοὺς μὰ στὸ σύνολον πολὺ μονότονον και μὲ ὀριζήν, ὅπως ἐβγῆκα ἀπ' τὸ παραθύρι σου» ἢ «κι' ἄς δὲ τὸ θεῖς, κι' ἄς δὲ τὸ λὲς» κ.λ.π. Τὸ «Τώρα πού μ' ἀγαπᾷς» σχετικὰ καλύτερον κι' αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμον γιὰ δημοσίευση.

Στέφ. Μυρσίνην. Συμπληθικὸν τὸ «Στερεὸν γράμμα» ἀλλὰ σὲ πολὺ κοινὸν θέμα.

Φλοῖσον Ἀδραν. Ὅχι δημοσιεύσιμο, δυστυχῶς, τὸ «Λουλούδι τοῦ Γιεχωβά». Δὲν θὰ ἦταν ἀσχημὸν τὸ γρά-

## «Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517 Ἐκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Ἀρχισυντάκτης και ὑπεύθυνος: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης: ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίαν ἐσωτερικὸν δρχ. 250  
Ἐξάμηνος » » 125  
Ἐτησίαν ἐξωτερικὸν Λίραι 1.10  
» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5  
Διευθυντὴς Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ  
Π. Τσαλδάρη 10. Ὑμητός.

ψιμο ἀν τὸ ἀπαλάσσετε ἀπὸ κάποια ἐκζητήση πού τὸ χαρακτηρίζει και ἀπὸ ὀριζήν ἐκφράσεις ὅπως «φτάνω σὸ πού μ' ἔφερε ἡ Μοῖρα κατὰ φιλί σου» «σὸ πού τρανεύει τώρα σὰ δούλη» ἢ «μὰ χρυσὴ ἡ χίτνα τοῦ ἄστερα (!) τῆς μέρας» κ.λ.π. πού τὸ χαλοῦν πολὺ. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Πάνδρον. Θὰ στολίσουμε τὸν κάλαθον, δυστυχῶς! Ἐντελῶς ἀτεχνὸν

και στὸ μέτρο και στὴ ρίμα. Διαβάστε ποιήματα.

Σ. Θεόδωρον. Καὶ τὸ δικό σας ποιήμα πολὺ ἀτεχνὸν και πρωτόλειον. Π. Τσιζιδήν. Ἀπλοϊκὰ και παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Μοιάζουν λίγο μετὰ τὰ λαϊκὰ τετράστιχα τῶν ἡμερολογίων.

Μπομπόλ. Γιὰ πρωτόλειον δὲν εἶναι πολὺ ἀσχημὸν, ἀλλὰ δὲν εἶναι και δημοσιεύσιμο. Τὸ τέλος δὲν λείπει τίποτα. Μὴ διάξεσθε. Νὰ δουλεύετε μετὰ προσοχὴ αὐτὰ πού γράφετε.

Ἀντώνιον Κ. Λογοθέτην. Τὸ «Στοὺς φίλους» θέλει ἀρκετὸ δούλεμα γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Ἰδίως τὰ δύο πρῶτα ἐξάστιχα και ὁ 19ος και ὁ 20ος στίχος. Τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα καλὰ. Τὸ «Ὀνειρὸν» πολὺ κατὰ-τερον.

Κάκιαν Φαρέρτα. Ἐχει ἐνα-δυὸν σημεία καλὰ μετὰ τὸ σύνολον στεγνὰ και λίγο σχολαστικὰ γραμμένο. Μήτσον Σκληρόν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ «Γιατρὸς καὶ ἐκζητήσης». Τὸ γράφημα δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτὸ και ὀριζήν φράσεις φοβερὰ σκληροτενεῖς και κοινολογίες. Ἐπειτα τὸ τέλος προχειρογραμμένο, βιαστικὰ και ἀνεπαρκῶς δικαιολογημένο. Μὴ διάξεστε νὰ δημοσιεύσετε. Γρηγόριον Παπ. Θὰ χρειάζονταν πολὺ δούλεμα ἀκόμη ἢ «Ἐγκατάλειψη» γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμη. Τὸ θέμα τῆς εἶναι καλὸν και πολλὰ σημεία εἶναι καλὰ ἀλλὰ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐκεῖ εἶναι φοβερὰ συγκεχυμένη. Ἰδίως πρὸς τὸ τέλος. Ἐμεῖς δέβαια καταλαβαίνομε αὐτὸ πού θέλετε νὰ πῆτε μὰ ὁ ἀναγνώστης θέλει ξεκάθαρον και ὀριζήν πρᾶγματα. Νομίζουμε ἀκόμη ὅτι τῆς χρειάζεται συντομία και σαφέστερη ἐκτέλεσις.

Ἡλέκτραν. Π. Εἶναι πρᾶγμα τόσο μεγάλῃ ἡ συνεργασία. Πρέπει νὰ ὑπολογίζετε ὅτι ἡ δημοσίευσις γίνεται 3 περίπου μῆνες μετὰ τὴν ἐγκρίση. Μυρσίνην Ὑπ' ἀρ. 2. Συμφωνοῦμε, ν' ἀλλάξωμε τὸ ψευδώνυμό σας μετὰ τὸ ψευδώνυμο «Κάκια» και σὰς εὐχαριστοῦμε.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

Ἐπὶ πλέον, πληροφοροῦμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀρ. 1 Μυρσίνην ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀνωνυμίαν σας. Ἡ σειρά τῶν ποιημάτων σας δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀρκεῖ πολὺ και πρέπει νὰ γράψετε ὑπομονή. Ἡλίαν Κρυστάλην. Πολὺ παιδιαστικά τὰ ποιήματά σας. Ἐντελῶς πρωτόλειον. Διαβάστε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν. Χ. Τὸ δεύτερον ἐξάστιχόν τοῦ «Βράδυ» καλόν. Τὸ πρῶτον ὅμως πολὺ κατὰ-τερον. Διορθώστε το και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Παντελήν Μωρατῆν. Πολὺ φλύαρον και τὸ τέλος λίγο βεβιασμένα γραμμένο. Ντόξιν Ἀ. Ἡράκλειον. Συμπληθικὸν τὸ πεζὸ σας ὅχι ὅμως και δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινὸν τὸ θέμα του. Στείλτε μας κάτι πρὸς πρωτότυπον γιὰ τὸ γράφημά σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτὸν.

## ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ ΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 597 ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μῆλος, λίθος. 2) Ἄν, σᾶς, πᾶς, σὺ. 3) Ταγῆ, ἄμᾶν. 4) Ἡμέρα. 5) Ἰός, ἀνά, οὐσία. 6) Σέσιλ, νάϊας. 7) Τα-δρός. 8) Κακῶς, εἰκόν. 9) Αἰών, αἰ, σανά. 10) Ἡλίας. 11) Σάρα, Σινά. 12) Ὀν, φῶς, ἄρα, μή. 13) Σαφής, Ἀ-σπίς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

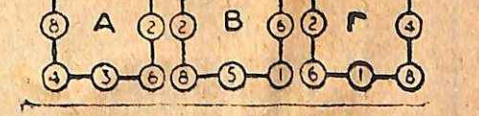
1) Μάντις, καινός. 2) Ἦν, γέ, αἰ, νά. 3) Τοῖδ, Κῶρος. 4) Ὅσα, σίφων, ἀ-φή. 5) Σιγῆ, Λᾶς, ἥρας. 6) Σῆμα, σ-λας. 7) Ἐν, εἰ. 8) Παρά, ἱάσα. 9) Λάμα, Νῶς, σιμά. 10) Ἰσα, δασίς, Νᾶς. 11) Νησί, Κατά. 12) Ὀς, ἰα, ὦν, μί. 13) Συστάς, ναύτης.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ «ΣΟΥΡΠΡΑ-ΙΤ — ΠΑΡΤΥ»

Ὁ Νίκος ἔφερε τὰ κρεμνίδια, ὁ Κώ-στας τὰ μῆλα, ὁ Γιάννης τὰ ἀμύγδαλα, ὁ Παῦλος τὰ γλυκά και ὁ Θωμᾶς τὴν σοκολάταν.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ἰδοὺ πῶς θὰ κάμνατε:



ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Τὰ στίκια κατοικοῦντα κατὰ σειράν ἀπὸ τοὺς Α. Σ. Δ. Ζ. Γ. Β.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΛΟΥΡΙΔΕΣ

Ἰδοὺ οἱ τέσσερες σπασμένες και συνεχεῖς γραμμές πού πρέπει νὰ πα-ρουσιάσετε.



## ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΧΡΗΣΙΜΟΝ

Ἰδρῶθι ἐν Ἀθήναις ὅπου ἤρχισεν ἡ-δὴ και νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς 1ης Μα-τίου ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐξυπηρετικὸν γιὰ τὴν Ἐπαρχία Γραφεῖον, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρακτορεῖον πνευματικῆς Συνεργασί-ας». Αἱ ἐργασίαι τοῦ πρωτοτυποῦ τούτου γραφεῖου εἶναι ἀπολύτως ἐξυπ-ηρετικαὶ διὰ κάθε πνευματικὸν ἄνθρωπον πού ξη μακρὰν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἑλλάδος. Κι' ἐν πρώτοις προσφέρει εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα ἀντὶ ἐνός ποσοῦ ἀσφάντου στὴν πραγματικότητά, κατὰ μῆνα, δέκα ἐκλεκτὰ ἐξαιρετικῶς ἀπαιτήτες ἐργασίαι διὰ τὴν τὸν ὄντιναι

## ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Τὰ στίγματα και τὰ ση-μάδια τοῦ προσώπου

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελίδα 57)

και κατόπιν πρῶτὸν και δευτέρον νὰ τὸ ἀλεί-ψετε μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακον:

Alcool 15 gr.  
Teint. de benjoin 5 »  
Baume de judée et me-  
cque x goutte

Δέκα σταγόνες ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ὕγρον εἰσάγετε μέσα σ' ἕνα κουτάλι ζεστοῦ νε-ροῦ και ἀφοῦ τὸ ἀνακατέψετε καλὰ μετὰ τὸ δαχτυλόν, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸν μασάζ τοῦ σμαδιοῦ.

Τὸ ἴδιον φάρμακον εἶναι ἀποτελεσματικὸν ἀκόμα και γιὰ τὰ σημάδια τῆς εὐλογίας, ὅταν ἐμφανισθοῦν και δὲν ἔχουν ληφθῇ ἐναντίον τῆς ἐκδηλώσεως τῶν τὰ κατὰ-λῃα προληπτικὰ μέτρα. Γιὰ τὴν ἀν-λη-φθῶν τὰ κατὰ-λῃα μέτρα, πού σὰς γρά-φω παρακάτω, τότε κατὰ 95% δὲν ἐμφα-νίζονται τὰ τρομερὰ στίγματα τῆς παθῆ-σεως αὐτῆς, καθὼς και τῆς ἀνεμευλογί-ας, ὁστρακίας και ἐκ τῆς ἱλαρᾶς πού πολλὰς φορὲς και ἡ πάθησις αὐτὴ ἀφήνει στὸ πρόσωπον.

Μόλις ἐμφανισθοῦν, λοιπὸν, τὰ ἐξανθή-ματα τῆς ἀνεμευλογίας, εὐλογίας, ὁστρα-κίας ἢ ἱλαρᾶς νὰ πλύνετε 2-3 φορὲς τὴν ἡμέραν τὸ πρόσωπόν μ' ἕνα κομμάτι ἀπε-στερωμένο βαμβάκι, βρεγμένο στὴν κά-τωθι λοσιόν:

Eau de roses 130 gr.  
Borate de soude 5 »  
Glycerine neutre officinale 20 »  
Teinture de benjoin 1 »

Και ἄρα στεγνώση ἡ λοσιὸν νὰ ἀλείψε-τε τὸ πρόσωπόν μετὰ τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

Liniment oleo-calcaire 20 gr.  
Eucalypt 5 »  
Vaseline neutre 5 gr.  
Turbit mineral 1 »

Ἄν δὲν ἔχετε προφθάσει νὰ ἐφαρμό-σετε τὴν ἀνωτέρω θεραπείαν και διατυ-πῶν τὰ ἐξανθήματα, τότε χρειάζεται ἄλ-λη ἀντισηπτικὴ λοσιὸν και εἰδικὴ ποιᾶδα τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς χορηγήσῃ ὁ δερματο-λόγος γιατρός σας ἀναλόγως τῆς περι-πτώσεως.

Γενικῶς οἱ διάφορες οὐλές και τὰ ση-μάδια τοῦ προσώπου τὰ ἐμφανιζόμενα κα-τόπιν τῶν διαφόρων τοπικῶν παθήσεων ἢ τραυμάτων βελτιοῦνται ἢ ἐξαφανίζονται κατόπιν εἰδικῆς θεραπείας ἣτε εἶναι πάν-τοτε ἀνάλογ



## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

**Φανατικών 'Αναγνώστην.**  
'Απαντώ κατά σειράν στα ερωτήματά σας: 1) Όχι φυσικά. 2) Πρέπει να είσθε απολύτως βέβαιος. 3) 'Εσείς να μιλήσετε πρώτος. Για τα κολακευτικά σας λόγια ευχαριστώ θερμά.

**Λίε ταν.** Κάθε άνθρωπος πρέπει να είναι επιεικής. Δεν έννοω μ' αυτό να φτάση σε σημείο που να παραβλέπη την αξιοπρέπεια του, αλλά να σκέπτεται ότι ή ανθρώπινη λογική και ή ανθρώπινη θέλησις δεν είναι κάτι το άδωστο και μπορεί σε μια ώριμη στήλη άδυναμίας να υποκύψει κανείς. 'Αφού πέρασε τόσος καιρός και δεν ξανάπεσε στο ίδιο σφάλμα πρέπει να τραβήξετε να το μολυβιά στο παρελθόν και ν' αντιρροώσετε με εμπιστοσύνη το μέλλον.

**Αδελφού λαν.** Συμφωνώ απολύτως μαζί σας. 'Όσον αφορά το βιβλίο που λέτε θα σας συνιστούσα να το πάρετε στην πρωτότυπη έκδοση αφού έχετε άγγλικά. 'Η μετάφραση το έχει περιχύσει πολύ. Είναι πράγματι ωραιότατο. 'Ευχε να το διαβάσω προ δύο ετών. 'Από τον Γάλλο ποιητή μ' αρέσουν πολύ ο Μπλαντλαίρ και ο Βερλαίν.

ΛΟΡΑ

## Αι άπαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

**Α. Α. Πέτρος.** Στα μαλλιά σας κάθε βράδυ να κάνετε μια έλαφρά φρεζόν, χωρίς νυχίε, του τριχωτού της κεφαλής.

|                       |            |
|-----------------------|------------|
| Eau de cologne        | 100 gr.    |
| Glycerine             | 15 »       |
| Teint. de cantharides | 0,50 cent. |
| Teint. de jaborandi   | 50 gr.     |
| Teint. de panama      | 20 »       |

'Επίσης κάθε εβδομάδα ένα καλό σαπούνι με κατραμοσάπουν. 'Όσον αφορά την δερματική πάθηση ξαναγράψτε μου αν το δέρμα σας λιγδώνει και αν έχει επίσης και σπυρία.

**Ντόρο θυ.** Να πλύνεσθε με χλιαρό νερό μέσα στο οποίο να διαλύετε ελαχίστη ποσότητα δορκίου. Μετά το πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λουσιών περνάτε το πρόσωπό σας.

|                     |        |
|---------------------|--------|
| Alcool pur camphré  | 30 gr. |
| Teinture de benjoin | 15 »   |
| Eau de cologne      | 60 »   |
| Eau distillée       | 100 »  |

Προ δέ της πούδρας να χρησιμοποιήτε την εξής λουσιών

|              |         |
|--------------|---------|
| Eau de roses | 200 gr. |
| Glycerine    | 30 »    |
| Borax        | 10 »    |

Κάθε μεσημέρι να το καθαρίζετε 3-4 φορές την ημέρα με καθαρό άσπρο σάπουν. Να χρησιμοποιήτε επίσης την κρέμα, την δ' άλλη άσπρη. Μετά 10 λεπτά να ξεβγάξετε το πρόσωπό σας μ' άφθονο χλιαρό νερό. Μετά 45)ήμερον ξαναγράψτε μου.

**Αμαθί.** Έντα θα. Για το ξήτημα για το οποίο μου ζητάτε συμβουλή δυστυχώς δεν μπορώ να σας πω τίποτε. 'Ομοιόχρονο θα γίνη μόνο με βαφή ή με μαντίνα. 'Αλλά για ν' αποφύγετε όλα αυτά, δεν το ξυρίζετε καλλίτερα; Αυτό θάνα, προτιμότερο, από την

ένταση της κομής που παρουσιάζει με την διαφορά χρωμιά. Αυτή η λύσις είναι ή καλλιτέρα και σοβαρώτερα από τις επικίνδυνες βαφές.

**Κ. Τ. Σταμπούλ.** Το σόγδ να το μεταχειρίζεσθε δις της εβδομάδος και όχι κάθε μήνα. Το άσπράδι καθαρίζει και είναι άριστο αντιρυτιδικό. Να χρησιμοποίητε μ' ένα βαμβάκι το πρωί μετά το πλύσιμο και το βράδυ πριν κοιμηθήτε την κάτωθι λουσιών, με την οποία θα διατηρήσετε ωραία και φρέσκια επιδερμίδα.

|              |         |
|--------------|---------|
| Eau de roses | 200 gr. |
| Glycerine    | 50 »    |
| Borax        | 10 »    |

Είναι πολύ καλό ν' αφήνετε τελείως άπροσάτεντη την επιδερμίδα σας στις διάφορες καιριές μεταβολές.

**Φίλην Άνναν.** Για να σ'ε διαβεβαιώσω απολύτως περί του αποτελέσματος χρειάζεται προσωπική εξέταση. Γιατί αν είναι πολύ σκληρός και πυκνός πράγμα που φοβόμαι εφόσον έχετε και

στα ζυγωματικά, μόνο με τον ηλεκτροσπό θ' απαλλαγίτε ριζικά από αυτά. Κάθε άλλο μέσον μόνο επιδείνωση του κακού θα σ'ε φέρη και καταστροφή της επιδερμίδος. Την καλλυντική κρέμα να την παύσετε, γιατί καθώς επανειλημμένως έχω γράψει, οι κρέμες συντελούν στην εμφάνιση και ανάπτυξη χνουδιού στο πρόσωπο. 'Αν' αυτής να αλείφετε το πρόσωπό σας με την εξής λουσιών. Θα στεγνώνη θαυμάσια ή πούδρα.

|                                        |        |
|----------------------------------------|--------|
| Glycerine neutre                       | 40 gr. |
| Eau de roses                           | 10 »   |
| Eau de laurier cerise q. s. pour 105 » |        |

**Φοίτητήν Κ. Γ.** Περάστε αυτό πρόσωπό από το Ιατρείον μου 11-1 ή 5½-8 εκτός Κυριακής.

**Δήμητραν.** 'Αμαλιάδα. Το ναρκωτικό φάρμακο, για να επαναφέρει τις τρίχες στο φυσικό των χρώμα δεν υπάρχει. 'Υπάρχουν βαφές μόνον τις οποίες σ'ε συμβουλεύω ν' αποφύγετε. Μεταχειρισθήτε την κάτωθι όμως προοδευτική βαφή, ή οποία είνε άβλαβής, και με την



Η ΚΟΛΥΝΟΣ  
ΕΙΝΑΙ  
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Διότι  
έν σωληνάριον  
ΚΟΛΥΝΟΣ  
διαρκεί δύο φορές  
περισσότερο.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία συμπνευκνωμένη επιστημονική οδοντόκρεμα εις την οποία δεν έχει προστεθί οδωρ ή ανώφελο συστατικό με τον σκοπόν να φανή μεγαλύτερον το σωληνάριον.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει σκληράς ουσίας  
Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.



Έν εκατοστόμετρον αὐτῆς της συμπνευκνωμένης οδοντόκρεμας ἀρκεί διὰ νὰ διατηρήσῃτε ὑγιὰ καὶ ἀπαστράφοντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῃτε ὅτι

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ  
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ  
ΚΟΛΥΝΟΣ

χρήση τῆς ὁποίας σιγά-σιγά θὰ μυντή-νουν.

|                    |          |
|--------------------|----------|
| Chlorure d'amonium | 1,50 gr. |
| Acetate de plomb   | 1,30 »   |
| Fleurs de soufre   | 1,80 »   |
| Alcool pur         | 20 »     |
| Glycerine          | 40 »     |
| Eau de roses       | 200 »    |

'Αφού την άνακινήτε καλά προ της χρήσεως, ρίχνετε λιγάκι μέσα σε ένα πιάτο και βουτώντας μέσα στο υγρό μια βουρτσίδα περνάτε καθημερινώς τα μέρη που υπάρχουν άσπρες τρίχες.

'Ελάνην. Κάϊρον. Βεβαίωτα ή δυσκολιότης συντελεί στην έν γένει κακή κατάσταση της επιδερμίδος σας. Πρέπει όπωσδήποτε να την καταπολεμήσετε, τόσο με την δίαιτα όσον και με ύπανκτικά. 'Ιδίως ν' αποφεύγετε κάθε δύσπεπτο τροφή δηλ. τα ζυμαρικά, τα παχειά ζουμιά, τα χοιρινά, τις σάλτσες, τους κινάδες και προ παντός το φρέσκο ψωμί. Να προτιμάτε: κρέατα της σχάρας, χορταρικά, κομπόστες, φρούτα, άπαγα τυριά, ψωμί ξερό και μαύρο. Κάθε βράδυ προτού κοιμηθήτε και το πρωί νησικά να πίνετε από μια κουταλιά έλαιο παραφίνης (νυξόλ). 'Επίσης μετά το φανητό ένα ποτηράκι του κρασιού Βισύ Σελεστίν. Για τα σπυράκια του προσώπου να συμβουλευθήτε τα άρθρα που έγραψα τελευταίως: «Σημάδια και σήλές του προσώπου». Να χρησιμοποιήτε δε το πρωί μετά το πλύσιμό σας και το βράδυ προτού κοιμηθήτε την στυπτική λουσιών που γράφω παρακάτω που θα την αλείφετε μ' ένα βαμβάκι.

|                     |        |
|---------------------|--------|
| Alcool camphré      | 30 gr. |
| Teinture de benzoin | 15 »   |
| Eau de cologne      | 60 »   |
| Eau distillée       | 70 gr. |

Προ δέ της πούδρας την εξής λουσιών:

|                  |         |
|------------------|---------|
| Eau de roses     | 200 gr. |
| Glycerine neutre | 30 »    |
| Borax            | 10 »    |

Τό έλάττωμα της μύτης θα παρέλθη μόνο μετά την τακτοποίηση των εντέρων. Σόνιαν. 'Αν ό βερε. Δεν μπορώ κατηγορηματικώς να σας διαβεβαιώσω ότι μέσα σ' ένα μήνα θάχη τελειώση όριστικώς ή αποψίλωση όλου ήρου του προσώπου σας. Γιατί σε πολλά μέρη μερικες τρίχες—και μάλιστα σάν τις δικές σας που τις έχετε πολύ πειράξει—ξαναβγαίνουν μετά την πρώτη άφαίρεση όποτε χρειάζεται και δευτέρα επέμβαση. 'Η δεσποινίς Ζ. έτελείωσε στόν μήνα γιατί είχε τρίχες μόνο στο σαγόνι και στο άνω χείλος, και όχι τόσο πυκνό τρίχωμα σ' όλο το πρόσωπο για το όποιον και άλλιν σας επαναλαμβάνω ότι πρέπει να υπολογίσετε διαμονή έδώ τουλάχιστο επί δίμηνον.

'Αργολίδα. Περγουίκες έδώ είναι πολλοί ειδικοί που φτιάχνουν. Δεν φαίνονται καθόλου πως είναι ξένα. Πάντως μη άποφασίσετε να παραγγείλετε εάν δεν έλθετε αυτοπροσώπως στην 'Αθήνα. Γιατί τό χρώμα πρέπει να συμβιβάζεται με την χροιά του προσώπου, τό χρώμα των ματιών και των φρυδιών. Τα περισσότερα μεγάλα κομμωτήρια έχουν τεχνίτες περουνικών. 'Η τιμή των ποικίλει από 500—1000 δραχ. Δυστυχώς περισσότερα από τις πλοποφορίες αυτές δεν μπορώ να σας βοηθήσω.

«;». Θεσσαλονίκη. 'Ακριβώς, επειδή έχετε εμπιστοσύνη σε μας άποφύγαμε να σας συστήσωμε οιαδήποτε τριχοβαφή. Γιατί όλες είνε βλαβερές. 'Αλλες περισσότερο κι άλλες ολιγότερο. Και μάλιστα ένας όσον θέλετε απλώς και μόνο να κάνετε ένα βίσιον σας, τό δ-

## ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

# ΟΡΕ

Διδασκαλία παρά του ίδιου κ. ΟΡΕ. Καθημερινή εξάσκησης των μαθητριών εις την ραπτικήν.

## ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Όπο την αὐστηράν επίβλεπιν της Κας ΟΡΕ. Ζητήσατε Κανονισμὸν καὶ τὰς ἐνυπογράφους εὐχαριστηρίους δηλώσεις τῶν μέχρι τοῦδε τελειοποιηθεισῶν μαθητριῶν. 'Εγγραφήτε καθ' οἰανδήποτε ἐποχὴν.

## ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ:

Περικλέους 44.  
Τηλ. 26-391.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:

'Αλκιβιάδου 170.  
Τηλ. 45-077.

ποῖον ἀργότερα θὰ τὸ πηρώσετε ἀκριβῶς: με τριχοπώση, πονοκεφάλους, πρηξίματα, φρυγones κ.τ.λ. Νὰ γιατί θέλω με κάθε τρόπο νὰ σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ τέτοιου είδους φάρμακα. Γιὰ ὅτι ἄλλο θέλετε εἶμαι πάντοτε στὴν διάθεσή σας.

**Μιμόζαν 22'** Πολὺ εὐχαριστῶς περάστε ἀπὸ τὸ Ιατρεῖο μου καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω Δέχομαι 11-1 καὶ 5½-8 ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς.

**Μικρήν, Πατρίνοπου λαν.** 'Η κρέμα αὐτὴ ποὺ δάξετε καὶ τὸ λεμόνι σᾶς κάνουν τις πανάδες, μόλις σᾶς δῇ ὁ ἥλιος. Μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ — πούναί ἀντίθετος πρὸς τὴν ἐπιδερμίδα σας — θὰ καταστρέψετε τὴν ἀνθρώπινη καὶ τὴν χροιά της. Νὰ πλύνεσθε μὲ χλιαρὸ νερό. Κατόπιν κάθε πρῶτὴ μετὰ τὸ πλῦσιμό καὶ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα τὰ βράδια ν' αλείφεσθε μὲ λίγη ἀπ' τὴν κάτωθι κρέμα:

|                                      |         |
|--------------------------------------|---------|
| Huile d' amandes douces              | 50 gr.  |
| Cire blanche de melisse              | 12,50 » |
| Parafine molle                       | 12,50 » |
| Borax                                | 1 »     |
| Eau de roses                         | 25 »    |
| Huile de roses q. s. pour aromatiser |         |

Προ δέ της πούδρας ν' αλείφεσθε με την εξής λουσιών.

|                                        |        |
|----------------------------------------|--------|
| Glycerine neutre                       | 40 gr. |
| Eau de roses                           | 10 »   |
| Eau de laurier-cerise q. s. pour 105 » |        |

Κάθε 20 μέρες ἀπόδουτρο καὶ δις τῆς εβδομάδος ἀπαρατήτως νὰ χρησιμοποιήτε άσπράδι αὐγού. Μετὰ δίμηνο κούρα ξαναγράψτε μου.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός  
Σόλωνος 40

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ιατρός **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Ειδικευθείς ἐν Παρίσι

Έξέτασις δι' ἀκτίνων Ραίνγκεν  
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ  
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Ο' ειδικὸς γυναικολόγος

Ιατρός **Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ** δέχεται

Ὁδὸς Στουρνάρα 63α

Τηλ. 54-323





## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Βελεροφόν, Ι. Σ. Να εξετάσετε απαραίτητα την αρτηριακή σας πίεση μήπως είναι πύξημένη, επίσης και την καρδιά σας. Αν βρίσκονται σε καλή κατάσταση τότε μπορείτε να εξακολουθήσετε την τακτική σας μία φορά κάθε δεκαπέντε μέρες. Επισκεφθείτε με για να εξασθενήσετε την πίεση κ.λ.π.

Μαθαμένο Δουλοῦδι, Πύργον. Προτίστω στην περίπτωση σας δεν χρειάζονται στενοχώριες γιατί—και αυτές πολύ συντελούν στην εξασθένηση. Πάντως, επιβάλλεται και η εξέταση του ιατροῦ σας, μήπως βρίσκεται αλλού ή αλτία της αδυναμίας. Σας συνιστώ να τρώτε καλά τονωτική τροφή, κρέας, σκότι, σπλήνες, αυγά, ψάρια, αμυλώδη, ζυμαρικά, γλυκίσματα φρούτα κ.λ.π.

Να κοιμάστε περισσότερες ώρες και να μη κουράζεστε στα οικιακά σας.

3 φορές την ημέρα μισή ώρα προ του φαγητού να παίρνετε ένα κουτάλι της σούπας από το φάρμακο Siron tonique Roche και να κάνετε ημέραν παρ' ημέραν ένεση calci-ostelline (15 εν όλω). Όταν τελειώσει το φάρμακον να πάρετε φυτίνη εις δισκία.

Θα παίρνετε ένα το πρωί, ένα το μεσημέρι και ένα το βράδυ, μετά το φαγητό.

Αργότερον σας συνιστώ ενέσεις 'Ινσουλίνης μόνον με τον ιατρόν σας άλλως να μη κάνετε. Διαφορετικά να κάνετε 2 κουτιά ενέσεις prochyol.

Γράφατέ μου και πάλιν αργότερον για να σας δώσω άλλες οδηγίες.

Αν ήσυχον. Σας συνιστώ την μίαν ημέραν να κάνετε μίαν ένεση Τεστοζάν και την άλλην ημέραν μίαν ένεση. Κακοντυλάς ντε Στρυγγίν. Δηλαδή ένα κουτί Τεστοζάν και 15 ενέσεις από τις άλλες.

Αν δεν είναι δυνατά τ' ανωτέρω τότε χρησιμοποιήσατε μόνον το Δόγκκο.

Σ. Κ. Πρόκειται περί κρυμμένης εις το μέρος το υσώματός σας του μού γρατα. Η ριζική θεραπεία είναι η έγχειση της όπινς σας συνιστώ αντί πάσης άλλης θεραπείας.

Διά το κολώδες ύγρον δεν υπάρχει άνησυχία. Διά τον όμφαλόν σας μεταχειρίσθιτε Πούντο-ντέ Φισάν. Αν εξακολουθήση επανεμφάνη με στο ιατρείον μου μήπως πρόκειται περί συριγγίου.

Να νά ν. Λοῦτρακι. Το αίμα αυτό οφείλεται πολλές φορές εις τραυματισμούς αλλά στην περίπτωση που μου γράφετε η αιτία θα είναι άλλο, γι' αυτό του χρειάζεται ιατρική εξέταση. Ελάτε έλεύθερα να με επισκεφθείτε.

Για το δεύτερον ζήτημα της αδελφής σας δεν μπορώ να απαντήσω από της παρούσης στήλης. Χρειάζεται ιδιαίτερα απάντησις. Στείλτε μου την ακριβή διεύθυνσή σας έσωκλείοντας το κανονικό 50δραχμιο της ιδιαιτέρας απαντήσεως.

Α. Ν. Π. Σύμφωνα με τα όσα μου γράφετε και σύμφωνα με την εξέταση των ούρων σας καθώς έχουν αποφανθή περί της διαίτης και θεραπείας σας οι ιατροί σας. Επιβάλλεται όπωσδήποτε να κάμετε τώρα μίαν καλή γενική ανάλυσιν των ούρων σας εις μικροβιολογικόν εργαστήριον την όποιαν μου φέρετε στο ιατρείον μου να σας δώσω έγω τας δεούσας οδηγίας.

Π. Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ  
Παθολόγος Ιατρός  
'Αριστοτέλους 39

## ΣΟΝΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 16)

ζωτή της πυτζάμα.

Το τηλέφωνό μας ήταν πλάι στην πόρτα του σαλονιού. Και έτσι άκουσα, τα άκουσα όλα.

—“Όχι, έκανε στην αρχή η Σόνια γαλλικά, τάλαβα όλα. “Όχι φτάνουν, αλλά... Δεν μπορώ άμέσως.

“Εξακολούθησε έτσι να απαντά άρνητικά σε πολλές ερωτήσεις που της έκαμε ο συνομιλητής της απ' την άλλη άκρη του σύρματος. Ξάφνου η φωνή της ύψώθηκε και έγινε ίκετευτική.

Και άμέσως ύστερα άρχισε να μιλά ρωσικά.

Δεν την ξέρα καλὰ αὐτὴ τὴ γλῶσσά, πάντως όμως μερικές λέξεις μούκαναν κατάπληκτική ἐντύπωση. Τὸν ἔλεγε «ἀρχηγό» καὶ ἐπρόφερε ἐπίσης «Μιά ζωή ταπεινή, ἀλλὰ χωρίς τρομοκρατία». Καὶ ἀκόμα «Δὲν θέλω νὰ φύγω ποτέ πιά, δὲν θέλω νὰ δουλέψω ἄλλο μαζὶ σας, θέλω νὰ ζήσω. θέλω νὰ ζήσω». Ἀκολουθῆσε σιωπὴ καὶ ὕστερα ἡ Σόνια ἐπρόφερε ἀρνά-ἀρνά, στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσά «Τότε ναι, τὸ θάνατο». Ἐμεινε γιὰ λίγο σάν ἀφηρημένη καὶ κατόπιν ἐκρέμασε τὸ ἀκουστικό.

Δὲν κρατήθηκα καὶ τῆς εἶπα:

—Σας τηλεφώνησε ἡ φίλη σας;

Μὲ κύτταξε ἀλλοπαλὴ σχεδὸν καὶ ὠμολόγησε.

—Δὲν εἶχα ποτέ μου φίλη.

Πῆρε ἀπότομα τὸ χέρι μου καὶ σκύβοντας τὸ φίλησε. “Υστερα ἔφυγε τρέγοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Σόνια ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ φύγω. Αὔριο πρέπει νάμαι μακριά.

—Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα;

—Εὐχαριστῶ. Ξέρω τώρα, ὅτι ποτέ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξεφύγω.

“Υστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια οἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν στήλες δλόκληρες στὴ πρώτη σελίδα γιὰ μιὰ Ρωσίδα κατὰσκοπο, ποῦχε ἀναστατώσει τοὺς διπλωματικούς κύκλους τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, τὸ ρεπορτάζ εἶχε καὶ πολλές φωτογραφίες ὅπου κατὰπληκτος εἶδα τὴν φωτογραφία τῆς Σόνιας Μπόλσιν!

Θάθελα νὰ πῆναίνα στοὺ Παρίσι νὰ διηγηθῶ τὸ φοβερό ἀγῶνα ποῦχε κάνει ἄλλοτε, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ δίχτυα τῆς κατασκοπείας. Ἴσως νὰ κατάρθωνα νὰ λιγοστέψω τὴν ποινὴ ποὺ εἶχαν σκοπὸ νὰ τῆς ἐπιβάλλουν.

Τὴν ὥρα όμως ποὺ ἔβγαίνα ἀπ' τὸ σταθμὸ μὲ εἰσιτήριο τοῦ τραίνου στὴ τσέπη, ἄκουσα ἕναν ἐφημεριδοπῶλη νὰ διαλαλῇ:

— Τρίτη ἔκδοσις. Ἡ κατὰσκοπος Μπόλσιν κατεδικάσθη εἰς ἱσόβια δεσμιά.

Πολὺ ἀργά... Τὸ πεπρωμένο τῆς καὶ ἐδῶ τὴν εἶχε καταδιώξει.

ANNA NTORIA

## Τὸ μυστήριον τῆς γυναικας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ



Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἐνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γινώσκει. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαίνομαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γινώσκω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης τῆς χρήσεως ἐξεπλήγην πόσον ἐφαινόμην φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώσετε εἰς τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» ἀποτέλεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακάλυψεως τοῦ περιφήμου D. Stejska τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἐκνύλισμα προερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα ζώων.

“Ο,τι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναικα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ κάνετε».

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδίαν τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ροῦ) τὸ βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρωὶ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶναι στυπτική, τονωτική καὶ θρεπτική καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλύτεραν δόσιν διὰ τὸ μακισιέρμας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ  
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

ΚΟΥΡΕΙΟΝ μὲ ἐξηραλισμένην πελατεῖαν καὶ εἰς κεντροικωτάτην συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν, πωλεῖται εἰς ἐλαχίστην τιμὴν λόγῳ ἀναχωρήσεως τοῦ ἰδιοκτήτου. Πληροφορίαι: Ἀριστοφάνους 7,







Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλύτερη διαφήμισίς μας εἶναι ὅταν σὰς ξεμυ-  
λίζουν καμμιά φορά καὶ κριμετε ἄλλου, εἰς ἄλλο Κομμω-  
τήριο, τὴν Περμανάντ σας. Τότε ἀκριβῶς καταλαβαίνετε  
τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἐργασίας μας καὶ τότε γίνεσθε ἡ  
καλύτερα πελάτις μας.

**ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ**

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 - ΤΗΛ. 23-208